

உ-
ஸ்ரீ கிருஷ்ணய பரமாத்மனே நம :

ஸ்ரீ ம த் பாகவதம்

[தமிழ் வசனம்]

ஒன்பதாவது ஸ்கந்தம்

மொழிபெயர்த்தவர் :

பண்டிட் R. சிவராம சாஸ்திரிகள்

இஞ்சிக்கொல்லை

ஸ்ரீ மஹா பாரதம் பிரஸ்

ஸ்ரீ வேதவிநாயகர் தெரு

கும்பகோணம்

பதிப்புரிமை]

::

[விலை ரூ. 1/-]

பொருளடக்கம்

அத்தியாயம்	விஷயம்	பக்கம்
1.	ஸுத்யும்னன் பெண்பிறவியை அடைந்தது ...	1
2.	கருசுகர் முதலியவர்களுடைய வமிசங்கள் ...	5
3.	ஸுகன்யை உபாக்கியானம் ...	8
4.	அம்பரீஷ சரிதம் ...	12
5.	அம்பரீஷன் துர்வாசரைக் காப்பாற்றியது ...	19
6.	சசாதருடைய வமிசம் ...	22
7.	ஹரிச்சந்திரருடைய சரிதம் ...	28
8.	சகரருடைய அசுவமேதம் ...	31
9.	பகீரதர் கங்கையைப் பூமிக்கு வரவழைத்தது ...	35
10.	ஸ்ரீராம சரிதம் I ...	41
11.	ஸ்ரீராம சரிதம் II ...	50
12.	குசருடைய வமிசம் ...	55
13.	நிமியின் வமிசம் ...	56
14.	சந்திர வமிசம் ...	59
15.	பரசுராமன் கார்த்தவிரியனைக் கொன்றது ...	66
16.	பரசுராமன் ஷத்திரியர்களைக் கொன்றது ...	72
17.	ஷத்திர விருத்தருடைய வமிசம் ...	76
18.	யமரதியின் சரிதம் ...	80
19.	யமரதி வைராக்கியமடைந்தது ...	86
20.	பூருவின் வமிசம் ...	89
21.	விததருடைய வமிசம் ...	94
22.	ரிக்ஷ வமிசம் ...	99
23.	யதுவின் வமிசம் ...	104
24.	விதர்ப்பருடைய வமிசங்கள் ...	109

ஸ்ரீமத் பாகவதம்

—0—

ஸ்கந்தம்—9

அத்தியாயம் 1

ஸுத்யும்னன் பெண் பிறவியை அடைந்தது

பரிக்ஷித்து மகாராஜன் சுகரை நோக்கி, “மன்வந்தரங்கள் எல்லாவற்றையும் சொன்னீர். அந்த மன்வந்தரங்களில் ஸ்ரீ பகவானால் செய்யப்பட்ட அவதாரங்களையும் சரிதங்களையும் வர்ணித்தீர். திரவிட தேசத்திற்கு அபிபதியான சத்யவிரதர் முன் கல்பத்தின் முடிவில் மகாபுருஷனை ஸேவித்து ஞானத்தை அடைந்தாரல்லவா? அவரே விவஸ்வானுடைய புத்திரனாகிய மனுவாகப் பிறந்தாரென்றும், இஷ்வாகு முதலியவர்கள் அவருடைய புத்திரர்களென்றும் சொன்னீர்; ஓ பிரமண! அவர்களுடைய வமிசத்தையும் சரிதத்தையும் கேட்க விருப்பமுள்ளவனாகியிருப்பதால் அதனைச் சொல்ல வேண்டும் புண்ணியகரமர்ன் கீர்த்தியுள்ளவர்களாக எவர்கள் உண்டாகப்போகிறார்களோ, எவர்கள் இப்பொழுது இருக்கிறார்களோ, எவர்கள் பூலோகத்தை அலங்கரித்தார்களோ அவர்களுடைய சரிதங்களைச் சொல்லவேண்டும்” என்று கேட்டார்.

6-12. இப்படி பரிக்ஷித்து மகாராஜனால் கேட்கப்பட்ட சுகர் பிரமணித்துக்களுடைய சபையில் அசனே நோக்கி, பின்வருமாறு சொல்லலானார்:—“மனுவின் வமிசத்தை அநேக ஆண்டுகள் சொன்னாலும் விஸ்தாரமாகச் சொல்ல முடியாது; ஆகையால் பெரும்பா

லும் அதனைச் சொல்லுகிறேன். எவர் சுகல பிராணிகளுக்கும் ஆத்மாவோ, எவர் பிரகிருதியைக் காட்டிலும் மேலானவரோ, அவர் ஒருவரே பிரளயகாலத்தின் முடிவிலிருந்தார். வேறொன்றுமில்லை. பின்பு அவருடைய தொப்புளிலிருந்து தங்கமயமான தாமரை மலர் உண்டாயிற்று. அதிலிருந்து பிராணிகளைப் படைப்பவரான பிரமதேவர் உண்டானார். அவருடைய மனத்திலிருந்து மரீசியுண்டானார். அவருக்குத் தாஷாயணியினிடத்தில் காசிபரென்ற புத்திரர் பிறந்தார். அவருக்கு அதிதியினிடம் விவஸ்வான் உண்டானார். அவருக்கு ஸம்ஞ்ஞா வென்பவளிடத்தில் சிரத்தேதவரென்ற மனு உண்டானார். அவருக்குச் சிரத்தை யென்பவளிடத்தில் இக்ஷ்வாகு, நிருகன், சையாதி, திஷ்டன், திருஷ்டன், கருசகன், நரிஷ்யந்தன், விருஷத்ரன், நபகன், கவி என்ற பத்துப் புத்திரர்கள் பிறந்தார்கள்.

13—18. இக்ஷ்வாகு முதலிய புத்திரர்கள் பிறப்பதற்கு முன் மனு அபுத்திரராகவிருந்தபடியால் அவருக்குப் புத்திரன் பிறக்கவேண்டி, பகவானுகிய வஸிஷ்டர் மித்திராவருணர்களை யுத்தேசித்து ஒரு இஷ்டியைச் செய்து வைத்தார். அப்பொழுது அந்த மனுவின் பத்தினியான சிரத்தை யென்பவள் பாலைப் புசித்து நியமமுள்ளவளாகி, தனக்குப் பெண் பிறக்கும்படி செய்ய வேண்டுமென்று ஹோதாவைக் கேட்டுக்கொண்டாள். அத்வாயுவானவர் ஹோதாவை 'யஜ்' என்று தூண்டினார். அப்பொழுது ஹோதா சிரத்தையின் பிரார்த்தனையை நினைத்துக்கொண்டே ஹவினை யெடுத்து வஷ்ட்காரத்துடன் ஹோமஞ்செய்தார். ஹோதாவானவர் பெண் பிறக்கவேண்டுமென்ற எண்ணத்துடன் ஹோமஞ்செய்தபடியால் இளை என்ற பெண் உண்டானாள். அதனைக் கண்ணுற்ற மனுவானவர் வஸிஷ்டரை நோக்கி, "ஓ பகவன்! பிரமநிஷ்டர்களான உங்களால் அநுஷ்டிக்கப்பட்ட கர்மங்களில் இம்மாதிரியான விபரீதம் உண்டாயிற்றே. மந்திரங்கள் வேறு பலத்தைக் கொடுக்குமா? நீங்கள் சுகல மந்திரங்களையும் அறிந்தவர்கள்; மிகுந்த தபஸ்விகளாகையால் பாவமற்றவர்கள்;

அப்படியிருக்க, எண்ணத்திற்கு மாறான பயனுண்டா? தற்கு என்ன காரணம்? தேவர்களும் பொய்சொல்வார் ளளா?" என்று கேட்டார்.

19—27. அதனைக் கேட்ட வஸிஷ்ட மகரிஷி, வேறாதாவினுடைய தவறுதலால் இப்படி நேர்ந்தது என்று தெரிந்துகொண்டு மனுவை நோக்கி, "வேறாதாவினுடைய தவறுதலால் பெண் உண்டா னாள். ஆனாலும் புத்திரனுண்டாகும்படி நான் செய்கிறேன்" என்று சொல்லி, அந்த இளையென்பவள் புருஷனாகவேண்டுமென்று ஸ்ரீமந் நாராயணனைத் துதித்தார். அதனால் பகவான் சந்தேகித்து அனுக்கிரகத்திபடியால் இளை புருஷனானான். அப்புருஷனுக்கு ஸுத்யும்னனென்று பெயருண்டாயிற்று. அந்த ஸுத்யும்னனென்பவர் விந்து தேசத்திலுண்டான உத்தமமான குதிரைமீதேறி வேட்டைக்குச் சென்றார். பின்னுமவர் அழகான வில்லை யெடுத்து, அற்புதமான பாணங்களைச் சந்தானஞ் செய்து மிகுந்த முயற்சியுடன் நிருகங்கை அடித்துக்கொண்டு வடக்குத் திசில் சஞ்சரித்தார். சில மந்திரிகள் அவர் பின் சென்றார்கள். இப்படி வேட்டையாடி வனங்களில் சஞ்சரிக்கும்பொழுது மேருவின் கீழ்ப்பாகத்திலிருக்கும் குமாரவனத்தில் பிரவேசித்தார். அந்த வனத்தில் பகவானாகிய பரமசிவன் பார்வதியுடன் ரமித்துக்கொண்டிருக்கிறார். அந்த வனத்தில் பிரவேசித்தவுடன் ஸுத்யும்னன் பெண்ணாக ஆனார். குதிரையும் பெண் குதிரையாயிற்று, அவருடைய பரிவாரங்கள் எல்லாம் பெண் பிறவியை அடைந்தார்கள். அதனால் அரசனும், அவருடைய சேவகர்களும் கவலைப்பட்டு ஒருவருக்கொருவர் பார்த்துக்கொண்டார்கள்" என்றார்.

28—42. அதனைக் கேட்ட அரசன் சுகரை நோக்கி, "ஓ பகவன்! அந்த வனத்தில் பிரவேசித்தவர்களுடைய பெண் சன்மத்தை அடையும்படி யாரால் செய்யப்பட்டது; அதனைச் சொல்லவேண்டும்" என்றார். அதனைக் கேட்டுச் சுகர் அரசனைப் பார்த்து, "முன்னொருகால் பகவானைத் தரிசிப்பதற்காக மகரிஷிகள் அவ்விடம் வந்

தார்கள். அவர்கள் மிகுந்த தேஜசுள்ளவர்கள். அப்பொழுது பரமசிவன் கிரீடித்துக்கொண்டிருந்தபடியால் ஆடையில்லாமலிருந்த பார்வதி வெட்கமடைந்து ஆடை யுடுத்திக்கொண்டாள். மகரிஷிகளும் அங்கிருந்து நரநாராயணர்களுடைய ஆசிரமஞ் சென்றார்கள். அதனைக் கண்ணுற்ற பரமசிவன் பார்வதியின் அபிப்ராயப்படி, "இந்த வனத்தில் பிரவேசிப்பவன் பெண் ஆகட்டும்" என்று சபித்தார். ஆனதால் அந்த வனத்திற்கு ஆடவர்கள் போகிறதில்லை. அதனையறிந்தவனாகிய ஸுத்யுமனன் அந்த வனத்தில் பிரவேசித்துப் பெண்-சன்மத்தை அடைந்தான். பின்னுமவன் பெண் சன்மத்தை அடைந்த சேவகர்களுடன் புதுதடைய ஆசிரமத்தின் சரிப்பத்தில் சஞ்சரித்தான். புதன் அவளிடத்தில் ஆசைப்பட்டார். அவளும் சந்திரனுடைய புத்திரரான அனரிடத்தில் ஆசைப்பட்டாள். அவ்விருவர்களுக்கும் பிறந்த பிள்ளை தான் புருரவன் என்பவர். இப்படிப் பெண் சன்மத்தை அடைந்த ஸுத்யுமனன் தனனுடைய குலகுருவாகிய வஸிஷ்டரை வணங்கினான். அவர் சிஷ்யனுக்குப் பெண் பிறவி நிவர்த்தியாகவேண்டி, பரமசிவனைத் துதித்தார். அதனால் பரமசிவன் சந்தோஷித்து, வஸிஷ்டருடைய இஷ்டத்தை நிறைவேற்றுவதற்காகவும், தம்முடைய வாக்கைச் சத்யமாகச் செய்வதற்காகவும் "ஒரு மாதம் ஆணையும் ஒரு மாதம் பெண்ணாகவும் இருக்கட்டும்" என்று அருள்செய்தார். இப்படி வஸிஷ்டருடைய உதவியினால் ஒரு மாதம் பெண்ணாகவும், ஒரு மாதம் புருஷனாகவும் இருந்து ஸுத்யுமனன் உலகத்தைக் காததார். மக்கள் அவரிடத்தில் அதிகமாகப் பிரியப்படவில்லை. அவருக்கு உத்கலர், கயர், விமலர் என்று மூன்று புத்திரர்கள் பிறந்தார்கள். அவர்கள் தீர்மத்தைச் செய்வதிலேயே நோக்கமுள்ளவர்கள். வடக்கிலுள்ள தேசத்தைப் பரிபாலித்துவந்தார்கள். இப்படி வெகு காலஞ்சென்ற பிறகு பிரதிஷ்டான பட்டணத்திற்கு அதிபதியான ஸுத்யுமனர் நரையை அடைந்து புருரவனுக்கு இராஜ்யத்தைக் கொடுத்து வனஞ்சென்றார்.

அத்தியாயம் 2

கஞ்சகர் முதலியவர்களுடைய வழிசங்கள்

வைவசுவத மனுவின் புத்திரராகிய ஸுத்யும்னன் இப்படி வனஞ்சென்றபின் மனுவானவர் புத்திரன் பிறக்க வேண்டி நூறு வருஷங்கள் யமுனையில் தவஞ் செய்த ஸ்ரீமந்நாராயணனைப் பூசித்தார். பகவானுடைய அனுக்கிரகத்தால் இகுவாகு முதலிய புத்திரர்கள் பிறந்தார்கள். அவர்களில் பிருஷத்திரர் என்பவர் பிதாவின் உத்தரவன்படி கத்தியைக் கையில் வைத்துக்கொண்டு இராத் திரியில் விழித்துக்கொண்டிருப்பதாகிய வீராஸன விச தத்துடன் பசுக்களைக் காப்பாற்றிவந்தார். ஒரு நாள் இராத் திரியில் மழைபெய்தது. அப்பொழுது ஒரு புலியு ணது பசுக்கள் கட்டியிருக்கும் கொட்டிலில் நுழைந்தது. அதனைக் கண்டவுடன் பசுக்கள் பயந்து அங்குமிங்கும் அலைந்தன. அவைகளில் ஒரு பசுவைப் புலி பிடித்துக் கொண்டது. அதனால் பசு உரக்கக் கதறிற்று. அதனைக் கேட்ட பிருஷத்திரர் கத்தியை யெடுத்துக் கொண்டு அதன்பின் சென்றார். ஆனாலும், மிகுந்த இருளாயிருந்தபடியால் நகைத்திரங்களுடைய பிரகாசமு மில்லாதிருந்தது. அப்பொழுது புலியென்று பிரயித்து அந்தப் பசுவைக் (காராம் பசு) கொன்றார். அந்தக் கத்தியின் முனையானது புலியின் காதில்பட்டு காது வெட்டப்பட்டது. புலி மிகவும் பயந்து ஓடிற்று. இரத்தம் மார்க்கத்தில் பெருகியது. பிருஷத்திரர் புலியைச் கொன்றதாகவே நினைத்திருந்தார். காலையில் பசு வெட்டுப்பட்டிருந்ததைப் பார்த்து மிகவும் துக்கித்தார். இப்படி அஞ்ஞானத்தால் குற்றஞ்செய்தவரான பிருஷத்திரரை டோக்கி வஸிஸ்ட மகர்ஷி, "நீ க்ஷத்திரபந்துவல்ல; உன்னால் செய்யப்பட்ட கர்மத்தால் நீ சூத்திரனாகிவிடுவாய்" என்று சபித்தார். பிருஷத்திரர் அந்தச் சாபத்தை அஞ்சலி செய்துகொண்டு அங்கிலிந்தார். மேலும் அவர் ஊர்தவரேதஸ்ஸாகவிருந்து முனி விச தத்தை அனுஷ்டித்தார். பின்னும் அவர் சகலசுருபியும் பாரும், சுத்தருமாகிய ஸ்ரீவாஸுதேவரிடத்தில் ஏகாந்த

பக்தி செய்து, சகல பிராணிகளிடத்திலும் சமபுத்தியுள்
 ள்வரும், சுகிருத்துமாக ஆகி ஆசைகளை யொழித்து,
 சாந்தமான சித்தமுள்ளவராய், இந்திரியங்களை
 அடக்கிக்கொண்டவராகி, ஒன்றிலும் பற்றற்று
 கிடையவச்செயலாகக் கிடைத்ததைக்கொண்டு சந்தோ
 ஷத்தை அடைந்துமிருந்தார். பின்னுமவர் சித்தத்தை
 ஆத்மாவிடத்தில் செலுத்தி ஞானத்தால் திருப்தி
 யடைந்து சுடன்போலவும், செவிடன் போலவும் பூமியில்
 சஞ்சரித்தார். இம்மாதிரியான விருத்தியுள்ள பிருஷத்
 திரர் காட்டிற்குச் சென்று அவ்விடத்தில் விருத்தி
 யடைந்த காட்டுத்தீயில் தம்முடைய கரீரத்தைத் தகித்
 துப் பிரம்மத்தை அடைந்தார்.

15—18. கவியென்பவர் பால்ய வயதிலேயே விஷ
 யங்களில் ஆசையை யொழித்து, இராஜ்யத்தையும் பந்
 துக்களையும், வீட்டையும் விட்டு ஹிருதயத்தில் புராண
 புருஷனைத் தியானித்து உத்தம கதியை அடைந்தார்.
 க்ருச்சகரிடமிருந்து காருசர்கள் என்ற க்ஷத்திரிய ஜாதி
 யுண்டாயிற்று. அவர்கள் பிரம்மண பக்தியுள்ளவர்கள்;
 தர்மத்தில் பிரீதியுள்ளவர்கள்; வடக்குதேசத்தரசர்கள்.
 திருஷ்டனிடமிருந்து தார்ஷ்டமென்ற க்ஷத்திரியகண
 முண்டாயிற்று. அது பிரமதத்வத்தை அடைந்தது.
 கிருகருடைய புத்திரன் சுமதி; அவருடைய புத்திரன்
 சூதஜ்யோதி; அவருடைய புத்திரன் வஸு. அவருடைய
 புத்திரன் பிரதீதரென்பவர். அவருடைய புத்திரன்
 ஓக்வானென்பவர். அவருடைய புத்திரனும் ஓகவானென்
 பவர். அவருடைய புத்திரி ஓகவதி மென்பவள். அவளை
 ஸுதர்சனரென்பவர் கல்யாணஞ் செய்துகொண்டார்.

19—22. நரிஷ்யந்தனுக்குச் சித்திரஸேனன் புத்தி
 ரர். அவருடைய புத்திரர் தக்ஷரென்பவர். அவரு
 டைய புத்திரர் மீட்வானென்பவர். அவருடைய புத்தி
 ரர் சரவர் என்பவர். (கூர்ச்சனென்றும் பாடம்) அவ
 ருடைய புத்திரர் இந்திரசேனன். அவருடைய புத்தி
 ரர் வீதிஹோதரன். அவருடைய புத்திரர் ஸதயச்
 ரவஸ். அவருடைய புத்திரர் உருச்ரவஸென்பவர். அவ
 ருடைய புத்திரர் தேவதத்தர். அவருக்கு அக்கினிவே

சனென்பவர் புத்திரர். அவருக்குக் காலீனனென்றும், ஜாதுகர்னி யென்றும் பெயருண்டு. அக்கினிவேச கோத்திரமுள்ள பிராம்மண வமிசம் அவரிடமிருந்து உண்டாயிற்று. நரிஷ்யந்தருடைய வமிசத்தைச் சொன்னேன்.

இனி, திஷ்டனுடைய வமிசத்தைச் சொல்லுகிறேன், கேளும். திஷ்டருடைய புத்திரர் நரபாகரென்பவர். (இவர் மனுவின் புத்திரராகிய நரபாகரவிட வேறு) அவர் வைசியனுக்குரிய கர்மத்தை அனுஷ்டித்தபடியால் அவர் வைசியராக ஆனார். அவருடைய புத்திரர் ஹலந்தனர். அவருடைய புத்திரர் வத்ஸப்ரீதி என்பவர். அவருக்குப் பிராம்சுவென்றும், அவருக்குப் பிரமிதி யென்றும், அவருக்குக் கனித்திரரென்றும், அவருக்குச் சாக்ஷுஷரென்றும், அவருக்கு வினிமசதியென்றும், அவருக்கு ரம்பரென்றும், அவருக்குக் கனிநேத்திர ரென்றும், அவருக்குக் கந்தனரென்றும் புத்திரர்களுண்டானார்கள். கந்தனருடைய புத்திரர் அவிஷத் என்பவர். அவருடைய புத்திரர் மருத்தனென்பவர். அவர் சக்கரவர்த்தியாக இருந்தவர். மகாயோகியும் அங்கிரவின் புத்திரருமான ஸம்வர்த்தரென்பவர் அந்த மருத்தருக்கு யாகஞ்செய்வித்தார். மருத்தருடைய யாகத்திற்கு வேருவருடைய யாகமும் சமானமல்ல. யாகபாத்திரங்கள் யாவும் சொர்ண மயங்களாக விருந்தன. இந்திரன் சோமத்தால் திருப்தியடைந்தான். பிராமணர்கள் தக்ஷிணையால் திருப்தியடைந்தார்கள். மேலும், அந்த யாகத்தில் பிராமணர்களுக்கு மருத்துக்கள் அன்னம் முதலியவைகளைப் பரிமாறினார்கள். விசுவேதேவர்கள் சதஸ்யர்களாக விருந்தார்கள். அந்த மருத்தருடைய புத்திரர் தமனென்பவர். அவருடைய புத்திரர் ராஜ்யவர்த்தனர். அவருடைய புத்திரர் ஸுதிருதியென்பவர். அவருக்கு நரரென்றும், அவருக்குக் கேவலரென்றும், அவருக்குப் பந்துமான் என்றும், அவருக்கு வேகவானென்றும், அவருக்குப் பந்துவென்றும், அவருக்குத் திருணபிந்துவென்றும் புத்திரர்களுண்டானார்கள். அந்தத் திருணபிந்து என்பவர் சகல குணங்களுக்கும் இருப்பிடமானவர். அவரை அப்ஸரஸ்

திரீகளுள் சிறந்தவனாள் அலம்புஸா என்பவள் பர்த்தா வாக அடைந்தாள். அவ்விருவர்களுக்கும் விசாலன், சூன்யபந்து, தாமரகேது என்ற புத்திரர்களும், இலபிலா வென்ற ஒரு புத்திரியும் உண்டானார்கள். அந்த இலபிலா என்பவளை விச்ரவஸ் என்பவர் கல்யாணஞ் செய்து கொண்டு குபேரனைப் பெற்றார். அவர் யோகேசுராகிய தகப்பனரிடமிருந்து மேலான வித்தைகளை அடைந்தார். திருணபிந்துவின் புத்திரர்களுக்குள் விசாலனென்பவர் வமிசமுள்ளவர்; வைசாலி யென்ற பட்டணத்தை யுண்டு பண்ணினார். விசாலனுடைய புத்திரர் ஹேமசந்திரர். அவருடைய புத்திரர் தும்ரக்ஷசர். அவருடைய புத்திரர் ஸஹதேவர்; அவருடைய புத்திரர் கிருசாச்வர். அவருடைய புத்திரர் சோமதத்தர். அவர் அசுவமேத யாகஞ்செய்து ஸ்ரீமத் நாராயணனை ஆராதித்து யோகிக ளால் விரும்பக்கூடிய உத்தம கதியை அடைந்தார். (மோக்ஷத்தை அடைந்தாரென்று கருத்து) அந்த சோமதத்தருடைய புத்திரர் சுமதியென்பவர். அவருடைய புத்திரர் ஜனமேஜயன். இவர்கள் விசாலருடைய வமிசத்தில் பிறந்த அரசர்கள். திருணபிந்துவின் கீர்த்தியை விருத்திசெய்பவர்கள்.

அத்தியாயம் 3

ஸுகன்யை உபாக்கியானம்

மனுவின் புத்திரராகிய சையாதி யென்பவர் வேதங் களுடைய அர்த்தத்தைத் தெரிந்துகொண்டவர். அவர் அங்கிரஸுக்களுடைய ஸத்திரத்தில் இரண்டாவது நாளில் செய்யவேண்டிய கார்யத்தைச் சொன்னவர். அவருக்குச் சுகன்யாவென்ற பெயருள்ள ஒரு பெண்ணுண்டு. அவள் தாமரை மலர்போன்ற கண்களுள்ளவள். சையாதி அந்தப் பெண்ணுடனும், சைனியத்துடனும் சியவனருடைய ஆசிரமஞ் சென்றார். அவ்விடத்தில் அந்தச் சுகன்யாவென்பவள் தன் தோழிகளுடன் விருக்ஷங்களைப் பார்த்து வரும்பொழுது ஒரு புற்றின் துவாரத்தில் மின்மினிப் பூச்சிபோன்ற இரண்டு ஒளியைக் கண்டாள். அவள் ஒரு முள்ளினால் அவைகளைக்

குத்தினாள். இது தெய்வச்செயலாக நேர்ந்தது. அவைகளிலிருந்து உதிரம் பெருதியது. அந்தக் கண்ணத்தில் அர்சனுடைய சைனியத்திற்கு மலமும் மூத்திரமும் கட்டுப்பட்டு, சைனியம் மிகவும் துன்பத்தை அடைந்தது. அதனைக் கண்ட அரசன் ஆச்சரியமடைந்து, “சியவனருக்கு யார் அபராதம் செய்தீர்கள்? நமக்குள் யாராவது ஆசிரமவிருத்தமான காரியத்தைச் செய்திருக்கவேண்டும்” என்று கேட்டார். அப்பொழுது சுகன்யை மிகவும் பயந்து பிதாவை நோக்கி, “புற்றில் தோன்றிய இரண்டு ஒளியை அறியாத்தனத்தினால் முள்ளினால் குத்தினேன்” என்றாள். அதனைக் கேட்ட அரசன் மிக்க நடுக்கமுற்று, புற்றுக்குள்ளிருக்கும் மகரிஷியை ‘அறியாதவள் செய்த குற்றத்தை மன்னிக்கவேண்டும்’ என்று நல்ல வார்த்தையால் சமாதானஞ்செய்தார். பின்பு மகரிஷியின் அபிப்பிராயத்தை அறிந்து, தம் புத்திரியான சுகன்யையைச் சியவனருக்குக் கன்யாதானஞ்செய்து, அவரிடம் விடைபெற்றுச் சைனியங்களுடன் தமது நகரஞ் சென்றார்.

10-17. சுகன்யை மிகுந்த கோபமுள்ள சியவனரைப் பர்த்தாவாக அடைந்து, அவருடைய அபிப்பிராயப்படி நடந்து வந்தாள். இப்படிச் சில காலஞ் சென்றபிறகு, அச்ஷினி தேவர்கள் அவருடைய ஆசிரமத்திற்கு வந்தார்கள். சியவனர் அவர்களைப் பூஜித்து “ஓ அச்ஷினி தேவர்களே! பெண்களால் விரும்பக்கூடிய யௌவன வயதை எனக்குக் கொடுங்கள். உங்களுக்கு யர்கத்தில் சோமபானத்தை யுண்டுபண்ணுகிறேன்” என்றார். அதனைக் கேட்ட அச்ஷினி தேவர்கள் அதனை யொப்புக்கொண்டு பிராமணனைப் புழுந்து, “நீர் சித்தர்களால் செய்யப்பட்ட இந்த மடுவில் ஸ்நானஞ்செய்யும்” என்றார்கள். அதனைக் கேட்ட சியவனர் கிழத்தன்மையுள்ள சரீரத்துடன் அந்த மடுவில் ஸ்நானஞ்செய்தார். பின்பு அதிலிருந்து மூன்று புருஷர்கள் கிளம்பினார்கள். அவர்கள் யௌவன வயதுள்ளவர்கள்; மாதர்களால் விரும்பக்கூடியவர்கள்; தாமரை மாலையைத் தரித்தவர்கள்; குண்டலங்களால்

அலங்கரிக்கப்பட்டவர்கள்; நல்ல ஆடையைத் தரித்தவர்கள்; ஸமமான உருவமுள்ளவர்கள்; சூரியன்போலப் பிரகாசிக்கும் அம்முன்று புருஷர்களையும் பார்த்து, சுகன்யையானவள் தன்னுடைய பாத் தாவை இன்னொருன்று அறியாமல் அச்வினி தேவர்களைச் சரணமடைந்தாள். அந்தத் தேவர்கள் அவளுடைய பதிவிரதா தர்மத்தால் சந்தோஷத்தை அடைந்து, சியவனரை அவளுக்குக் காண்பித்து, மகரிஷியினிடம் விடைபெற்று அவரால் துதிக்கப்பட்டவர்களாகி, சுவர்க்கஞ் சென்றார்கள்.

18—26. பின்பு சையாதி மகாராஜன் யாசஞ்செய்ய விரும்பி, சியவனருடைய ஆசிரமஞ் சென்றார். அவ் விடத்தில் தம்முடைய பெண்ணாகிய சுகன்யையின் பக்கத்தில் சூரியன்போலப் பிரகாசிக்கும் புருஷனைக் கண்டார். அரசனைக் கண்டு சுகன்யை நமஸ்கரித்தாள். அரசன் பெண்ணுக்கு ஆசீர்வாதஞ் செய்யாமலேயே அதிக சந்தோஷத்தை யடையாமல், “சுகல் உலகங்களால் நமஸ்கரிக்கக்கூடிய மகரிஷியை வஞ்சித்து நீ வழிப்போக்காகிய ஜாரபுருஷனை அடைந்திருக்கிறாய். நல்ல குலத்தில் பிறந்தவளான உனக்கு இம் மாதிரி கெட்ட எண்ணமுண்டாவது உசிதமா? குலத்திற்கு இது அபகீர்த்தியை யுண்டுபண்ணுமே. நீ வெட்கமில்லாமல் ஜாரபுருஷனை வைத்துக்கொண்டிருப்பதால் பிதா, பர்த்தா ஆகிய இவர்களுடைய குலத்தை நரகத்தில் தள்ளுகிறாய். இதன் காரணமென்ன?” என்று கேட்டார். இதனைக் கேட்ட சுகன்யை “ஓ அண்ணலே, இவர் உம்முடைய மணப்பிள்ளையே தவிர வேறில்லை” என்று அவருக்கு யௌவன வயது கிடைத்த காரணத்தைத் தெரிவித்தாள். அதனைக் கேட்ட சையாதி மிகவும் ஆச்சரியமடைந்து பெண்ணைத் தழுவிக்கொண்டார். பின்பு சியவனர் சையாதியின் யாகத்தை நடத்தி, யாகத்தில் ஸோமபானமில்லாதவர்களான அச்வினி தேவர்களுக்குத் தம்முடைய ஒளியால் ஸோமத்தில் பாகத்தை யேற்படுத்தினார். அதனைக் கண்டு மகேந்திரன் மிகுந்த கோபத்துடன் சிய

வனரை அடிப்பதற்காக வச்சிராயுதத்தை யெடுத்து வந்தார். சிவவனர் வச்சிரத்துடன் மகேந்திரனுடைய கையைத் தம்பிக்கச் செய்தார். அச்சினால் தேவர்கள் வைத்தியர்களாகையால் அவர்களுக்குச் சோமத்தில் பாகமில்லாதிருந்தும் அதுமுதல் அவர்களுக்கும் அந்தப் பாகத்தை எல்லாத் தேவர்களும் ஒப்புக்கொண்டார்கள்.

27—36. உத்தரானபர்ஹி, ஆனர்த்தர், பூரிஷணர் என்ற மூன்று புத்திரர்கள் சையாதிக்குப் பிறந்தார்கள். ஆனர்த்தருக்கு இரைவதரென்று ஒரு புத்திரருண்டானார். அவர் சமுத்திரத்தின் மத்தியில் குசஸ்தலியென்ற பட்டணத்தை யுண்டுபண்ணினார். அதில் அவர் வசித்து ஆனர்த்தம் முதலிய தேசங்களை அனுபவித்தார். அவருக்கு நூறு புத்திரர்கள் பிறந்தார்கள். அவர்களில் மூத்தவன் கருத்மி யென்றவன். அந்த இரைவதருக்கு இரேவதி யென்று ஒரு கன்யைகை பிறந்தாள். அவர் பெண்ணை அழைத்துக்கொண்டு அவளுக்குப் புருஷன் யாரென்று கேட்பதற்குச் சத்தியலோகஞ்சென்றார். அவ்விடத்தில் பிரமதேவருடைய சபையில் கந்தருவர்கள் கானஞ்செய்துகொண்டிருந்தபடியால் கணநேரம் அவ்விடம் தாமதித்து, பின்பு பிரமதேவரைத் தரிசித்தார்; வந்த காரியத்தையும் தெரிவித்தார். அதனைக் கேட்ட பிரமதேவர் சிரித்து, “ஓ மகாராஜ! நீர் பூலோகத்தைவிட்டு இவ்விடம் வந்து வெகு நாளாகி விட்டது. அதனால் உம்முடைய பந்துக்கள், அவர்களுடைய புத்திரர்கள், பெளத்திரர்கள் ஆகிய இவர்களுடைய பெயர்கூட இப்பொழுது காதில் விழவில்லை. இருபத்தேழு சதுர்யுகஞ்சென்றுவிட்டன. ஆனதால் இப்பொழுது பூமியில் பகவானுடைய அமிசம் பலதேவராகப் பூமியின் பாரத்தை நிவர்த்திப்பதற்காக அவதரித்திருக்கிறது. மனிதர்களுக்குட் சிறந்தவராகிய அந்தப் பலராமருக்கு இந்தக் கன்யா ரத்தினத்தைக் கொடும்” என்றார். இப்படி பிரமதேவருடைய உத்தரவின்படி இரைவதர் பூமிக்கு வந்தார். அவ்விடத்தில் தமது பட்டணத்தில் தம்முடைய சகோதரர்

களில்லை. அவர்கள் சுவர்க்குஞ் சென்றார்கள். அப்பொழுது இரைவதர் பலராமருக்கு இரேவதியைக் கன்னிகாதானஞ் செய்துகொடுத்து, தவம் செய்வதற்காகப் பதிரிகா வனஞ்சென்றார். அது நரநாராயணர்கள் வசிக்கும் இடம்.

அத்யாயம்—4

அம்பரீஷ சரிதம்

நபகருடைய புத்திரர் நாபாகர். அவர் பிரமசாரி யாகக் குருகுலத்தில் வித்தியாப்பியாசஞ் செய்து கொண்டு வெகுநாள் வசித்தார். அப்பொழுது அவருடைய சகோதரர்கள் பிரமசாரிக்குப் பாகம் இல்லையென்று அவருக்குப் பாகம் வைக்காமலேயே செல்வத்தைப் பிரித்துக் கொண்டார்கள். குருகுலவாஸஞ் செய்த பின்புநாபாகர் வந்து, சகோதரர்களை நோக்கி, “ஓ சகோதரர்களே! என்னுடைய பாகமெங்கே?” என்று கேட்டார். அதற்கு அவர்கள் “உன்னுடைய பாகம் தகப்பனென்று சொன்னார்கள். அதனைக் கேட்ட நாபாகர் பிதா” னரிடஞ் சென்று இதனைத் தெரிவித்தார். அதைக் கேட்டுப் பிதா, “ஓ புத்திர! அவர்களுடைய வார்த்தையை நம்ப வேண்டாம். தகப்பன் பாகமாக ஆவனா? உன்னை ஏமாற்றினார்கள். ஆனாலும் உனக்குச் சிவனோபாயத்தைச் சொல்லுகிறேன். ஆங்கிரஸின் கோத்திரத்தில் பிறந்த மகரிஷிகள் சத்திரத்தை (பன்னிரண்டு நாளில் முடியும் வேள்வி) அனுஷ்டிக்கிறார்கள். அவர்கள் ஆளுவது நாளில் செய்யவேண்டிய காரியத்திலைச்வ தேவமந்திரங்களை அறியாமல் சிரமப்படுகிறார்கள். நீ அவ்விடஞ் சென்று, அந்த இரண்டு சூத்தங்களை யுச்சரித்துத் தோத்திரஞ்செய். அவர்கள் சத்திரம் முடிந்து சுவர்க்குஞ் செல்லும்பொழுது யாகத்திற்குப் பையோகப்பட்டு எஞ்சிய தனத்தை உனக்குக் கொடுப்பார்கள். அவ்விடம் போ” என்றார். நாபாகரும் பிதாவின் வார்த்தையின்படி ஆங்கிரஸர்களுடைய சத்திரபூமிக்குச் சென்று, விச்வே

தேவர்களை யுத்தேசித்த குத்தங்களை யுச்சரித்துத்
துதித்தார். அவர்கள் யாகத்தை முடித்து, சொர்க்கஞ்
செல்லும்பொழுது எஞ்சிய தனத்தை நாபாகருக்குக்
கொடுத்தார்கள். பின்பு கறுத்த நிறமுள்ள ஒரு புருடர்
(ருத்ரன்) வடக்குத் திக்கிலிருந்து அவ்விடம் வந்து,
'இந்தத் தனம் எனனுடையது' என்றார். நாபாகர் 'இந்தத்
தனத்தை மகரிஷிகள் எனக்குக் கொடுத்தார்கள், அத
னால் எனனுடையது' என்றார். அப்பொழுது உருத்திரன்
'நம்முடைய விவாதத்தை உம்முடைய பிதாவிடத்தில்
தெரிவித்துக் கேளும். அவர் சொன்னபடி நடப்போம்'
என்றார். அப்படியே நாபாகர் தம்முடைய பிதாவை இவ்
விஷயமாகக் கேட்டார். மனு புத்திரனை நோக்கி, 'யாகத்
தில்' எஞ்சிய தனம் உருத்திரருடைய பாகமென்று மக
ரிஷிகளால் (தஷ்ய யாகத்தில்) ஏற்படுத்தப்பட்டிருக்கி
றது. ஆனதால் அது உருத்திரருடையதேயாம்' என்றார்.
அதனைக் கேட்ட நாபாகர், உருத்திரரிடம் வந்து,
அவரை நமஸ்கரித்து, 'எனனுடைய பிதா யாகத்தில்
எஞ்சிய பாகம் உருத்திரருடையது தான் என்று சொன்
னார். ஆனாலும் உம்மை நமஸ்கரித்துக் கேட்கிறேன்.
இந்தத் தனத்தை எனக்குக் கொடுக்கவேண்டும்' என்று
கேட்டுக்கொண்டார். அப்பொழுது உருத்திரர் சந்தோ
ஷித்து, 'உம்முடைய பிதா பஷ்பாதமின்றித் தர்மத்
தைச் சொன்னபடியாலும், அவர் சொன்னதை மறைக்
காமல் சத்தியத்தை நீர் சொன்னபடியாலும், வைச்வ
தேவ மந்திரத்தை யறிந்தவராகிய உமக்குப் பிரம்ம
ஞானத்தை யுபதேசிக்கிறேன். ஆனதால் மிகுந்த ஆபத்
துக்காலத்திலும் பொய்ச்சால்லக்கூடாது. சத்தியத்
தால் நான் சந்தோஷப்படுவேன். சத்தியவாதி யே
எனக்கு இஷ்டன். இந்த யாகத்தில் எஞ்சிய தனத்தை
உமக்குக் கொடுத்தேன். அதனை யெடுத்துக் கொள்ளும்'
என்று சொல்லி, சத்தியத்தில் பிரீதியுள்ளவரான பக்
வனே அந்தர்த்தானத்தை அடைந்தார் (மறைந்தார்).
எவன் இந்த உபாக்யானத்தைக் காலையிலும், மாலை யிலும்
சுத்தமாக நினைக்கிறானோ, அவன் ஞானத்தை அடை
வான்; மந்திரங்களை யறிவான்; ஆத்மாவின் உண்மை
யைத் தெரிந்துகொள்வான்.

15—57. அந்த நாபாகருடைய புத்திரர் அம்பரிஷ ரென்பவர். அவர் மகா பாகவதர்; ஞானமுள்ளவர்; பிராமண சாபம் நிவர்த்திக்கமுடியாததாயினும் அவ்விடத்தில் சம்பந்திக்கவில்லை என்றார். அதனைக் கேட்ட பரிஷித்து மகாராஜன் சுகரை நோக்கி, "ஓ பகவன்! பிராமண சாபம் அம்பரிஷரிடத்தில் சம்பந்திக்கவில்லை யென்று சொன்னீரே, அதனை விஸ்தாரமாகச் சொல்லவேண்டும்" என்று கேட்டார். அதைக் கேட்டுச் சுகர் பின் வருமாறு சொல்லலானார். "மஹா பாக்கியசாலியாகிய அம்பரிஷர் ஏழு தீவுகளுள்ள பூமியையும், உபத்திரவமற்ற சம்பத்தையும், ஒப்பற்ற ஐசுவரியத்தையும் அடைந்தார். ஆனாலும் அவைகளைச் சாகவதமில்லாதவையென்று தெரிந்து கொண்டவராகையாலும், அவைகளில் ஆசை வைத்தவன் நரகத்தை அடைவானென்று அறிந்தவராகையாலும் வைராக்கியத்தை அடைந்தார். மேலும் அவர் தனம் முதலியவைகளை ஒட்டுச்சல்லியாக நினைத்து, பகவானாகிய வாஸுதேவரிடத்திலும், அவருடைய பக்தர்களிடத்திலும் மிகுந்த பிரீதிவைத்திருந்தார். பின்னும் அவர் ஸ்ரீ கிருஷ்ணனுடைய பாதாரவிந்தங்களில் மனத்தைச் செலுத்தினார். பகவானுடைய குணங்களையே வாக்கினால் உச்சரித்தார். கைகளைத் தேவாலயத்தை மெழுகல் முதலியவற்றில் உபயோகித்தார். அற்புதமான பகவத்கதையைக் கேட்பதிலேயே காதுகளைச் செலுத்தினார். ஸ்ரீ பகவானுடைய பிம்பத்தையும் ஆலயத்தையும் தரிசிப்பதில் கண்களை யுபயோகித்தார். பகவத்பக்தர்களை ஆலிங்கனஞ்செய்து கொள்வதே சுகமென்று நினைத்தார். பகவானுடைய பாதாரவிந்தத்திலிருக்கும் துளஸியின் மணத்தில் கிரணேந்திரியத்தை (மூக்கை) உபயோகித்தார். பகவானுக்கு நிவேதனமான அன்னம் முதலியவைகளையே புசித்தார். உத்தம ஷேத்திரங்களுக்குச் செல்வதில் பாதங்களை யுபயோகித்தார். பகவானை நமஸ்காரஞ் செய்வதிலேயே கிரகை உபயோகித்தார். பகவானுடைய பிரசாதமாகிய மரலை, சந்தனம் முதலியவைகளைப் பகவானுடைய அனுக்கிரகமென்று கிரகித்தாரே

யொழிய விஷய ஆசையால் கிரகிக்கவில்லை. அதனால் உத்தமசுலோகராகிய பகவானுடைய பக்தர்களை ஆசிரயிக்கவேண்டுமென்ற பக்தியுண்டாயிற்று. இப்படி அந்த மகாராஜன் எல்லாவற்றையும் ஆத்மாவாகப் பாவித்து, தம்மால் செய்யப்படும் கருமங்களெல்லாவற்றையும் பகவானிடத்தில் சமர்ப்பித்து, பாகவதர்களுடைய சொற்படி பூமியைப் பரிபர்லித்தார். மேலும் அவர் பூரணமாகத் தக்பினை கொடுத்து, குறைவின்றி வஸிஷ்டர் முதலிய மகரிஷிகளை வைத்துக்கொண்டு சரஸ்வதி நதிக்கரையில் பலமுறை அசுவமேதங்களைச் செய்து பகவானை ஆராதித்தார். அவருடைய யாகத்தில் நல்ல வஸ்திரங்கள், ஆபரணங்கள் ஆகிய இவைகளால் அலங்கிருதர்களான ஜனங்கள் தேவர்களுக்குச் சமானர்களாக இருந்தார்கள். அந்த அரசனுடைய ஜனங்கள் உத்தமசுலோகராகிய பகவானுடைய சரிதங்களைக் கேட்பதாலும், கானஞ்செய்வதாலும், திருப்தியடைந்திருப்பதால் தேவர்களுக்குப் பிரியமான சுவர்க்கத்தையும் விரும்பவில்லை. மேலும் அந்த ஜனங்கள் ஸ்ரீ முருந்தராகிய பகவானையே இதயத்தில் தீயானஞ்செய்திருந்தபடியால் சொருப சுகத்தை அடைந்து விஷயங்களில் ஆசையற்றவர்களாக இருந்தார்கள். அந்த அரசன் இப்படி பக்தி யோகத்தை அநுஷ்டித்து, இந்திரியங்களை யடக்கி, தமக்குரிய தர்மத்தைச் செய்வதால் ஸ்ரீ பகவானை சந்தோஷிக்கச் செய்து, சகல ஆசைகளையும் காலக்கிரமத்தில் ஒழித்தார். பின்னுமவர் கிருகம், களத்திரம், புத்திரன், பந்துக்கள், யானைகள், இரதம், குதிரை, காலாட்படை, குறைவற்ற வஸ்திரம், ஆபரணம், ஆயுதம், பொக்கிஷம் ஆகிய இவைகளைத் துக்கத்தைக் கொடுக்கக்கூடியவைகளென்று நிச்சயித்து வைராக்கியத்தை அடைந்தார். இப்படி பகவத்பரான அரசனிடத்தில் பகவான் சந்தோஷித்து, அவருடைய சத்துருக்களை நாசஞ்செய்வதற்காகச் சக்கரத்தைக் கொடுத்தார். ஒருகால் அந்த அரசன் பகவானுடைய பிரீதிக்காக ஒரு வருஷகாலம் பார்யையுடன் துவாதசி விரதத்தை அநுஷ்டித்தார். விரதத்தின் முடிவில் கார்த்திகை மாதத்துத் துவாதசி

யில் மூன்று நாள் உபவாஸமிருந்து (தசமி தினம் ஒரு வேளை போஜனம், ஏகாதசியில் உபவாஸம், துவாதசியில் ஒருவேளை போஜனம். இப்படி மூன்று உபவாஸமென்று கருத்து) துவாதசி தினத்தில் யமுநாதியில் ஸநானஞ் செய்து மதுவனத்தில் பூஜைக்குபயோகமான ஸாமக் கிரிகளுடன் பகவானைப் பூசித்தார். ஆயிரங் கடங்கள் வைத்துப் பூசித்து, அவைகளின் தீர்த்தத்தால் பகவானுக்கு அபிஷேகஞ்செய்து உத்தமமான ஆபரணங்களாலும் சந்தனத்தாலும், புஷ்பமாலைகளாலும் ஸ்ரீ மஹாவிஷ்ணுவைப் பூசித்து, அவரையே தியானஞ் செய்தார். பின்னும், மகா பாக்கியசாலிகளும் ஆத்ம லாபத்தால் பூரணர்களுமான பாகவதர்களையும் பூசித்தார். அவர்களுக்கு ஆயிரக்கணக்கான பசுக்களைத் தானஞ்செய்தார். அவைகளுடைய கொம்புகள் சுவாணத்தால் அலங்கரிக்கப்பட்டன. கால்கள் வெள்ளியினால் பூஷிக்கப்பட்டன. மேலுமவைகள் நல்ல கனறுகளுள்ளவை, பால் கறக்கும் பாத்திரங்களுள்ளவை இன்னும் அந்த அரசன் பிராமணர்களுக்கு உத்தமமான போஜனஞ்செய்வித்து, அவர்களிடம் விடைபெற்றுப் பாரணைசெய்ய முயற்சித்தார். அந்தச் சமயத்தில் துருவாசர் என்றவர் அதிதியாக அரசனிடம் வந்தார். அரசன் அவரை எதிர்கொண்டழைப்பது முதலியவைகளால் பூசித்து, போஜனஞ்செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டார். அதனை ஒப்புக் கொண்டு மீதயானனிகம் முதலியவைகளைச் செய்ய யமுநாதிக்குச் சென்றார். அரசன் துவாதசி அரையுமூர்த்தம் பாக்கியிருந்தபடியால் அதற்குள் பாரணை செய்யவேண்டுமென்று விரும்பி, "துவாதசியில் பாரணை செய்யவேண்டியது தருமம்; பிராமணரை வைத்துவிட்டுப் பூசிப்பதும் சரியல்ல; இதற்கெனை செய்யலாம்? எதனைச் செய்தால் தர்மவிரோத மில்லாமலிருக்கும்? ஜலத்தைப் பூசிப்பது போஜனத்திற்கும் உபவாஸத்திற்கும் சமமானது; ஆனதால் ஜலத்தால் பாரணையை முடித்துக்கொள்வோம்" என்று நிச்சயித்து, ஜலத்தால் பாரணைசெய்து மனதில் பகவானைத் தியானித்தது. பிராமணருடைய வரவை யெதிர்பார்த்திருந்தார். பின்பு

துர்வாசர் யமுனையிலிருந்து அம்பரீஷரிடம் வந்து அவர் ஜலத்தைப் புசித்ததை ஞானதிருஷ்டியால் தெரிந்துகொண்டு பசியுள்ளவராகி, மிகுந்த கோபங் கொண்டு, கைகூப்பி நிற்கும் அரசனை நோக்கி, "இந்த அரசன் மிகவும் கர்வங்கொண்டவன்; ஐசவர்ய மதமுள்ளவன்; விஷ்ணுவிடம் பக்தியில்லாதவன்; இவன் தருமத்தை மீறி நடந்தான். இவன் என்னைப் போஜனத்துக்கு அழைத்து எனக்கு அன்னங் கொடாமல் புசித்தான். அதன் பயனைக் காண்பிக்கிறேன்" என்று சொல்லி, தம்முடைய சடையிலிருந்து பிரளயகாலத்து அக்கினிக்குச் சமமான பிசாசத்தை (கிருத்தயை) உண்டு பண்ணினார். அது கையில் கத்தியை வைத்துக்கொண்டு அரசனுக்கு எதிரில் சென்றது. அதனைக் கண்டும் அரசன் பயப்படாமலேயே நின்றார். அப்பொழுது பக்தனைக் காப்பாற்றுவற்காகப் பகவானால் தூண்டப்பட்ட சக்கரமானது சர்ப்பத்தை அக்கினி எரிப்பதுபோல அந்தப் பிசாசத்தை நாசஞ்செய்து துர்வாசரைப் பின் தொடர்ந்தது. அதனைக் கண்ட மகரிஷி தம்முடைய முயற்சி வினாகப்போனதாலும், பகவானுடைய சக்கரம் பின்தொடருவதாலும் பயந்து, பிராணனைக் காப்பாற்றிக்கொள்ள விரும்பி ஒவ்வொரு திக்குகளிலும் ஓடினார். சர்ப்பத்தை அக்கினி துரத்தினாற்போல, தம்மைத் துரத்திக்கொண்டு பின்வரும் பகவானுடைய சக்கரத்தை அடிக்கடி திரும்பிப் பார்த்துக்கொண்டு, துர்வாசர் மேருவின் குகையில் நுழைந்தார். திக்குகள், ஆகாசம், பூமியின் பிலங்கள், சமுத்திரங்கள், உலகபாலர்களுடைய உலகங்கள் ஆகிய இவ்விடங்களுக்குச் சென்றார். சக்கரமும் கூடவே துரத்திற்று. அப்பொழுது மிக்க கவலையுடன் சத்திமலோகஞ் சென்று பிரமதேவரைத் தரிசித்துக் காப்பாற்றும்படி வேண்டிக்கொண்டார். அதனைக் கேட்ட பிரமதேவர், "ஓ பிராமண! என்னுடைய பிரமபதமானது இரண்டுபார்த்தம் முடிந்தவுடன் பகவானுடைய வினையாட்டு முடியுங்காலத்தில் காலசுருபியான எந்தப் பகவானுடைய புருவ நெரித்தலால் நாசமாகிடுகிறேதோ, எவருடைய உத்தரவைச் சிரசால் வகித்து நானும், தகையும், பிருகு முதலிய

பிரஜாபதிகளும், தேவசிரேஷ்டர்களும் உலகத்திற்கு இதமர்னதைச் செய்கிறோமோ, அந்தப் பகவானுடைய பக்தர்களுக்கு அபராதஞ் செய்தவர்களைக் காப்பாற்ற என்னால் முடியாது' என்றார்.

58—62. இம்மாதிரியான பிரமதேவருடைய வார்த்தையைக் கேட்டு ஸ்ரீ மகாவிஷ்ணுவின் சக்கரத்தால் தபிக்கப்பட்ட துர்வாசர் கைலாச பருவதஞ் சென்று, பரமசிவனைச் சரணமடைந்தார். அவர் மகரிஷியை நோக்கி, "ஓ மகரிஷியே! ஸ்ரீ மகாவிஷ்ணு எங்களாலும் துதிக்கக்கூடியவர்; எல்லாவற்றிற்கும் மேலானவர்; இந்தப் பிரமாண்டம்போல அநேக பிரமாண்டங்கள் அவரிடமிருந்து உண்டாகின்றன. பிரளயகாலத்தில் இலயிக்கின்றன. இந்தப் பிரமாண்டத்தில் நாங்கள் உலகேசர்கள் என்ற அபிமானமுள்ளவர்களாகிச் சுற்றுகிறோம். மேலும் நான், சனத்குமாரர், நாரதர், பிரமதேவர், கபிலர், தேவலர், தருமர், ஆஸூரி, மரிசி முதலிய சித்தர்களுக்கிபதிகள் முதலியவர்கள் மகாவிஷ்ணுவின் மகிமையை அறியமாட்டோம். நாங்கள் அவருடைய மாயையால் மோகமடைந்தவர்கள். ஜகத்பதியான அந்தப் பகவானுடைய சக்கரமர்னது சகிக்கமுடியாதது. ஆனதால் அந்த நாராயணனையே சரணமடையும். அவர் உமக்குக் க்ஷமத்தைச் செய்வார்" என்றார்.

63—66. அதனைக் கேட்ட துர்வாசர் அவ்விடத்தில் மனோரதம் நிறைவேறாமல் வைகுண்டஞ் சென்றார். அவ்விடத்தில் லக்ஷ்மீதேவியுடன் ஸ்ரீமந்நாராயணன் வஸிக்கிறார். சக்கரத்தால் தகிக்கப்பட்ட மகரிஷி பகவானுடைய பாதாரவிந்தத்தில் நமஸ்கரித்து, "ஓ பிரபுவே! அச்சுத! அனந்த! சாதுக்களுக்குச் சம்மதனாகிய என்னைக் காப்பாற்றும். உம்முடைய பக்தருக்கு அறியாமையால் அபராதஞ் செய்தேன். அதற்குப் பிராயச்சித்தஞ் செய்யும். பக்தருக்குக் குற்றஞ்செய்தவர்களுக்குப் பிராயச்சித்தமில்லையென்று சொல்வது நியாயமல்ல. நரகத்திலிருப்பவனாலும் உம்முடைய நாமத்தை யுச்சரித்தமாதிரித்தில் நல்ல கதியை அடைகிறான்ல்லவா" என்று பிரார்த்தித்தார்.

67—74. அதனைக் கேட்ட பகவான், "ஓ பிரம்மண! நான் பக்தர்களுக்கு வசப்பட்டவன் ; சாதுக்கள் என்னை ஹிருதய குகையில் வைத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். அதனால் நான் பராதினனாக இருக்கிறேன். பக்தர்கள் என்னையே கதியாக நம்பியிருப்பதால் எனக்கு ஆத்மாவும், லக்ஷ்மீதேவியும், ஐசுவர்யமும் பக்தர்களைவிட மேலானதல்ல. எவர்கள் களத்ரம், புத்திரன், ஆப்தர்கள், பிராணன், பணம் ஆகிய இவைகளை விட்டு என்னையே சரணமடைந்திருக்கிறார்களோ அவர்களை விடுவதற்கு எனக்கிஷ்டமில்லை. மேலும், பதிவிரதைகள் தங்களுடைய குணங்களால் பர்த்தாவைச் சுவாதினம் படுத்திக்கொள்வதுபோல எல்லாவற்றையும் சமமாகப் பார்ப்பவர்களும், என்னிடத்திலேயே மனத்தைச் செலுத்தியவர்களுமான சாதுக்கள் என்னை வசப்படுத்திக் கொண்டிருக்கிறார்கள். மேலும் அவர்கள் என்னைக் காட்டிலும் வேறான சாலோக்யம் முதலியவைகளையும் விரும்புகிறதில்லை. ஆனதால் யாருக்கு அபராதஞ் செய்தீரோ, அவரைச் சரணமடையும். சாதுகளுக்கு அபராதஞ்செய்தவன் கெடுதியை அடைவான். பிராமணர்களுக்குத் தவமும், வித்தையுமாகிய இரண்டும் நலத்தைக் கொடுக்கக்கூடியவைகள். அவைகளே கெட்ட சபாவமுள்ளவனுக்குக் கெடுதியைக் கொடுக்கின்றன. ஆனதால் ஓ பிரம்மண! நரபாகருடைய புத்திரராகிய அம்பரீஷரிடஞ்சென்று அவரைச் சமாதானப்படுத்தும்; உமக்கு நலமுண்டாகும்" என்று அனுக்கிரகித்தார்.

அத்தியாயம் 5

அம்பரீஷன் துர்வாசரைக் காப்பாற்றியது

பின்பு பகவானுடைய ஆஞ்ஞையின்படி துர்வாசர் அம்பரீஷரிடஞ் சென்று, சக்கரததால் தபிக்கப்பட்டு மிகுந்த துக்கத்துடன் அரசனுடைய பரதங்களைப் பிடித்துக்கொண்டார். அதனைக் கண்ட அரசன் மிகுந்த வெட்கத்தை அடைந்து மகரிஷியின் மீது கருணைவைத்துப் பின்வருமாறு சக்கரத்தைத் துதித்தார். எப்படி

மேனில்—“நீர் அக்கினி; பகவானுகிய சூரியன். நீர் சந்திரன். நீரே ஜலம். நீர் பூமி. ஆகாயமும் நீரே. நீரே வாயு. தன்மத்திரைகளும், இந்திரியங்களும் நீரே. ஓ ஸுதரிசன்! ஆயிரம் முனைகளுள்ளவரே! அச்சதருக்குப் பிரியமானவரே! எல்லா அஸ்திரங்களையும் நாசஞ்செய்வரே! பூமிக்கு அதிபதியே! உம்மை நமஸ்கரிக்கிறேன், பிராமணருக்குக் கேடமத்தை யுண்டுபண்ணும். நீரே தருமமாகவும், தைரியமாகவும், சத்தியமாகவும், யாகமாகவும், யாகததைப் புசிப்பவராகவும், சகல உலகபாலகருபியாகவும் இருக்கிறீர். பரமபுருஷனுடைய தேஜசுருபியாகவு மிருக்கிறீர். ஓ அழகான நாபியுள்ளவரே! சகல தருமங்களையும் காப்பாற்றுவவரே! அதருமசுடாவமுள்ள அசுரர்களை நாசஞ் செய்வவரே! மூவுலகங்களைக் காப்பாற்றுவவரே! சுத்தமான தேஜசுள்ளவரே! மனப்போல் வேகமுள்ளவரே! அற்புதமான சரிதமுள்ளவரே! உம்மை நமஸ்கரிக்கிறேன். உம்முடைய தருமமயமான தேஜசினால் சாதுக்களுடைய அஞ்ஞானம் போக்கடிக்கப்படுகிறது. உம்முடைய பிரகாசத்தால் சூரியன் முதலிய ஒளி பிரகாசிக்கிறது. உம்முடைய மகிமையானது ஒருவராலும் தாண்டமுடியாதது. பலவகையான இநதச்சகத்தானது உம்முடைய சுருபமேயாம். ஓ ஒருவராலும் வெல்லப்படாதவரே! பகவான் எப்பொழுது அசுரர்களைக் கொல்வதற்காக உம்மைப் பிரயோகிக்கிறாரா, அப்பொழுது அசுரர்களை நீர் கொல்லுகிறீர். ஜகத்திற்குப் பிராணனுகிய நீர் துஷ்டர்களைக் கொல்பவர்; எல்லாவற்றையும் சகிப்பவர்; பிராமணருக்குக் கேடமத்தைச் செய்யும். அதுவே நம்முடைய குலத்திற்கு உதவச்செய்ததாகும். தான்ம, யாகம், சதருமம் அனுக்கிரகஞ் செய்ததாகும். தான்ம, யாகம், சதருமம் ஆகிய இவைகளை நான் அநுஷ்டித்தது வாஸ்தவமாக இல் பிராமணருடைய தாபம் சார்தமாகட்டும். சகல பிராணிகளின் சுருபியும், சகல குணங்களுக்கு ஆசிரயமாகுந்ருப்பவரும், ஒருவருமான பகவான் என்னிடத்தில் சந்தோஷ மடைந்திருந்தால் பிராமணருக்குத் தாபம் நிவர்த்தியாகட்டும்” என்று தோத்திரஞ் செய்தார்.

12—17. இப்படி அரசனால் துதிக்கப்பட்ட விஷ்ணு சக்கரமானது அம்பரீஷனுடைய பிரார்த்தனைப்படி மக

கிரிஷியை எரிக்கவில்லை. அஸ்திர பயத்திலிருந்து விடுபட்ட துர்வாசரானவர் கேழைத்தை யடைந்து மிகுந்த ஆச்சரியத்துடன் அரசனுக்கு ஆதீர்வாதஞ்செய்து, பகவத் பக்தர்களுடைய மாகாத்மியத்தைப் பார்த்தேன். ஆச்சரியம். ஓ அரசனே! குற்றஞ்செய்த எனக்கு கேழைத்தைச்செய்தீரே! உம்முடைய குணம் மேலானது. மகான்களுக்கும் பகவான் வசப்படுவதால் அவர்களால் எதுதான் செய்யமுடியாது? எதைத்தான் அவர்கள் விடமாட்டார்கள்? எந்தப் பகவானுடைய திவ்ய நாமத்தைக் கேட்டமாத் திரத்தால் புருஷன் சுத்தனாகிறானா, அவருடைய பக்தர்களுக்கு எதுதான் கிடைக்காது? ஓ மகாராஜ! நான் செய்த அபராதத்தை நினையாமல் எனனுடைய உயிரைக் காப்பாற்றியபடியால் நான் அனுக்கிரகிக்கப்பட்டேன்" என்று சிலாகித்தார்.

18—22. அரசன் அதுவரையில் போஜனஞ் செய்ய மாமலிருந்தவராகையால் மகரிஷிக்குப் போஜனஞ் செய்வித்தார். மகரிஷி புசித்துத் திருப்தியடைந்து புசிக்கும்படி அரசனுக்கு உத்தரவுகொடுத்தார். பின்பு அந்த மகரிஷி அரசனைக் கோக்கி, "உம்மிடத்தில் பிரியமடைந்தேன். உம்மைத் தரிசித்ததாலும், சம்பாஷித்ததாலும், உம்முடைய அங்க பரிசுத்தாலும் அனுக்கிரகிக்கப்பட்டேன். உம்முடைய இந்தக் கீர்த்தியைப் பூமியிலுள்ள ஜனங்களும் தேவமாதர்களும் கானஞ் செய்வார்கள்" என்று சொல்லி மிகுந்த சந்தேகநீர்த்துடன் அம்பீஷன் மீடம் விடைபெற்று ஆகாய மார்க்கமாகப் பிரமலோகஞ் சென்றார்.

23—27. துர்வாசர் உலகம் முழுவதுஞ்சுற்றித் திரும்பிவருவதற்கு ஒரு வருஷஞ் சென்றபடியால் அதுவரையில் அரசன் ஜலத்தைப் புசித்து மகரிஷியின் வரவை யெதிர்பார்த்திருந்தார். பின்பு பிராமணருக்கு அன்னங் கொடுத்து எஞ்சியதைப் புசித்தார். தன் மகிமையை பகவானுடையதென்றே நினைத்தார். இம்மாதிரியான அநேக அற்புத சரிதங்களுள்ள அந்த அரசன் சுதருமத்தை யருஷ்டித்து அதனை, வாஸுதேவரும் பரமாத்மாவுமான ஸ்ரீ பிரமத்தினிடம் சமர்ப்

பித்து, பிரமலோகம் வரையிலுள்ள சுகங்களை நரக மாகவே நினைத்தார். (அவைகளை விரும்பவில்லை.) பின்பு அவர் தமக்குச் சமமான குணங்களுள்ள புத்திரர்களிடத்தில் இராஜ்யத்தை ஒப்புவித்து வனஞ் சென்று பகவானிடத்தில் மனத்தைச் செலுத்தினார். குணசம்பந்தத்தை நிவர்த்தித்துக்கொண்டார். இந்த அம்பரீஷருடைய புண்ணிய சரித்திரத்தைப் படிப்பவனும், மனதில் தியானிப்பவனும் பகவானிடத்தில் பக்திமை அடைவான்.

அத்தியாயம் 6

சகாதருடைய வம்சம்

விருபன், கேதுமாலன், சம்பு என்ற மூவர்களும் அம்பரீஷருடைய புத்திரர்கள். அவர்களில் விருபருடைய புத்திரன் பிரஷதச்வர். அவருடைய புத்திரன் இரதீதார். அவருக்குப் புத்திரனில்லாமலிருந்தபடியால் அங்கிரஸ் என்ற மகரிஷி இரதீதருடைய பத்தினி யினிடத்தில் பிரவேசித்து, பிரமதேஜசுள்ள புத்திரர்களை யுண்டுபண்ணினார். அவர்கள் க்ஷத்திரிய ஸ்திரீயினிடத்தில் பிராமணருடைய வீர்யத்திற்குண்டானவர்களாகையால் இரண்டு ஜாதியிலும் சம்பந்தமுள்ளவர்களானார்கள்.

4-19. வைவஸ்வத மநு தும்மும்பொழுது அவருடைய மூக்கிலிருந்து இக்ஷ்வாகு உண்டானார். அவருக்கு நூறு புத்திரர்கள் பிறந்தார்கள். அவர்களில் விசுகி, நிமி, தண்டகனென்ற மூவர்களும் சிறேஷ்டர்கள். அவர்களில் இருபத்தைந்து புத்திரர்கள் கழக்கு திக்கிலிருக்கும் ஆரியாவர்த்தத்தில் (விந்தியம், ஹிமவான் என்ற இரண்டு பர்வதங்களுக்கும் மத்தியமான தலம்) அரசர்களாக இருந்தார்கள். மேற்கிலிருக்கும் ஆரியாவர்த்தத்தில் இருபத்துஐந்து புத்திரர்கள் இராஜ்யபரிபாலனஞ் செய்தார்கள். மத்தியில் மூன்று புத்திரர்கள் பூமியைப் பரிபாலித்தார்கள். மற்றவர்கள் வடக்கிலும் தெற்கிலுமுள்ள தேசங்களுக்கு அரசர்களாக இருந்தார்கள். அந்த இக்ஷ்வாகுவானவர் தம்

முடைய புத்திரனாகிய விசுகுபையை நோக்கி, “அஷ்டகா சிராத்தத்திற்காக மாமிசம் கொண்டு வா” என்று ஆஞ்ஞாபித்தார். அதனைக் கேட்டு விசுகுபை வனத்திற்குச் சென்று கருமத்திற்கு உபயோகமான மிருகங்களைக் கொண்டு களைப்படைந்தான். அவனுக்குப் பசியுண்டாயிற்று. அதனால் சிராத்தத்திற்காக மாமிசம் கொண்டு வரச் சொன்னதை மறந்து ஒரு முயலைப் புசித்தான். பாக்கியான மாமிசத்தைக் கொண்டு வந்து தகப்பனாரிடம் கொடுத்தான். அவர் வஸிஷ்டரிடம் தெரிவித்தார். அப்பொழுது வஸிஷ்டர் அதனைக் கர்மத்திற்கு உபயோகமாகச் செய்வதற்காகப் புரோகிக்கும்பொழுது இந்த மாமிசம் தோஷமுள்ளது; கருமத்திற்கு உபயோகப்படாது” என்று சொன்னார். அதனைக் கேட்ட அரசன் தம்முடைய புத்திரன் முயலைப் புசித்து எஞ்சியதைக் கொண்டு வந்தானென்பதைத் தெரிந்துகொண்டு, நல்ல ஆசாரமற்றவனாகிய விசுகுபையைத் தேசத்தைவிட்டுத் துரத்தினார். பின்பு அவர் வஸிஷ்டருடைய உத்தரவின் படி நடந்து, கடைசியில் சரீரத்தைவிட்டு உத்தம கதியை அடைந்தார். அவருக்குப் பிறகு விசுகுபை ராஜ்யத்தை அடைந்தார். அநேக யக்ஞங்களைச் செய்து ஸ்ரீ மகா விஷ்ணுவைப் பூசித்தார். அவருக்குச் சசாதரென்று பெயருண்டாயிற்று (முயலைப் புசித்தவர்). அவருடைய புத்திரருக்குப் புரஞ்சயன், இந்திரவாஹன், கருஸ்தன் என்று மூன்று பெயர்களுண்டு. அதன் காரண மென்னவென்றால் பிரளயகாலத்தில் தேவர்களுக்கும் அஸுரர்களுக்கும் யுத்தம் நேர்ந்தது. அதில் தைத்தியர்கள் தேவர்களை ஜயித்தார்கள். அப்பொழுது தேவர்கள் தங்களுக்கு ஒத்தாசை செய்யவேண்டுமென்று சசாதருடைய புத்திரரைப் பிரார்த்தித்தார்கள். அதனைக் கேட்ட அவ்வரசன், “இந்திரன் எனக்கு வாகனமாக இருப்பானால் நான் உங்களுக்குச் சகாயஞ் செய்வேன்” என்றார். அதற்கு இந்திரன் சம்மதிக்காதவரானாலும் ஸ்ரீ மகாவிஷ்ணுவின் ஆஞ்ஞையால் அதற்குச் சம்மதித்தார். அப்பொழுது மகேந்திரன் விருஷபமாக ஆனார். சசாதருடைய குமாரர் அந்த விருஷபத்தின் மீதேறி அதன் முதுகில் [கருத்] இருந்து, திவ்வியமாகிய வில்,

பாணம் ஆகிய இவைகளைத் தரித்து, ஸ்ரீமந்நாராயணனுடைய தேஜஸினால் அனுகிரகிக்கப்பட்டு, மேற்கு திக்கிலிருக்கும் தைத்தியர்களுடைய பட்டணஞ்சென்று அதனை முற்றுகை போட்டார். அப்பொழுது அஸுரர்களுடன் யுத்தஞ்செய்தார். அது பார்ப்பவர்களுக்கு மிக்க பயங்கரமாகவும், மயிர்க்கூச்சலை யுண்டுபண்ணக்கூடியதுமாக இருந்தது. இந்த அரசனுடைய பல்லமென்ற பாணங்களால் அடிக்கப்பட்ட அஸுரர்கள் யமலோகஞ் சென்றார்கள். மற்றவர்கள் பயந்து பரதாலத்தை நோக்கி ஓடினார்கள். அவர்களுடைய பட்டணத்தை ஜயித்து, அங்கிருந்த சகல தனங்களையும் மகேந்திரனுக்குக் கொடுத்தார். பட்டணத்தை ஜயித்த படியால் புரஞ்சயனென்ற பெயரை அடைந்தார். விருஷபத்தின் முதுகில் ஏறியபடியால் ககுஸ்தரென்று சொல்லப்பட்டார். அவருக்கு இந்திரன் வாகனமாக இருந்த படியால் இந்திரவாகனென்று அவர் சொல்லப்பட்டார்.

20—55. புரஞ்சயனுக்கு அனேனஸ் என்ற புத்திரனுண்டானார். அவருடைய புத்திரர் பிரது. அவருருடைய குமாரர் விசுவகந்தர். அவருடைய குமாரர் சந்திரன். அவருடைய குமாரர் யுவனாசுவர். அவருடைய புத்திரர் சவஸ்தரென்பவர். இவரால் சாவஸ்தியென்ற பட்டண முண்டுபண்ணப்பட்டது. அவருடைய குமாரர் பிரகதசுவர். அவருடைய புத்திரர் குவலயாசுவர். அவர் உதங்கருடைய பிரதிக்காக இருபத்தொரு ஆயிரம் புத்திரர்களால் சூழப்பட்டு துந்து என்ற அஸுரனை யெதிர்த்துக் கொன்றார். அதனால் அவருக்குத் துந்துமாரரென்று பெயருண்டாயிற்று. துந்துவின் முகத்திலிருந்து கிளம்பிய அக்கினியினால் அரசனுடைய புத்திரர்கள் எரிக்கப்பட்டார்கள். ஆனால் திருடாசுவர், கபிலாசுவர், பத்திராசுவர் என்ற மூன்று குமாரர்கள் உயிருடனிருந்தார்கள். திருடாசுவருடைய புத்திரர் ஹர்யசுவர். அவருடைய புத்திரர் நிகும்பர். அவருடைய புத்திரர் டர்கினாசுவர். அவருடைய புத்திரர் கிருதாசுவர். அவருடைய புத்திரர் ஸேனஜித். அவருடைய புத்திரர் யுவனாசுவர். அவருக்கு நூறு

பத்தினிகளிருந்தும் ஒருவரிடத்திலும் புத்திரனுண்டா
காததனால் நிர்வேதத்தை அடைந்தது, காட்டிற்குப்
போனார். அவரிடத்தில் மகரிஷிகள் கிருபை கூர்ந்து
இந்திரனை யுத்தேசித்து ஒரு இஷ்டியைச் செய்து வைத்
தார்கள். ஒரு நாள் ராத்திரியில் யாகசாலையில் மகரிஷி
கள் நித்திரை செய்யும்பொழுது அரசன் மிகுந்த தாக
முள்ளவனாகி மந்திரித்த குடத்திலிருக்கும் நீரைப் பருகி
னார். மறுநாள் மகரிஷிகள் குடத்தில் ஜலம் இல்லாதிருப்ப
தைப் பார்த்து, 'இந்த ஜலம் புத்திரனைக் கொடுக்கக்
கூடியதாகையால் இதை யார் குடித்தார்கள்' என்று
விசாரித்தார்கள். தெய்வச்செயலாக அரசன் பானஞ்
செய்தாரென்பதைத் தெரிந்துகொண்டு, 'தெய்வம் ஒருவ
ராலும் அதிககிரமிக்க முடியாதது' என்று சொல்லி ஈசர்
வரனுக்கு நமஸ்காருஞ் செய்தார்கள். பின்பு பிரசவகாலம்
நேர்ந்தபொழுது யுவனைச் வருடைய வலது பக்கத்தைப்
பேசித்துக்கொண்டு குழந்தை பிறந்தது. அப்பொழுது
மகரிஷிகள், 'இந்தக் குழந்தை எதனைப் பானஞ்செய்யப்
போகிறது? மிகவும் அழுகிறதே' என்று சொல்லிக்
கொண்டார்கள். அப்பொழுது மகேந்திரன், 'ஓ குழந்
தாய், நீ அழிவேண்டாம்; என்னைக் குடி' (விரலிலிருந்து
கிபருகும் அமிருதத்தை) என்று ஆள்காட்டி விரலைக்
கொடுத்தான். அதனால் அவருக்கு மாந்தாதாவென்று
பெயர் வந்தது. அக்குழந்தையின் பிதாவாகிய யுவ
னைச்வரென்பவர் பிராமணர்கள், தேவர்கள் ஆகிய இவர்
களுடைய அனுக்கிரகத்தினால் மரணமடையவில்லை.
மேலும் அவர் அவ்விடத்திலேயே தவஞ்செய்து சித்தி
அடைந்தார். மாந்தாதானிடமிருந்து இராவணன்
முதலிய திருடர்கள் பயந்தபடியால் அவருக்குத் திரை
தஸ்யுவென்று மகேந்திரன் பெயரிட்டார். இப்படி யுவ
னைச்வருடைய புத்திரராகிய மாந்தாதாவானவர் சக்கர
வர்த்தியாகி, ஏழு தீவுகளுள்ள இந்தப் பூமியைப் பரி
பாலித்தார். எது வரையில் சூரியனுடைய பிரகாசம்
இருக்கிறதோ அதுவரையிலுள்ள சகல பூமியும் மாந்
தாதானினுடைய இராஜ்யமேயாம். திரவியம், மந்திரம்,
ஐஷ்டி, யஞ்சும், யசமானன், ரித்விக்குகள், தருமம்,
தேசம், காலம் ஆகிய இவைகளெல்லாம் எவருடைய

சுருபமோ, எவர் சர்வ வேதசுருபியோ, எவர் இந்திரியங்களுக்குப் புலப்படாதவரோ; அந்த ஸ்ரீமந்நாராயணனை அவர் அநேக யாகங்களைச் செய்து பூசித்தார். பின்னுமவர் சதபிந்துவின் பெண்ணாகிய பிந்துமதி என்பவளிடத்தில் புருகுற்சன், அம்பரிஷன், யோகியான முசுகுந்தன் என்ற மூன்று புத்திரர்களையும், ஐம்பது பெண்களையும் உண்டுபண்ணினார். அந்தப் பெண்கள் சௌபரி என்பவரைப் பர்த்தாவாக அடைந்தார்கள். மிகுந்த தவசியான சௌபரிக்கு விவாகம் செய்து கொள்ளவேண்டுமென்ற எண்ணம் எப்படி உண்டாயிற்று? கிழத்தனமுள்ள அவரிடத்தில் அந்தப் பெண்கள் எப்படி ஆசைப்பட்டார்கள் என்றால், சௌபரிகளையெல்லாம் யமுனையின் ஜலத்தில் மூழ்கி வெகுதூரம் தவஞ்செய்தார். அப்பொழுது அந்த ஜலத்தில் மச்ச ராஜன் புத்திரபௌத்திரர்களுடன் விளையாடிக்கொண்டு சுகமாக இருப்பதைப் பார்த்து, தாமும் கிருகஸ்தனாக இருக்கவேண்டுமென்று ஆசைப்பட்டார். பின்பு ஜலத்திலிருந்து வெளிவந்து மாந்தரதானின் சமீபம் சென்று, 'உர்முடைய பெண்களில் எனக்கு ஒரு பெண்ணைக் கன்யாதானம் செய்யவேண்டும்' என்று கேட்டுக் கொண்டார். அதனைக் கேட்ட அரசன் சௌபரியை நோக்கி, 'எங்களுடைய பெண்களுக்குள் உம்மை யார் வரிக்கிறாரோ, அவளை உமக்குக் கொடுக்கிறேன்' என்றார். அதனைக் கேட்ட சௌபரி, 'பிராமணன் வயது சென்றவராக இருப்பதால் பெண்களுடைய மனத்துக்குப் பிடிக்காதவர், இவருடைய மயிர்கள் நரைத்திருக்கின்றன, சரீரம் எப்பொழுதும் நடுங்குகிறது, ஆனதால் இவரை நம்முடைய பெண்களில் ஒருத்தியும் வரிக்கமாட்டாள்' என்று நினைத்து அரசன் இப்படிச் சொல்லுகிறான். ஆனதால் தேவமாதர்களாலும் ஆசைப்படக்கூடிய வடிவத்தை எடுத்துக்கொண்டு இந்தக் காரியத்தை முடிக்கிறேன். அப்படிப்பட்ட என்னுடைய வடிவத்தைக் கண்டு மனிதப் பெண்கள் ஆசைப்படுவார்கள் என்பதில் சந்தேகமில்லை' என்று தமக்குள் யோசித்து அரசனுடைய அனுமதியின்படி கன்னிகைகள் இருக்கும் அந்தப்புரம் சென்றார். அவர்

ரைக் கண்ட இராஜகன்னிகைகள் எல்லோரும் 'இவரை நான் கலியாணம் செய்துகொள்வேன் ; இவரை நான் பர்தாவாக வரிப்பேன்' என்று கலகஞ்செய்து கொண்டு மகரிஷியினிடம் மிகுந்த ஆசைகொண்டு எல்லாப் பெண்களும் அவரைக் கலியாணஞ் செய்து கொண்டார்கள். அப்பொழுது அந்த மகரிஷி தவசின் மகிமைபால் பெரியதான அரண்மனையை உண்டு பண்ணினார். அதிலுள்ள சாமான்கள் விலையுயர்ந்தவைகள். மேலும், அரண்மனையின் பக்கத்தில் பலவகையான தோட்டங்கள் இருக்கின்றன. அவைகளில் தெளிந்த ஜலமுள்ளவைகளும், தாமரை முதலிய பூக்களுள்ளவைகளுமான குளங்களிருக்கின்றன. அவ்விடத்திலிருக்கும் மாதர்களும், புருஷர்களும் நல்ல ஆடைகளாலும், ஆபரணங்களாலும் அலங்கரிக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள். வந்திகள் துதிக்கிறார்கள். வண்டிகளும், மற்றுமுள்ள பறவைகளும் பாடுகின்றன. அப்படிப்பட்ட அரண்மனையில் நல்ல உடைகள், ஆபரணங்கள், சந்தனம், புஷ்பம், ஆகாரம் முதலிய போக்கியப் பொருள்களால் சந்தோஷத்தை அடைந்த அந்த ராஜகன்னிகைகளுடன் மகரிஷி கிரீடித்தார். அதனைக் கண்ட மாந்தாதாவானவர் தாம் சக்கரவர்த்தியானாலும் மஹாராஜன் என்ற கர்வத்தை விட்டுவிட்டார். இம்மாதிரி சௌபரியானவர் பலவகையான விஷயசுகங்களை அனுபவித்தும் போதுமென்ற திருப்தியை அடையவில்லை. நெய்த்துணிகளால் அக்கினிக்குத் திருப்தி உண்டாகுமா? இப்படி வெகுகாலஞ் சென்றபின் அவர் ஒருகால் தமக்கு நேர்ந்த கெடுதியைத் தெரிந்து கொண்டு பின்வருமாறு தமக்குள் யோசிக்கலானார். எப்படியெனில்—ஆச்சரியம்! தவசியாக விருதங்களை அநுடீகத்து ஜலத்தில மூழ்கியிருந்த எனக்கு மீன்களுடைய சேர்க்கையால் நேர்ந்த கெடுதியைப் பாருங்கள். வெகு காலமாய்ச் சம்பாதிக்கப்பட்ட தவமானது குறைந்து விட்டது. மேகசூத்தை அடையவேண்டுமென்ற விருப்பமுள்ளவன் கிருகஸ்தர்களுடன் சேரக்கூடாது. இந்திரியங்களை வெளியில் இருக்கும் விஷயங்களில் செலுத்தக்கூடாது. கிருகஸ்தர்களானாலும் சாதுக்களானால் சேர

லாம். தான் ஒருவனாகச் சஞ்சரித்து அனந்தனாகிய சுகவரனிடத்தில் சித்தத்தைச் செலுத்துவது மேலானதாகும். நான் ஜலத்தில் தவஞ்செய்யும்பொழுது ஒருவனாக இருந்தேன், மச்சத்தினுடைய சேர்க்கையால் ஜம்பது பெண்களை அடைந்தேன். இப்பொழுது ஐந்து ஆயிரம் புத்திரர்களுள்ளவனாக இருக்கிறேன். மாயையால் விஷயத்தையே புருஷார்த்தமாக நினைத்திருப்பதால் இவ்வுலகம், மேலுலகம் இவைகளுக்கு வேண்டிய கருமங்களைச் செய்து அதிலும் திருப்தி அடையவில்லை என்று பச்சாத்தாபத்தை அடைந்து வைராக்கியத்துடன் வானப்பிரஸ்த தருமத்தை ஆசிரியித்து வனஞ்சென்றார். பர்த்தாவையே தெய்வமாகக்கொண்ட அவருடைய பத்தினிகள் அவர்பின் சென்றார்கள். பின்பு அந்த மகரிஷியானவர் அவ்விடத்தில் தவஞ்செய்து தம்முடைய ஆத்மாவை அக்னிகளுடன் பரப்பிரமத்தினிடத்தில் இலயிக்கச்செய்தார். அவருடைய பத்தினிகளும் அவருடைய மகிமையாலே அவருடைய கதியை அடைந்தார்கள். அக்கினி அணையும்பொழுது அதன் சுவாலைகள் அக்கினியை அனுசரிக்கின்றனவல்லவா?

அத்தியாயம் 7

ஹரிச்சந்திரருடைய சரிதம்

மாந்தாதாவின் புத்திரர்களுள் சிறந்தவரான அம்பரீஷர் நடுப்பிள்ளையானாலும் அவருடைய பிதாமகராகிய யுவனசுவரால் நல்ல புத்திரனாக அங்கீகரிக்கப்பட்டார். அதனால் அம்பரீஷருடைய புத்திரருக்கும் யுவனசுவரென்று பெயர் வைக்கப்பட்டது. அவருடைய குமாரர் ஹரிதரென்பவர். ஆனதால் அம்பரீஷர், ஹரிதர் ஆகிய இவைகள் மாந்தாதாவின் சந்தானங்கள்.

2-28. மாந்தாதாவின் புத்திரராகிய புருகுற்சுவர் நாகங்களுடைய ஸ்காதரியான நர்மதாவென்ற நாககுன்னிகையைக் கல்யாணம் செய்துகொண்டு நாகங்களால் தூண்டப்பட்ட நர்மதையின் அபிப்பிராயப்படி

பாதாளலோகஞ் சென்றார். அவ்விடத்தில் ஒருவராலும் ஐயிக்கமுடியாதவர்களான கந்தருவர்களை ஸ்ரீ மகா விஷ்ணுவின் அமிசமுள்ள அந்தப் புருகுற்சவர் கொன்றார். அதனால் நாகங்கள் ஸந்தோஷத்தை அடைந்து, "இந்தக் கதையை நினைப்பவர்களுக்கு சர்ப்பங்களின் பயமில்லாமலிருக்கட்டும்" என்று வரங் கொடுத்தார்கள். அந்தப் புருகுற்சவருடைய புத்திரர் திரஸதஸ்யு. அவருடைய புத்திரர் அனரண்யர். அவருடைய புத்திரர் ஹரியச்வர. அவருடைய குமாரர் அருணர். அவருடைய புத்திரர் திருபந்தூர். அவருடைய புத்திரர் சத்ய விரதரென்பவர். அவருக்கே திரிசங்கு வென்றும் பெயருண்டு. அவர் குருவாகிய வஸிஷ்ட மகரிஷியின் சாபத்தால் சண்டாள சன்மத்தை அடைந்தார். அதன்பின் விசுவாமித்திரருடைய மகிமையால் சரீரத்துடன் சுவர்க்கஞ் சென்றார். அப்பொழுது மகேந்திரன் அவரைச் சுவர்க்கத்திலிருந்து கீழ்தள்ளினார். விசுவாமித்ரருடைய மகிமையால் ஆகாயத்திலே நின்றார். இப்பொழுதும் ஆகாயத்தில் காணப்படுகிறார். அவருடைய புத்திரர் அரிச்சந்திரன். அவர் நிமித்தமாக விசுவாமித்திரரும், வஸிஷ்டரும் பறவையாகி அநேக வருஷ காலம் சண்டை செய்தார்கள். அவருக்கு வெகுநாள் புத்திரன் பிறக்கவில்லை. அதனால் கவலையை அடைந்திருந்தார். அப்பொழுது நாரதர் வருணனை யுபாஸிக்கும்படி ஆஞ்ஞாபித்தார். அதன்படி அரசன், "ஓ பிரபுவே! எனக்குப் புத்திரனை அனுக்கரிக்கவேண்டும். குராகிய புத்திரன் பிறந்தால் அவனையே பசுவாக வைத்து உம்மைப் பூசிக்கிறேன்" என்று பிரார்த்தித்தார். அப்படியே வருணன் அநுக்கரித்தார். அந்தக் குமாரனுக்கு ரோஹிதர் என்று பெயர். குழந்தை பிறந்தவுடன் வருணன் அரசனை நோக்கிப் "உமக்கு புத்திரன் பிறந்தான். அவனைப் பசுவாக வைத்துக்கொண்டு யாகஞ்செய்யும்" என்றார். அதனைக் கேட்ட அரசன், "பத்து நாளாகிவிட்டால் அந்தப் பசு சுத்தமாகும். பின்பு அதனைக்கொண்டு யாகஞ் செய்கிறேன்" என்றார். அதனைக் கேட்ட வருணன் பத்து நாள் சென்றபிறகு அரசனை நோக்கி, "பத்து நாளாகி

விட்டதே, இப்பொழுது யாகஞ்செய்யலாமே” என்றார். அப்பொழுது குழந்தைக்குப் பற்கள் முளைக்கட்டும் என்றார். அதனைக் கேட்ட வருணன் குழந்தைக்குப் பல் முளைத்தபிறகும் கேட்டார். அப்பொழுது அரசன் பல் விழட்டும் என்றார். பல் விழுந்த பிறகும் வருணன் அரசனைக் கேட்க, “திரும்பவும் பல் முளைக்கட்டும்” என்றார். அந்தக் காலத்தையும் எதிர்பார்த்திருந்து வருணன் அரசனைக் கேட்டார். அப்பொழுதும் அரசன், “குழந்தைக்கு ஆயுதங்களைப் பிடிக்கும் வயது வந்த பின் சொன்னபடியே செய்வேன்” என்றார். இப்படி அரிச்சந்திரன் புத்திரனிடத்திலிருக்கும் பிரீதியினால் வருணனை ஏமாற்றிக்கொண்டுவந்தார். வருணனும் அந்தந்தக் காலத்தை எதிர்பார்த்திருந்தார். ரோகிதர் அதனையறிந்து உயிர்தப்பிப் பிழைப்பதற்காக வில்லை யெடுத்துக்கொண்டு வனஞ்சென்றார். வருணன் கோபங்கொண்டு அரிச்சந்திரனுக்கு மகோதரமென்ற வியாதியை யுண்டபண்ணினார். அரிச்சந்திரன் மகோதர வியாதியால் உபத்திரவப்படுவதைக் கேள்விப்பட்ட ரோகிதர் காட்டிலிருந்து நாட்டுக்குப் புறப்பட்டார். மகேந்திரன் பிராமண வேஷங்குப் புறப்பட்டார். மகேந்திரன் பிராமண வேஷங்கொண்டு அவரைத் தடுத்து, தீர்த்த யாத்திரை செய்யும்படியும், அதனால் பிதாவினுடைய ரோகம் நிவர்த்தியாகுமென்றும் சொல்லி நகரத்திற்குப் போகாமலிருக்கும்படி செய்தார். அவரும் அப்படியே காட்டில் தீர்த்தயாத்திரை செய்தார். இப்படி ஒரு வருஷஞ் சீர்த்தயாத்திரை நகரத்தைநோக்கிப் பிரயாணப்பட்டார். அத்தருணத்திலும் பிராமண வேஷங்கொண்ட இரந்திரன் முன்பேரலத் தடைசெய்தார். பின்னும் இரண்டாவது வருஷத்திலும், மூன்றாவது வருஷத்திலும், நான்காவது வருஷத்திலும், ஐந்தாவது வருஷத்திலும் பிராமண வேஷங்கொண்ட மகேந்திரனால் தடுக்கப்பட்டு ரோகிதர் பட்டணத்திற்கு வரவில்லை. ஆறாவது வருஷத்தையும் வனத்தில் கழித்துவிட்டு ரோகிதர் நகரத்திற்கு வரும் வழியில் அஜீகர்த்தரைக்கண்டு, அவருடைய நடுப்பிள்ளையாகிய சுனக்சேபனை விலைக்கு வாங்கி வந்து தமக்குப் பதிலாகப் பிதாவினிடங் கொடுத்தார்.

பின்பு அரிச்சந்திரர் சுனச்சேபனைப் பசுவாக வைத்துக் கொண்டு புருஷமேதஞ்செய்து வருணன் முதலிய தேவர்களைப் பூசித்தார். அதனால் அவருக்கு மகோதர வியாதி நிவர்த்தியாயிற்று. அந்த யாகத்தில் விசுவாமித்திரர் ஹோதாவாக இருந்தார். ஜமதக்னி அத்வர்யுவாக இருந்தார். வஸிஷ்டர் பிரமாவாக இருந்தார். அயாஸ்யர் என்பவர் உத்காதாவாக இருந்தார். அதனால் மகேந்திரன் சந்தோஷித்து, அரசனுக்கு சுவர்ணமயமான இரதத்தைக் கொடுத்தார். சுனச்சேபனுடைய மகிமையைப்பற்றிப் பின்னே (16-ம் அத்தியாயத்தில்) சொல்லோம். அப்பொழுது அரிச்சந்திரன் தமது பத்தினியுடன் சத்தியம் தவறாமலிருந்ததால் விசுவாமித்திரர் சந்தோஷித்து ஆத்மஞானத்தை யுபதேசித்தார். அரசன் விசுவாமித்திரருடைய உபதேசத்தால் மனத்தைப் பிருதிவியிலும், அதனை ஜலத்திலும், அதனை நெருப்பிலும், அதனை வாயுவிலும், அதனை ஆகாயத்திலும், அதனை அகங்காரத்திலும், அதனை மகத்தத்தத்திலும் இலயிக்கச்செய்து, அதனை ஞானசுருபியான ஆத்மாவாகத் தியானித்து, அதனால் அஞ்ஞானத்தை நிவர்த்திக்கொண்டு நிர்வாண ரூபமாகப் பாவித்து சகல பந்தங்களற்றவராகி, குறிப்பிட முடியாததும், ஊகிக்க முடியாததுமான சொரூபமாக ஆனார்.

அத்தியாயம் 8

சகரருடைய அசுவமேதம்

ரோகிதருடைய புத்திரர் ஹரிதர். அவருடைய புத்திரர் சம்பர். அவரால் சம்பா வென்னும் பட்டணம் உண்டுபண்ணப்பட்டது. அவருக்கு சதேவரென்பவர் புத்திரர். அவருடைய புத்திரர் விசயர். அவருடைய புத்திரர் ருருகர். அவருடைய புத்திரர் விருகர். அவருடைய புத்திரர் பாகுகர். அவர் சத்துருக்களால் வெல்லப்பட்டு, பொருளற்றவராகிப் பத்தினியுடன் காட்டுக்குச் சென்றார். அவர் வனத்திலேயே வசித்து மாணமடைந்தார். அப்பொழுது அவருடைய பத்தினி கர்ப்ப

பிணியாக இருந்தாள். அவள் பர்த்தர்வுடன் உடன் கட்டையேறுவதற்கு யத்தனித்தாள். அதனைக் கண்ட ஓளாவர் என்ற மகரிஷி தடுத்தார். பின்பு அவள் கர்ப்ப பிணியாக இருப்பதைத் தெரிந்துகொண்ட ஸபத்தினிகள் அன்னத்தில் விஷத்தைக் கலந்து கொடுத்தார்கள். அந்த விஷத்துடன் குழந்தை பிறந்தது. அவருக்கு சகரரென்று பெயர் (விஷத்துடன் கூடியவர்). அவர் சக்கரவர்த்தியானார். அவருடைய புத்திரர்களால் சாகரம் (சமுத்திரம்) வெட்டப்பட்டது. அவர் தாலசங்கர்களை யும், யவனர்களையும், சகரர்களையும், ஹெகயர்களையும், பர்பரர்களையும் ஓளாவருடைய ஆஞ்ஞையால் கொல்லாமல் சிலருக்குச் சவரத்தைச் செய்தார். சிலருக்கு வீசையை மாத்திரம் வைத்திருந்தார். சிலரை உத்தரிய மில்லாதவர்களாகவும், சிலரை துடுப்பு வஸ்திர மில்லாதவர்களாகவும் செய்தார். பின்னுமவர் ஓளாவருடைய உத்தரவின்படி அசுவமேதங்களைச் செய்து சகல தேவ சுருபியும், தேவர்களுக்கு மேலானவரும், எல்லோருக்கும் அந்தராத்மாவுமாகிய ஸ்ரீமந் நாராயணனைப் பூசித்தார். அவருடைய யாகத்தில் யாகக்குதிரையை மகேந்திரன் அபகரித்தார். அவருடைய இரண்டாவது பத்தினியாகிய சுமதியின் புத்திரர்கள் குதிரையைத் தேடிச் சென்று பூமியை வெட்டினார்கள். அவ்விடத்தில் ஈசான திகில் கபில மகரிஷியின் சமீபத்திலிருக்கும் குதிரையைக் கண்டார்கள். மேலும்வர்கள், "குதிரையைத் திருடினவன் இவன்தான்; ஒன்றையும் அறியாதவன்போல் கண்களை மூடிக்கொண்டிருக்கிறான்; இவனைக் கொல்லுங்கள்" என்று சொல்லிக்கொண்டு ஆயுதங்களுடன் ஓடிவந்தார்கள். அப்பொழுது மகரிஷி கண்களை ன்ழித்தார். அந்த அறுபது ஆயிரம் சகர புத்திரர்கள் நல்ல சுபாவமுள்ளவர்களாலும் அவர்களுடைய மனம மகேந்திரனால் மாற்றப்பட்டது. அதனால் கபிலரிடம் அபராதன் செய்தார்கள். அப்பொழுது அவர்களுடைய சரீரத்தில் அக்கினி யுண்டாயிற்று. அதனால் எரிக்கப்பட்டு அவர்கள் சாம்பலானார்கள். 'மகரிஷியின் கோபாக்கினியால் எரிக்கப்பட்டார்கள்' என்று சிலர் சொல்லுகிறார்கள். அது சரியல்ல. கபில மகரிஷி சத்வ

குணம்பொருந்தியவர்; சுத்தமான சித்தமுள்ளவர்; அவரிடத்தில் தமோகுணத்தால் ஏற்படக்கூடிய கோபத்திற்கு இடமிருக்குமா? ஆகாயத்தில் தூளி சம்பந்திக்குமா? (காலால் அடிக்கப்பட்ட பூமியிலிருந்து கிளம்பிய தூளி ஆகாயத்திலிருப்பதுபோல எப்படித் தோன்றுகிறதோ, அப்படி சுகர புத்திரர்களுடைய அபராதம் மகரிஷியினிடத்திலிருப்பதாகத் தோற்றுகிறது) மேலும் அந்த மகரிஷி சாங்கியமாகிய கெட்டியான கப்பலை யுண்டுபண்ணியிருக்கிறார். முழுச்சுக்கள் தாண்ட முடியாத சமசார சமுத்திரத்தை, அதனைக்கொண்டு தாண்டுகிறார்கள். அப்படிப்பட்ட மகரிஷிக்குப் பேத புத்தியுண்டாகுமா?

15—27. சுருருடைய முதல் பத்தினியான கேசினியென்பவளுடைய புத்திரர் அஸமஞ்சஸரென்பவர். அவருடைய புத்திரர் அம்சுமான். அவர் சுகரருக்கு அனுக்லத்தைச் செய்பவர். அஸமஞ்சஸரென்பவர் முன் ஜன்மத்தில் யோகியாகவிருந்தும் அது பூர்த்தியாகாமல் மறுஜன்மத்தை யடைந்தவர்; அவர் பூர்வஜன்ம ஞாபகமுள்ளவர்; அவர் ஜனங்களுடைய சேர்க்கையின்றி, காட்டிற்குப் போக விரும்பிப் பட்டணத்தில் வீதியில் விளையாடும் குழந்தைகளைச் சரயூ நதியின் ஜலத்தில் எறிந்தார். இன்னும் பந்துக்களுக்கு விரோதமானதையே செய்துவந்தார். அதனால் தகப்பனாராகிய சுகரர் புத்திர சிநேகத்தையும் விட்டு, அவரைப் பட்டணத்தை விட்டுத் துரத்தினார். அப்பொழுது அவரால் சரயூ நதியில் போடப்பட்ட குழந்தைகளைத் தம்முடைய யோக பலத்தால் பிழைக்கச் செய்து அவரவர்களுடைய வீட்டிற்கு அனுப்பிவிட்டு வனஞ்சென்றார். அதனைக் கண்ட அயோத்தியில் வசிக்கும் ஜனங்கள் ஆச்சரியத்தை அடைந்தார்கள். அரசன் பச்சாதாரபத்தை அடைந்தார். பின்பு அம்சுமான் சுருருடைய உத்தரவிற்படி யாகக் குதிரையைத் தேடிக்கொண்டு தம்முடைய சிறிய தகப்பனர்களால் வெட்டப்பட்ட மார்க்கமாகச் சென்றார். அவ்விடத்தில் சரம்பல் மேட்டையும், குதிரையையும், ஸம்பத்தில் கபில மகரிஷியையும் கண்

டார். பின்னும் அவர் மகரிஷியை நமஸ்கரித்து, சரவ தான மனமுள்ளவராகி, அஞ்சலிபந்தஞ் செய்து கொண்டு, "ஓ பகவன்! பிரமதேவராலும் பரமாத்மாவாகிய உம்முடைய சொரூபத்தைச் சமாதியாலும், யுக்திகளாலும் அறியமுடியவில்லை. மற்றவர்களால் எப்படி அறியமுடியும்? ஆனதால் அந்தப் பிரமதேவருடைய மனம், சரீரம், புத்தி ஆகிய இவைகளால் சிருஷ்டிக்கப்பட்ட அஞ்ஞர்களான எங்களால் உம்முடைய சுரூபம் எப்படி அறியமுடியும்? உம்முடைய மாயையால் மோகித்த சரீரிகள் (பிராணிகள்) முக்குணங்களையே பிரதானமாக உடையவர்களாகையால் அவர் நனவு கனவு முதலிய அவஸ்தைகளில் விஷயங்களைப் பார்க்கிறார்கள். வெளியிலிருக்கும் விஷயங்களிலேயே அவர்களுடைய புத்தி பிரவர்த்திக்கிறது; அல்லது தமஸ்ஸைப் பார்க்கிறார்கள். தங்களிடத்திலிருக்கும் நிர்க்குணராகிய உமமைத் தெரிந்துகொள்ளவில்லை. இயற்கையில் மாயாகுணங்களற்றவர்களும், பேதமற்றவர்களும், மோகமற்றவர்களுமான சனகர் முதலியவர்களால் அறியக்கூடியவரும், ஞானகருமாகிய உம்மை மூடனாகிய நான் எப்படித் தெரிந்துகொள்வேன்? ஓ சாந்தரே! மாயையின் குணங்களால் சுகத்தைப் படைப்பது முதலியவைகளைப் பிரமா முதலியவர்களின் உருவாகவிருந்து செய்பவரும், நாமரூபங்களற்றவரும், காரியகாரணங்களுக்கு மேலானவரும், ஞானத்தை யுபதேசிப்பதற்காகவே மகரிஷி வடிவத்தைத் தரித்தவரும், புராண புருஷருமாகிய உமக்கு நமஸ்காரம். உம்முடைய மாயையால் செய்யப்பட்ட உலகத்தில் ஜனங்கள் வீடு முதலியவைகளைப் பெரு ளாகினைத்து, காமம், உலோபம், மோகம் ஈரிஷை ஆகிய இவைகளுள்ள மனமுள்ளவர்களாகிப் பிரமிக்கிறார்கள். ஓ சகல பிராணிகளின் சுரூபியாகவிருப்பவரே! காமம், கருமம், இந்திரியம், மனம் ஆகிய இவைகளின் சுரூபமான கெட்டியான மோகபாசமானது உம்மைத் தரிசித்தால் அறுக்கப்பட்டது" என்று துதித்தார்.

23—31. இம்மாதிரி தோத்திரஞ்செய்த அம்சமானே நோக்கிக், கபில மகரிஷி, "உம்முடைய பிதாமகருடைய

யாகக் குதிரையைக்கொண்டுபோய் யாகத்தை முடியும். உம்முடைய சிறிய தகப்பனார்களுக்குக் கங்கைநீரால் நல்ல கதியுண்டாகுமே யல்லாமல் மற்றவைமால் உண்டாகாது" என்று அனுக்கிரகித்தார். அதனைக் கேட்ட அம்சுமான் அவரை வலஞ்செய்து நமஸ்கரித்து அந்தக் குதிரையை ஓட்டிக்கொண்டு அயோத்யா நகரஞ் சேர்ந்தார். சுகரர் அந்தப் பசுவைக்கொண்டு யாகத்தை முடித்தார். பின்னும் அவர் அம்சுமானுக்குப் பட்டா பிஷேகஞ்செய்து ஒளர்வ மகரிஷியால் உபதேசிக்கப் பட்ட உபாயத்தால் உத்தம கதியை அடைந்தார்.

அத்தியாயம் 9

பகீரதர் கங்கையைப் பூமிக்கு வரவழைத்தது

அம்சுமான் கங்கையைப் பூமியில் வரவழைப்பதற் காக வெகுகாலம் தவஞ்செய்தார். அப்படியும் எண்ணம் நிறைவேறாமல் மரணமடைந்தார்; அதன்பின் அவரு டைய புத்திரராகிய திலிபரென்பவர் தம்முடைய பிதா வைப்போலவே தவஞ்செய்தும் கங்கையைக் கொண்டு வர முடியாமல் காலஞ்சென்றார். அவருடைய புத்திர ராகிய பகீரதர் மிகவும் கடுமையாகத் தவஞ்செய்தார். அப்பொழுது கங்கா தேவியானவள் அரசனுக்குப் பிரத்யட்சமாகி, "உமக்கு இஷ்டமான வரத்தைக் கொடுக்கிறேன்" என்றுள். அதனைக் கேட்ட அரசன் வணக்க மாகத் தம்முடைய அபிப்பிராயத்தைத் தெரிவித்தார். அதனைக் கேட்டுக் கங்காதேவி அரசனை நோக்கி, "நான் ஆகாயத்திலிருந்து பூமியில் விழுந்தால் என்னுடைய ஜலவேகத்தைப் பூமியில் சகிக்கமுடியாது. பூமியைப் பேதித்துப் பாதாலம் போய்விடுவேன். ஆனதால் என்னைத் தாங்கிவிடவேண்டும். யார் என்னைத் தாங்கு வார்கள்? மேலும், எனக்குப் பூமிக்கு வர இஷ்டமில்லை. பூமிக்கு வருவேனாலு் ஜனங்கள் தங்கள் பாபத்தை என்னிடங் கொடுப்பார்கள். அந்தப் பாபங்களை நான் அப்படி நிவர்த்தித்துக்கொள்வேன்? அதனை யோசித்துக்

சொல்லும்” என்றுள். அதனைக் கேட்ட அரசன் கங்கையை நோக்கி, “சாந்தர்களும், லோகத்தைப் பரிசுத்தப்படுத்துகிறவர்களும், தர்மிஷ்டர்களுமான சாதுக்கள் உன்னுடைய ஜலத்தில் ஸ்நானஞ் செய்வார்கள். அவர்களுடைய சரீரம் பட்டால் உன்னுடைய பாபம் நிவர்த்தியாய்விடும். அவர்களுடைய சரீரத்தில் பாபங்களை நாசஞ் செய்பவரான ஸ்ரீமந்நாராயணன் வசிக்கிறார். பின்னும் எவர் சகல பிராணிகளுக்கும் ஆத்மாவாக இருக்கிறாரோ, நூல்களில் ஆடைபோல் எவரிடத்தில் இந்தச் சகத்தானது ஓதப்ரோதமாக இருக்கிறதோ, அந்தப் பகவானாகிய உருத்திரன் உன்னுடைய வேகத்தைத் தாங்குவார்” என்று சொன்னார்.

8—16. அதனைக் கேட்ட கங்கை, அரசனை நோக்கி “என்னுடைய ஜலத்தைத் தரிப்பதற்காக மகேசுவரனைப் பிரார்த்தியும்” என்றுள். அதனைக் கேட்ட அரசன் பரமசிவனைக் குறித்துத் தவஞ்செய்தார். சிறிது காலத்தில் உலகத்திற்குக் கேடமத்தைச் செய்யும் பரமசிவன் அவரிடத்தில் சந்தோஷமடைந்து கங்கையைத் தாங்குகிறதாக ஒப்புக்கொண்டார். பின்னுமவர் ஸ்ரீமகாவிஷ்ணுவின் பாத்தால் சுத்தமான ஜலமுள்ள கங்கையைத் தாங்கினார். அரசர்களுக்குட் சிறந்தவராகிய பகீரதர் தம்முடைய பிதிருக்களின் சரீரம் எவ்விடத்தில் சாம்பலாக இருக்கிறதோ, அவ்விடத்திற்கு உலகத்தைப் பரிசுத்தப்படுத்தும் கங்கையை அழைத்துப் போனார். கங்கையானவள் பகீரதருடைய இரதத்தின் பின் சென்று சகர புத்திரர்களுடைய சாம்பலை நனைத்தார். அதனால் சகர புத்திரர்கள் பிராமணருக்கு அபராதஞ் செய்ததாகிய பாபத்திலிருந்து நிவர்த்தியடைந்து சுவர்க்கஞ்சென்றார்கள். சரீரத்தின் சாம்பல் கங்கைநீரில் நனைக்கப்பட்டவுடன் அவர்களுக்குச் சுவர்க்கம் கிடைத்ததென்றால் அந்த ஜலத்தில் சிரத்தையுடன் ஸ்நானஞ்செய்து சேவிக்கும் ஜனங்களுடைய மகிழ்வையப்பற்றியுஞ் சொல்லவேண்டுமோ? முனிகள் எந்தப் பகவானிடத்தில் சிரத்தையுடன் மனத்தைச் செலுத்தி விடமுடியாத சரீர சம்பந்தத்தை விட்டு, பிரமசொரு

யத்தை அடைந்தார்களோ, அந்த ஸ்ரீ மகாவிஷ்ணுவின் பாதாவிந்தத்திலிருந்து உண்டான கங்கைக்கு மேற் சொல்லியபடியுள்ள மகிமையிருப்பது ஆச்சரியமா?

17—20. பகீரதருடைய குமாரர் சுருதரென்பவர். அவருடைய புத்திரர் நரபாவரர். அவருடைய புத்திரர் சிந்துத்வீபர். அவருடைய புத்திரர் அயுதாயுஸ் என்பவர். அவருடைய குமாரர் ரிதுபர்ணரென்பர். அவரே நளமகாராஜனுக்கு மித்திரர். அவர் அக்ஷுறிகுத்யத்தை நளனுக்கு உபதேசித்து அசுவஹிருத்ய வித்தையைப் பெற்றுக்கொண்டார். அவருடைய புத்திரர் சர்வகாமர். அவருடைய புத்திரர் சுதாச ரென்பவர். அவரே தமயந்தியின் கணவர். அவரை மித்திசுகரென்றும் சொல்வதுண்டு. கல்மாஷ்பாதரென்றும் அவருக்குப் பெயருண்டு. அவர் வஸிஷ்ட மகரிஷியின் சாபத்தால் இராக்கத ஜன்மத்தை அடைந்ததுமன்றி, தம்முடைய செய்கையால் அபுத்திரகை விருந்தார் என்று சுகர் சொல்லப் பரிக்ஷித்து மகாராஜன் மகரிஷியை நோக்கி, “சௌதாசரை வஸிஷ்டர் எதற்காகச் சபித்தார்? அந்த விஷயம் எனக்குச் சொல்லக்கூடியதானால் சொல்லவேண்டும்” என்றார்.

21—33. அதனைக் கேட்ட சுகர் பரிக்ஷித்தேநோக்கி, “சௌதாசரென்பவர் வேட்டைக்காக வனஞ்சென்ற பொழுது ஒரு ராக்ஷதனைக் கொன்றார். அவனுடைய சகோதரன் மிகவும் துக்கித்து, அரசனுடைய பாகசாலை சென்றான். ஒருகால் வஸிஷ்டர் அரசனை நோக்கி, ‘எனக்கு அன்னங்கொடும்’ என்று யாசிக்க, அரசன் சுத்தமான அன்னத்தைக் கொண்டு வரும்படி சமையல் காரர்களுக்கு உத்தரவுசெய்தார். அப்பொழுது அந்த ராக்ஷதன் மானுட மாமிசத்தைக் கொண்டு வந்து வஸிஷ்டருக்குப் பரிமாறினான். அதனைக் கண்ட வஸிஷ்டர் புசிக்கக்கூடாததான மாமிசத்தைப் பரிமாறினதால் அரசனிடம் கோபங்கொண்டு அரசனை ராக்ஷதனாகும்படி சபித்தார். பின்பு, “இது ராக்ஷதனால் செய்யப்பட்டது. அரசனிடம் குறமயில்லைபென்று தெரிந்துகொண்டு வன்னிரண்டு வருடங்கள் ராக்ஷதனாகவிருந்து, பின்பு

உண்மையுருவத்தை அடைவாய்” என்று அனுக்கிரகித்தார். அதனைக் கேட்ட அரசன் ஆசாரியரிடத்தில் கோபங்கொண்டு அவரைச் சபிப்பதற்காகக் கையில் ஜலத்தை யெடுத்தார். அதனைக் கண்ட அவருடைய பத்தினியாகிய மதயந்தி யென்பவள், ‘குருவைச் சபிக்கக் கூடாது’ என்று தடுத்தாள். அரசன் ஆகர்யம், பூமி, திக்குகள் எல்லாவற்றிலும் சிவர்களிருப்பதைப் பார்த்து அந்த ஜலத்தைத் தம்முடைய காலில் விட்டார். அது சரப ஜலமாகையால் பாதங்களைக் கறுக்கச் செய்தது. அதனால் அவருக்குக் கல்மாஷபாதரென்ற பெயருண்டாயிற்று. பின்னுமவர் குரு சரபத்தால் ராகுதஜன்மத்தை அடைந்தார். அவர் காட்டில் ராகுதனாகிச் சஞ்சரிக்கும் பொழுது கிரீடத்துக்கொண்டிருக்கும் ஒரு மகரிஷியையும் அவர் பத்தினியையும் கண்டார். மிகுந்த பசியினால் அந்த மகரிஷியைப் புசிக்க யத்தனித்தார். அதனைக் கண்ட ரிஷிபத்தினி ராகுதனை நோக்கி, “நீர் ராகுதஜராதியில் பிறந்தவரல்ல. இஷ்வாகுவின் குலத்தில் ஜனித்த மகாரதர். மதயந்தியின் பர்த்தாவல்லவா? அதர்மத்தைச் செய்யத்தகுந்தவரல்ல. புத்திரன் பிறக்கவேண்டி நாங்கள் கிரீடிக்கிறோம். அந்தரதி முடிவாகிறதற்குள் என்னுடைய பர்த்தாவை நீர் கொல்வது சரியல்ல. ஓ அரசனே! இந்த மனித தேகமானது புருடனுக்குச் சகல புருடார்த்தங்களையும் கொடுக்கடியது. ஆனதால் இந்தச் சரீரத்தை நாசஞ் செய்தால் சகல புருடார்த்தங்களையும் கெடுத்ததாக ஆகிறது. இந்தப் பிராமணர் வித்வான்; தவசி; நல்ல சுபாவமுள்ளவர்; நற்குணம் பொருந்தியவர்; சகல பிராணிகளிடத்திலும் அந்தரியாமியாக மறைந்திருக்கும் மகாபுருடனென்ற பரப்பிரமித்தை ஆராதிக்க விரும்பியவர்; நீர் அரசர்களுக்குச் சிறந்தவர். ஆனதால் பிரம ரிஷியை நீர் கொல்வது உசிதமா? தகப்பன் பிள்ளையைக் கொல்லலாமா? சாதுசம்மதராகிய நீர் சாதுவும், பாபமற்றவரும், சுரோத்திரியரும், பிரம்மிஷ்டருமான இந்தப் பிராமணரை எப்படிக் கொல்லலாம்? இது பசுவைக் கொல்வது போலல்லவா? இவரை நீர் புசிப்பதானால் முந்தி என்னைப் புசியும்.

அவரை விட்டுப் பிரிந்து ஒரு கணமாகிலும் என்னால் சீவித் திருக்கமுடியாது. அப்படிச் சீவித்தாலும் மரண மடைந்தவளுக்குச் சமமானவளேயாம்' என்று தின மாகச் சொல்லி அழுதாள்.

34-50. அதனைக் கேட்டும் சௌதாசர் புலி பசுவைப் புசிப்பதுபோலச் சாபத்தால் புத்தி மயக்கமுள்ள வராகி அந்தப் பிராமணனைப் புசித்தார். அப்பொழுது தன்னிடத்தில் கருப்பாதானத்தைச் செய்யும் கணவரை ராகுதன் புசித்தபடியால் ரிஷி பத்தினி மிகுந்த துக்கத்தை அடைந்து கோபங்கொண்டு, 'குற்றமற்றவராகிய என்னுடைய பதியை ரதிகாலத்தில் நீர் புசித்தபடியால் மைதுனத்தாலேயே உமக்கு மரணமுண்டாகும்' என்று அரசனைச் சபித்தாள். பின்னும் அவள் பர்த்தாவினுடைய லோகத்தை அடைய விரும்பியவளாகி, அவருடைய எலும்புகளை அக்கினியில் தகித்து உடன் கட்டையேறி, தன் பதியினுடைய லோகத்தை அடைந்தாள். பன்னிரண்டு வருஷங்கள் சென்றபின் சாபம் நீங்கி ராஜசூரியத்தை அடைந்த சௌதாசன் ஸ்திரீயுடன் மைதுனத்திற்கு ஆரம்பித்தார். ரிஷி பத்தினியின் சாபத்தை நினைத்து மதயந்தி தடுத்தாள். அதுமுதல் அரசன் ஸ்திரீ சுகத்தை மறுத்தார். அப்பொழுது அரசனுடைய அனுமதியினால் வஸிஷ்டர் மதயந்தியினிடத்தில் பிரவேசித்து, புத்திரனை யுண்பண்ணினார். அவள் கருப்பினியாகி, ஏழு வருடங்களுகியும் பிரசவிக்கவில்லை. அதனால் அவள் கல்லால் வயிற்றில் அடித்துக்கொண்டாள். அதனால் பிறந்த குழந்தைக்கு அசுமகனென்று பெயர். அவருடைய புத்திரர் மூலகர். அசுமகனனால் ஷத்திரியர்கள் கொல்லப்பட்டபொழுது பரசுராமனால் ஷத்திரியர்கள் கொல்லப்பட்டபொழுது ஸ்திரிகள் இந்தக் குழந்தையைக் காப்பாற்றியபடியால் நாரிகவசரென்றும், குலத்திற்கு மூலராகையால் மூலகரென்றும் பெயருண்டாயிற்று. அவருடைய புத்திரர் விச்வசகரென்பவர். அவருடைய புத்திரர் கட்வாங்கர். அவர் சக்கரவர்த்தியாக இருந்தார். அவர் தேவர்களால் பிரார்த்திக்கப்பட்டு, சுவர்க்கஞ்சென்று தேவ விரோதிகளான அசுரர்களைக் கொன்றார். பின்பு அவர் தம்

முடைய ஆயுளில் ஒரு முகூர்த்த காலந்தான் பாக்கி இருக்கிறதென்று தெரிந்துகொண்டு தம்முடைய நகரத்திற்கு வந்து, “எனக்குப் பிராணனைக்காட்டிலும் பிராமணர்களிடத்தில் விசேஷப் பிரீதி. அப்படியே குலதெய்வமாகிய பகவானிடத்தில் அதிகப் பக்தியிருக்கிறது. புத்திரன், இராஜ்யம், சம்பத்து, பூமி, மிக்க பிரியமுள்ள களத்திரம் இவைகளில் அதிகப் பிரியமில்லை. பாலியத்திலும் என்னுடைய மனம் அற்பமான விஷயங்களில் ரமிக்கும் வழக்கமில்லை. உத்தமசுலோகராகிய பகவானைவிட வேறு பொருள் இருப்பதாக நான் நினைக்கவில்லை. தேவர்கள் இஷ்டமான வரத்தைக் கொடுக்கிறேமென்று சொன்னார்கள். நான் ஒன்றையும் விரும்பவில்லை. தேவர்களுடைய இந்திரியங்களும், புத்தியும் விஷயத்தில் பிரவர்த்தித்திருப்பதால் அவர்கள் ஹருதயாகாசத்தில் வசிக்கும் ஆத்மாவைத் தெரிந்து கொள்ளவில்லை. அந்தப் பகவானை மனிதர்களால் அறியமுடியுமா? ஆனதால் விஷயங்கள் ஈசுவரனுடைய டைய மாயையால் செய்யப்பட்டவை; கந்தருவ நகரம் போன்றவை; அவைகளில் வெகு காலமாக அபிமானமுண்டாகியிருக்கிறது. அதனை விட்டு நான் பிரமசுரூபத்தை அடைகிறேன்” என்று நிச்சயித்து அஞ்ஞானத்தால் ஏற்படும் சங்கற்பங்களை யொழித்து ஆத்மசொரூபியாக ஆனார். அந்த நிலைமை எப்படிப்பட்டதென்றால்—எது பிரமமோ, எது மேலானதோ, எது குக்குமமோ, எது குனியமில்லாததோ, எது மனம் முதலியவைகளுக்கு அவிஷயமாக இருப்பதால் குன்யம் பேரலக் கற்பிக்கப்பட்டதோ, அதுவே ஆத்ம சுரூபம். அதனையே பக்தர்கள் பகவானாகிய வாசுதேவரென்று சொல்லுகிறார்கள்.

அத்தியாயம் 10

ஸ்ரீராம சித்தம்

கட்வாங்கருடைய புத்திரர் திர்க்கபாஹுவென்பவர். அவருடைய புத்திரர் இரகுவென்பவர். அவர் மிக்க கிர்த்தியுள்ளவர். அவருடைய புத்திரர் அஜரென்பவர். அவருடைய புத்திரர் தசரதர். பிரமசொரூபியும், பகவானுமாகிய ஸ்ரீமகா விஷ்ணுவானவர் தேவர்களால் பிரார்த்திக்கப்பட்டு ஸ்ரீ ராமன், லக்ஷ்மணன், பரதன், சத்ருக்னன் என்ற திவ்ய நாமதேயங்களுடன் தசரதருக்குப் புத்திரர்களாக அவதரித்தார். அந்த ஸ்ரீ ராமனுடைய சரிதத்தை ஆத்ம தத்துவங்களை அறிந்த வால்மீகி முதலிய மகரிஷிகள் விஸ்தாரமாக வர்ணித்திருக்கிறார்கள். ஸீதையின் பதியாகிய அந்த ஸ்ரீ ராமனுடைய சரிதத்தைப் பல தடவை நீர் கேட்குந் தீர். அந்த ஸ்ரீ ராமன் தசரதருடைய சத்யவாக்யத்தைப் பரிபாலிப்பதற்காக இராஜ்யத்தை விட்டு வனஞ் சென்றார். அவருடைய பாதங்கள் தாமரை போல் மிருதுவானவைகள்; ஸீதையின் கையினாலும் பிடிக்கக்கூடாதவைகள். (அவ்வளவு மிருதுவானவை என்று கருத்து) அப்படிப்பட்ட காலால் காட்டில் சஞ்சரித்தார். மேலும்வர் வனத்தில் சூர்ப்பனகை என்ற ராக்ஷஸியின் சரீரத்தை விகாரப்படுத்தினார். (காதலையும் மூக்கையும் அறுத்தார்.) பின்பு ஸீதையை விட்டுப் பிரிந்து வனத்தில் அலைந்தார். அப்பொழுது லக்ஷ்மணரும், ஸுகீர்வரும் ஸ்ரீராமனுக்கு சமாதான வார்த்தைகளைச் சொல்லி, வழிநடந்து வருவது முதலியவைகளாலுண்டான சிரமத்தைப் போக்கினார்கள். அதன் பின் ஸீதையை விட்டுப் பிரிந்ததால் புருவநெரித்தலுடன் மிகவும் கோபங்கொண்டார். அதனைக் கண்டு சமுத்திரராஜன் பயந்தார். பிறகு சமுத்திரத்தில் அணை கட்டினார். பின்னும் அவர் துஷ்டர்களான இராவணன் முதலிய ராக்ஷசர்களைக் கொன்றார். அப்படிப்பட்ட பகவான் நம்மைக் காப்பாற்றட்டும்.

5-56. அந்தத் தசரதருடைய புத்திரராகிய ஸ்ரீராமன் விசுவாமித்திர மகரிஷியின் ஆசிரமஞ் சென்று அவருடைய மரகத்திற்கு விக்கினஞ்செய்யும் மாரீசன் முதலிய ராகுதர்களை லக்ஷ்மணர் பார்த்திருக்கும் பொழுது கொன்று யாகத்தைக் காப்பாற்றினார். மேலும் அந்தப் பகவான் மிதிலா நகரஞ்சென்று ஜனகருடைய கிருகத்திலிருந்த சிறந்த வில்லைப் பார்க்க விரும்பினார். அப்பொழுது ஜனகருடைய ஆஞ்ஞையால் முந்தூறு மனிதர்கள் அடனை யெடுத்துவந்தார்கள். ஸ்ரீராம சந்திரன் அநேகம் சிறந்த வீரர்கள் முன்பாகக் கெட்டியான பரமசிவனுடைய வில்லை யெடுத்து, குட்டி யானை கரும்பை முறித்தாற்போல் நாண்கயிற்றைக் கட்டி இழுத்து நடுவில் ஓடித்தார். அதனால் ஸீதையென்ற கன்னியா ரத்தினத்தை விவாகஞ்செய்துகொண்டார். அவள் பகவானுடைய மார்பிலிருக்கும் லக்ஷ்மிதேவியின் அமிசம். பகவானுடைய உருவத்திற்குத் தகுதியான உருவமுள்ளவள்; ஸ்ரீராமனுடைய குணம் போன்ற குணங்களுள்ளவள்; மேலும் சுபாவத்திலும், வயதிலும் பகவானுக்கு ஒத்தவள். அந்த உத்தமியான பத்தினியுடன் தம்முடைய நகரத்தை நோக்கிப் புறப்பட்டார். வழியில் பரசுராமனைச் சந்தித்தார். அவர் இரு பத்தொரு தடவை கூத்திரியர்களைக் கொன்ற மகா பலசாலி. அவரை ஸ்ரீராமன் ஜயித்தார். அயோத்தியா நகரம் வந்து ஸீதையுடன் சுகமாகக் காலத்தைக் கழித்தார். அப்பொழுது தசரதர் தம்முடைய மூத்த குமாரராகிய ஸ்ரீராமனுக்கு ராஜ்யத்தைக் கொடுப்பதாக நிச்சயித்து, பட்டாபிஷேகஞ்செய்ய முயன்றார். அந்தச் சமயத்தில் கைகேயி என்ற அரசனுடைய பத்தினி தசரதரை நோக்கி, “முந்தி எனக்கு உம்மால் கொடுக்கப் பட்டு, சமயத்தில் பெற்றுக்கொள்வதாக உம்மிடத்தில் வைக்கப்பட்டவைகளான வரங்களைக் கொடுக்க வேண்டும். என்னுடைய புத்திரனாகிய பரதனுக்குப் பட்டாபிஷேகஞ் செய்யும். இராமனைக் காட்டிற்கு அனுப்பும்” என்று நிர்ப்பந்தித்தாள். தசரதர் இராமனைக் காட்டிற்கு அனுப்ப இஷ்டமில்லாதவராகி, சத்தியம் தவறுவதிலும் மனமில்லாமல் கஷ்டப்பட்டார். அதனைக்

கண்ட ஸ்ரீராமன் தசரதரைச் சத்தியவர்தியாகச் செய்வதற்காகக் கைகேயின் ஆஞ்ஞையைச் சிரசால் வகித்து இராஜ்ய சம்பத்தையும், மித்திரர்களையும், பந்துக்களையும், தம்முடைய மேலான அரண்மனையையும் விட்டு, பத்னியான ஸீதையுடன் காட்டிற்குச் சென்றார். அது விஷயங்களில் ஆசையற்ற யோகியானவன் பிராணனிடத்திலும் அபிமானத்தை விடுவதுபோலிருந்தது. இப்படி வனஞ்சென்று ஒவ்வொரு காட்டிலும் சஞ்சரித்து பஞ்சவடி யென்ற விடத்தில் ஆச்சிரமங் கட்டிக்கொண்டு லக்ஷ்மணனுடனும், ஸீதையுடனும் வசித்தார். அப்பொழுது இராவணனுடைய சகோதரியான சூர்ப்பனகை என்பவள் ஸ்ரீராமனைக் கல்யாணஞ் செய்து கொள்ள விரும்பி, ஸீதையைத் தின்பதற்கு முயன்றாள். அதனைக் கண்ட ஸ்ரீராமன் லக்ஷ்மணரைக் கொண்டு அவளுடைய காது மூக்குகளை அறுத்து இவளை விகாரப் படுத்தினார். அதனால் கோபங் கொண்டு யுத்தத்திற்கு வந்த கரன், தூஷணன், திரிசிரஸ் முதலிய பதினான்கு ஆயிரம் ராஜாத சைனியங்களைத் தாம் ஒருவராகக் கோதண்டத்தைக் சையிலெடுத்துக் கொன்றார். இப்படி வனத்தில் சிரமப்பட்டு வாசஞ்செய்தார். பின்பு சூர்ப்பனகை இலங்கை நகரஞ் சென்று இராவணனிடத்தில் கரன் முதலியவர்களுடைய நாசத்தைத் தெரிவித்தது மன்றி ஸீதையின் அழகைப்பற்றியும் வருணித்தாள். அதனைக் கேட்ட இராவணனுக்கு ஸீதையினிடத்தில் ஆசையுண்டாயிற்று. அதனால் இராவணன் மன்மத தாபத்தையடைந்தான். பின்பு இராவணன் இராம லக்ஷ்மணர்களை ஆசிரமத்தைவிட்டு வெளிப்படுத்துவதற்காக மாரிசனை அனுப்பினான். அவன் மான் வேடம் தரித்து ஸீதையின் முன் விளையாடினான். அதனைப் பிடிப்பதற்காக ஸ்ரீராமன் அவன்பின் சென்று பரமசிவன் தஷரைக் கொன்றதுபோல், அந்த மானைக் கொன்றார். ஸ்ரீராமன் ஆசிரமத்திலில்லாத சமயம் பார்த்து ராஜாதனாகிய இராவணன் ஸீதையை பலாத்காரமாகத் தூக்கிக் கொண்டு இலங்கை நகரஞ் சென்றான். பின்பு ஸ்ரீராமன் ஸீதையை விட்டுப் பிரிந்து, தம்முடைய சகோதரனாகிய லக்ஷ்மணருடன் மிகவும் பிரலாபித்து, 'ஸ்திரீகளிடத்தில்

மிருந்த ஆசைவைத்தவர்கள் இம்மாதிரி துக்கப்படுவார்கள்' என்று ஜனங்களுக்குப் புத்தியைப் புகட்டினார். பின்னும் அவர் தமக்காக இராவணனுடன் யுத்தஞ்செய்தவராகிய ஜடாயுவிற்குத் தகனக்கிரியையைச் செய்து ஸீதையைத் தேடி வனத்தில் சஞ்சரித்தார். அப்பொழுது தபந்தனென்ற ராகுச்சனை வதஞ்செய்தார். பிறகு ஸுக்ரீவனென்ற வானரனுடன் சினேகஞ் செய்து கொண்டு, அவன் முகமாக ஸீதையை இராவணன் அபகரித்தான் என்பதைத் தெரிந்துகொண்டு ஸுக்ரீவருக்காக அவருடைய சகோதரராகிய வாலியைச் சங்கரித்தார். பின்பு ஸுக்ரீவருக்குக் கிஷ்கிந்தை அரசைக் கொடுத்து வானரர்களை ஸீதையைத் தேடும்படி சகல திக்குகளிலும் அனுப்பினார். அவர்களைக் கொண்டு ஸீதை யிருக்குமிடத்தைத் தெரிந்துகொண்டு அநேக வானர சைனியங்களுடன் சமுத்திரக்கரை சேர்ந்தார். சமுத்திரத்தில் அணை கட்டுவதற்காக ஸ்ரீராமன் பிரம தேவராலும், பரமசிவனாலும் பூசிக்கப்பட்ட பாதங்களுள்ளவரானாலும் சமுத்திரத்தைச் சரணமடைந்தார். அப்படியும் சமுத்திர ராஜன் பிரத்தியட்சமாகாதிருந்த படியால் ஸ்ரீ ராமன் மிருந்த கோபத்தை வரவழைத்துக் கொண்டார். அதனால் அவருடைய கண்கள் சிவந்தன. அப்படிப்பட்ட கண்களால் சமுத்திரத்தைப் பார்த்தார். அதனால் சமுத்திரம் பயந்தது. அதிலுள்ள முதலைகளும் மகரங்களும் கலங்கின; சத்தம் அடங்கியது. அப்பொழுது சமுத்திரராஜன் உண்மையுருவத்துடன் பூஜாதிரவ்யங்களை யெடுத்து வந்து ஸ்ரீ ராமனுடைய பாதாரவிந்தத்தில் சமர்ப்பித்து அவரைநோக்கி, "ஓ பிரபுவே! நீர் கூடஸ்தர்; ஆதிபுருஷர்; ஜகத்திற்கு அதிபதி! அப்படிப்பட்ட உம்முடைய மகிமையை மூடர்களான எங்களால் அறியமுடியுமா? உம்முடைய சத்வகுணத்திலிருந்து தேவர்களும், ரஜோகுணத்திலிருந்து பிரஜாபதிகளும், கோபத்திலிருந்து பூதபதிகளும் உண்டானார்கள். ஆனதால் நீர் சகல குணங்களுக்கும் அதிபதி. உம்முடைய இஷ்டப்படி இலங்கை நகரத்திற்குப் போகலாம். விசிரவசுவின் புத்திரனும், முவுலகத்தையும் உபத்திரவிப்பவனுமாகிய

இராவணனைக் கொல்லும். ஸீதையைச் சீக்கிரத்தில் பார்ப்பீர். என்னுடைய ஜலத்தில் அணையைக் கட்டும். அதனால் உம்முடைய கீர்த்தி விருத்தியடையும் திஷ்விஜயஞ்செய்யும் அரசர்கள் உம்மால் கட்டப்பட்ட சேதுவைப் பார்த்து ஆச்சரியப்பட்டு உம்முடைய மகிமையைக் கானஞ்செய்வார்கள்" என்று சொன்னார். அதனைக் கேட்ட ஸ்ரீ ராமசந்திரன் வானரர்களால் கொண்டு வரப்பட்ட விருகங்களாலும், மலைகளாலும் சமுத்திரத்தில் அணை கட்டினார். அதன் வழியாக வீரீஷணருடைய உபாயத்தால் ஸுக்ரீவர், அனுமான், நீலன் முதலிய சேனாபதிகளுடன் இலங்கை நகரஞ் சென்றார். அந்த இலங்கையானது ஏற்கனவே ஸீதையைத் தேடுவதற்காக வந்த அனுமான் என்ற வானரனால் தகிக்கப்பட்டது அப்படிப்பட்ட இலங்கை நகரத்தை வானரசைனியங்கள் சுற்றிக்கொண்டன. அதிலுள்ள விளையாடும் பூமிகளும், தானியம் வைக்கும் கிருகம் (கள்ளசியம்), பொக்கிஷம், கோபுர வாயில், சபை, கொடுங்கைகள், துவசங்கள், பொற்கலசங்கள், நாற்சந்தி மண்டபங்கள் ஆகிய இவைகள் வானரர்களால் இடிக்கப்பட்டன. அதனைப் பார்த்து ராகுத ராஜனாகிய இராவணன், நிகும்பன், கும்பன், தூம்ராகுன், துர்முகன், தேவாந்தகன், நரந்தகன், இந்திரஜித், பிரகஸ்தன், அதிகாயன், அகம்பனன் முதலிய ராகுதர்களையும், சகோதரனாகிய கும்பகர்ணனையும் யுத்தத்திற்காக அனுப்பினான். அந்த ராகுத சைனியமானது கத்தி, குலம், வில், பிராசம், தடி, சக்தி, தோமரம் (இரும்புலக்கை), பட்டாக் கத்தி முதலிய ஆயுதங்களைத் தரித்து, பிறரால் ஜயிக்கமுடியாததற்கு இருந்தது. ஸ்ரீராமன், ஸுக்ரீவர், லக்ஷ்மணர், அனுமான், கந்தமா தனன், நீலன், அங்கதன், ஜாம்பவான், பனசன் முதலிய சேனாபதிகளுடன் ராகுதர்களை எதிர்த்தார். அந்த ஸ்ரீராமனுடைய சேனாபதிகள் யானை, குதிரை, தேர், கரலாட்படை இவைகளுள்ள ராகுத சைனியத்தில் புகுந்து மலைகளாலும், விருட்சங்களாலும், கதைகளையும், பாணங்களாலும் அடித்தார்கள். அந்த ராகுதர்கள் ஸீதையைத் தொடர்ந்தினால் அதிருஷ்டம் குறைந்த

வனாகிய இராவணனுடைய சேவகர்களாகையால் வான
 ரர்களால் அடிக்கப்பட்டு மரணமடைந்தார்கள். அப்
 பொழுது இராவணன் தன்னுடைய சைனியம் நாசமடை
 வதைப் பார்த்து மிகவும் கோபங்கொண்டு தேரின்
 ஸீதேறி இராமனை யெதிர்த்தான். அப்பொழுது மாதவி
 யானவன் (இந்திரனுடைய சாரதி) மகேந்திரனுடைய
 இரதத்தை இராமனுக்காக அவ்விடங் கொண்டுவந்
 தார். ஸ்ரீராமன் அந்த இரதத்தில் ஏறிக்கொண்டார்.
 அவரை இராவணன் கூரப்பிரமென்ற பாணங்களால்
 அடித்தான். அவனை நோக்கி ஸ்ரீராமன், "ஓ ராக்ஷசா
 தம! நாயானது யஜமானனுக்குத் தெரியாமல் வீட்டில்
 புகுந்து பொருள்களைத் திருடுவதுபோல, நான் ஆசிர
 மத்திலில்லாத காலத்தில் ஸீதையை அபகரித்தாயல்
 லவா? அதருமத்தை யறுஷ்டிப்பவனுக்குக் காலம்
 பலங்கொடுப்பதுபோல, வெறுக்கக்கூடிய காரியத்தைச்
 செய்தும் வெட்கமில்லாதிருக்கும் உனக்குப் பயனைக்
 கொடுக்கிறேன்" என்று சொல்லி, பாணத்தை வில்லில்
 பூட்டி இராவணன்மீது பிரயோகித்தார். அந்தப் பாண
 மானது வச்சிரம்பேரல அவனுடைய மார்பைப்பிளந்தது.
 இராவணன் பத்து முகங்களாலும் இரத்தத்தைக் கக்கிக்
 கொண்டு தேரிலிருந்து விழுந்தான். அது புண்ணியஞ்
 செய்தவர்கள் அதன் பலத்தைச் சுவர்க்கத்தில் அனுப
 வித்து, புண்ணியம் குறைந்தவுடன் விமானத்திலிருந்து
 விழுவதுபோலிருந்தது. ஜனங்கள் ஆ, ஆ என்றார்கள்.
 பின்பு மந்தோதரி யென்ற இராவணனுடைய பத்தினி
 யும் அநேகஇராக்ஷச ஸ்திரீகளும் லங்கையிலிருந்து வெளி
 யில் வந்து அவர் அவர்களுடைய பந்துக்களை ஆலிங்க
 னஞ்செய்துகொண்டு அழுதார்கள். மார்பில் அடித்துக்
 கொண்டார்கள். பின்னும் அவர்கள் ஓ, உலகங்களை
 உபத்திரவித்தவனே! இராவண! நாத! நாங்கள் பாக்கிய
 மற்றவர்களானோம். கஷ்டம்; உம்மால் பரிபாலிக்கப்பட்ட
 இலங்கையானது யாரைச் சரணமடையும்? மன்மதனுக்கு
 வசப்பட்டிருந்தபடியால் ஸீதையின் மகிமையை அறிய
 வில்லை. அதனால் இந்த இன்னலை அடைந்தீர். ஓ, குலத்
 தைத் சந்தோஷப்படுத்துகிறவரே! இலங்கை நகரம் அநு
 தமாயிற்று. நாங்கள் விதவைகளானோம். உம்முடைய

சரீரம் கழுகுகளுக்கு ஆகாரமாயிற்று. ஆத்மா நரகத் திற்குப் பாதிரமாயிற்று” என்று பிரலாபித்தார்கள். பின்பு இராமனுடைய உத்தரவின்மீது விபீஷணர் பந்துக் களுக்குப் பிதிருமேத விதிப்படி உத்தரக்கிரியைகளைச் செய்தார். பிறகு ஸ்ரீராமன் தம்மை விட்டுப் பிரிந்த துக் கத்தால் இளைத்த சரீரமுடையவனும், சிம்சுபா மரத்தின் அடியில் வசிப்பவனுமான ஸீதையைப் பார்த்து அனுக் கிரகித்தார். இராமனைத் தரிசித்தவுடன் ஸீதாதேவியின் முகம் மலர்ந்தது. அவளிடத்தில் இராமனுக்கு அதிகப் பிரியம். அந்த ஸீதையை இராமன் புஷ்பக விமானத்தின் மீதேற்றிக்கொண்டு லக்ஷ்மணருடனும், ஸுகீர்வருட னும், அனுமானுடனும் விமானத்தில் ஏறினார். விபீஷ ணருக்கு இலங்கை ராஜ்யத்தைக் கொடுத்ததுமின்றி, கல்பகம் வரையில் சிஞ்சிவிடாக இருக்கும்படி அனுக் கிரகித்து அயோத்யா நகரத்தை நோக்கிச்சென்றார். பதி னான்கு வருடங்களும் முடிந்தன. போகும் மார்க்கத்தில் உலகபாலகர்கள் புஷ்பங்களைப் பொழிந்தார்கள். பிரமதே வர்முதலியவர்கள் ஸ்ரீராமனுடைய சரிதத்தைக் கானஞ் செய்தார்கள். நந்திக்கிராமத்தில் பரதன் கோமுகரத்தில் பக்ருவமான அன்னத்தைப் புசித்துப் பூமியில் படுத்து சடைகளைத் தரித்து ராமனுடைய வரவை யெதிர்பார்த் திருந்தார். ஸ்ரீராமன் தமக்காகத் தம்முடைய சகோதரன் விரதமுள்ளவராக இருப்பதைக் கேட்டு, மிகவும் வருத் தப்பட்டார். பரதர் இராமன் வருவதைக் கேள்விப்பட்டப் பரதுகைகளைத் தலையில் வைத்துக்கொண்டுபட்டணத்து ஜனங்களுடனும், மந்திரிகளுடனும், புரோகிதருடனும் எதிர்சென்று அழைத்தார். அப்பொழுது வாத்தியங்கள் முழங்கின. பிராமணர்கள் வேதங்களைக் கோஷித்தார்கள். முழங்கும் தேர்கள் பரதனைச் சூழ்ந்துவந்தன. அந்தத் தேர் அநேகம் பொன்மயமான கஷயங்களுள்ளவைகள்; பலவகை கள் கொடிகளுள்ளவைகள்; பொன்னால் அலங்கரிக்கப் பட்ட உத்தமமான குதிரைகள் கட்டியவைகள்; காலரட் பட்டைகள் பொற்கவசம் தரித்திருந்தார்கள். அரசனுக் குரியதான குடை, சாமரம் முதலியவைகளையும், பல வகையான உபகாரங்களையும் எடுத்துக்கொண்டு ஜனங் கள் பரதரைச் சூழ்ந்து வந்தார்கள். அப்பொழுது

பரதன் இராமனைக் கண்டு இருதயம் மலர்ந்து கண்களில் ஆனந்தத்துளி பெருகினவராகிப் பாதுகைகளை இராமனுடைய முன்பாக வைத்துப் பாதங்களில் விழுந்து நமஸ்கரித்தார். ஸ்ரீராமன் பரதனைத் தூக்கி ஆலிங்கனம் செய்துகொண்டு இரு கண்களிலிருந்தும் பெருகிய ஆனந்த நீரினால் அவருடைய சரீரத்தை நனைத்தார். பின்னுமவர் பிராமணர்களுக்குர், மற்ற பெரியோர்களுக்கும் நமஸ்காரஞ் செய்தார். ஸீசையும் பெரியோர்களை நமஸ்கரித்தான். லக்ஷ்மணரும் வணங்கினார். பிரஜைகள் ஸ்ரீராமனை நமஸ்கரித்தார்கள். அந்த உத்தரகோசல தேசத்திய ஜனங்கள் தங்களுக்கு அரசனாக இராமன் வந்ததைக் கண்டு மிகவும் சந்தோஷத்தை யடைந்தார்கள். உத்தரீயத்தை மேலே எறிந்து பிடித்தார்கள். பூக்களைச் சொரிந்தார்கள். 'நர்த்தனஞ்செய்தார்கள். பின்பு, பரதர் பாதுகைகளை எடுத்துக்கொண்டார். விபீஷணரும் ஸுகிரீவரும் சரமரங்களை யெடுத்துக்கொண்டார்கள். அனுமான் வெள்ளைக்குடை யெடுத்துப் பிடித்தார். சித்ருக்னரில், அம்புக்கூடு இவைகளை எடுத்துக்கொண்டார். தீர்த்தம் நிறைந்த கடத்தை ஸீதை யெடுத்துக்கொண்டாள். அங்கதன் கத்தியையும், ஜாம்பவான் தங்கமயமான கத்தியின் உறையையும் எடுத்துக்கொண்டார்கள். இப்படி ஸ்ரீராமன் புஷ்பக விமானத்தில் உபசரிக்கப்பட்டு, உதித்த சந்திரன் கிரகங்களுடன் விளங்குவதைப் போலப் பிரகாசித்தார். அப்பொழுது வந்திகள் தோத்திரஞ் செய்தார்கள். இப்படி சகல ஜனங்களாலும் துதிக்கப்பட்டு ஸ்ரீராமசந்திரன் அயோத்தியா நகரத்தில் பிரவேசித்தார். நகரமானது அவங்கரிக்கப்பட்டிருந்தது. ஸ்ரீராமன் அரசனுடைய அரண்மனைக்குச் சென்று, கைகேயி முதலியவர்களையும், கௌஸல்யையும் நமஸ்கரித்தார். பின்னும் அங்கிருந்த மித்திரர்களும், சேவகர்களும் இராமனைப் பூஜிக்க, இராமனும் அவர்களுக்குப் பதில் மரியாதை செய்தார். ஸீதையும், லக்ஷ்மணரும் மாதாவைக் கண்ட குழந்தைகள் போலக் கௌஸல்யை முதலியவர்களிடஞ் சென்றார்கள். அவர்களைக் கண்ட ஸ்திரீகள் பிராணனைக் கண்ட

சீரர்கள் போல, மடியிலெடுத்து வைத்து ஆனந்தக் கண்ணீரைப் பெருக்கினார்கள். அப்பொழுது வஸிஷ்ட மகரிஷியானவர் ஸ்ரீராமன் முதலியவர்களுக்கு ஐடா சோதனம் முதலியவைகளைச் செய்வித்து (கௌரவஞ் செய்வித்து) மகேந்திரனுக்கு அபிஷேகம் செய்தாற் போல ஸ்ரீராமனுக்கு நான்கு சமுத்திரங்களிலிருந்து கொண்டு வரப்பட்ட ஜலத்தால் பட்டாபிஷேகஞ் செய்தார். இப்படிப் பகவானாகிய ஸ்ரீராமன் மங்களஸ்நானஞ் செய்து, நல்ல ஆடை ஆபரணங்களாலும் அலங்கரிக்கப்பட்டு, அலங்கிருதர்களான சகோதரர்களுடனும் வீதையுடனும் பிரகாசித்தார். பரதனுடைய பிரார்த்தனைப்படி சிம்மாஸனத்தை யடைந்து பிரஜைகளைக் காப்பாற்றினார். அப்பொழுது ஜனங்கள் அவர் அவர்களுடைய ஜாதிக்கும் ஆசிரமத்திற்கும் உரியதான தர்மத்தைக் குறைவின்றி அநுஷ்டித்தார்கள். அரசனாகிய இராமனைப் பிதாவாக நினைத்திருந்தார்கள். திரேதா யுகம் நடைபெற்றிருந்தாலும் கிருதயுகம்போலிருந்தது. சகல பிராணிகளுக்கும் சுகத்தைக் கொடுப்பவரும், தருமத்தை யறிந்தவருமான இராமன் அரசனாயிருக்கும் பொழுது வனங்களும், மலைகளும், நதிகளும், வருடங்களும், தீவுகளும், சமுத்திரங்களும் பிரஜைகளுக்கு வேண்டிய பொருள்களை யுண்டுபண்ணின. மேலும், இராமருடைய ராஜ்யத்தில் பிரஜைகளுக்கு மன வியாதி, சீர வியாதி, ஜரை (கிழத்தனம்), பசி, தாகம், துக்கம், பயம், சிரமம் ஆகிய இவைகளுடைய உபத்திரவமில்லை. இப்படிப் பிரஜைகளைப் பரிபாலித்து, ஸ்ரீராமன் ஏகபத்தினி விரதத்துடன் (மற்ற ஸ்திரீயை ஆசிக்காமல்) சுத்தராக இல்லற தருமத்தைத் தாம் அநுஷ்டித்தார். ஜனங்களும் அதனைக் கண்டு அவர் அவர்கள் தருமத்தை விடாமல் செய்தார்கள். கணவனுடைய அபிப்பிராயத்தை யறிந்தவளான வீதையும் பிரீதி யாலும் நன்னடையாலும், எப்பொழுதுங்கூடவே சஞ்சரிப்பதாலும், வணக்கத்தாலும், பயத்தாலும், வெட்கத்தாலும் ஸ்ரீராமனுடைய மனத்தை அபகரித்தாள்.

அத்தியாயம் 11

ஸ்ரீராம சரிதம்

(முன் அத்தியாயத் தொடர்ச்சி)

ஸ்ரீராமன் வனிஷ்டரை ஆசாரியராக வைத்துக் கொண்டு விதிப்படி மாகங்களைச் செய்து சகல தேவ சொரூபியாகிய தம்மைப் பூசித்தார். ஹோதாவிற்குக் கிழக்குத் திக்கையும், பிரமாவிற்குத் தெற்குத் திக்கையும், அத்வர்யுனிற்கு மேற்குத் திக்கையும், உத்கா தாவுக்கு வடக்குத் திக்கையும், திக்குகளின் இடையிலிருக்கும் பூமியை ஆசாரியருக்கும் கொடுத்தார். மேலும் அவர் எல்லாப் பொருளையும் பிராமணர்களுக்குக் கொடுப்பதே மேலானதென்று நினைத்து, தம் முடைய ஆபரணங்களெல்லாவற்றையும் பிராமணர்களுக்குக் கொடுத்தார். அவர் தரித்திருக்கும் இரண்டு ஆடைகள் மாத்திரம் எஞ்சின. அதனைக் கண்ட ஸீதையும் பர்த்தாவின் அபிப்பிராயப்படி தன்னுடைய ஆபரணங்களைத் தானஞ்செய்தாள். அவளுக்கும் ஸ்ரீராம கல்யம் மாத்திரம் எஞ்சியது. அந்தப் பிராமணர்கள் ஸ்ரீராமனுக்கு ஸாதுக்களிடத்திலிருக்கும் வரத்ஸல்யத் தைப் பார்த்து மிகுந்த பிரியத்துடன் பூமியைத் திருப்பிக்கொடுத்து, "ஓ பகவான்! உம்மால் எங்களுக்கு எதுதான் கொடுக்கப்படவில்லை? எங்களுடைய இருதயத்தில் பிரவேசித்து, தம்முடைய தேஜசினால் அஞ்ஞானத்தைப் போக்கடிக்கிறீர். பிராமணர்களைத் தெய்வமாகக் கொண்டவரும், தடையற்ற ஞானமுள்ளவரும், உத்தமசுலோகர்களுக்குச் சிறந்தவரும், முனிகளால் சியானஞ் செய்யப்பட்ட பாதங்களுள்ளனருமான ஸ்ரீராமனுக்கு நமஸ்காரம்" என்றார்கள்.

8—16. ஸ்ரீராமன் இராஜ்யத்தைக் காப்பாற்றி வரும்போது ஒரு நாள் இராத்திரியில் மக்களுடைய அபிப்பிராயத்தைத் தெரிந்துகொள்வதற்காக நகரத்தில் சஞ்சரித்தார். அப்பொழுது ஒருவன் தன்னுடைய மனைவியை நோக்கி, "நீ மிகவும் துஷ்டை; கெட்டவள்;

பிறருடைய வீட்டிலேயே வசிப்பவன்; அப்படிப்பட்ட உன்னை நான் வைத்துக்கொள்ளமாட்டேன். உனக்கு அன்னம், வஸ்திரம் முதலியவைகளைக் கொடுக்கமாட்டேன். ஸ்திரீகளுக்கு வசப்பட்டவனாகிய இராமன் இராவணனுடைய கிருகத்தில் வெகுகாலம் வசித்தவளாகிய ஸீதையை வீட்டில் வைத்துக்கொண்டிருப்பதுபோல் நான் உன்னை வைத்துக்கொள்ளச் சம்மதிப்பேனா? என்று சொன்னான். அதனைக் கேட்ட ஸ்ரீராமன், "ஜனங்கள் அஞ்ஞர்கள் (மூடர்கள்). அவர்களை ஆராதிப்பது மிகவும் கஷ்டம். இப்படி ஒருவன் சொல்ல ஆரம்பித்த படியால் இனி எல்லாரும் சொல்லுவார்கள். அந்த அபகீர்த்தியைச் சம்பாதிக்கக்கூடாது" என்று உலக அபவாதத்திற்குப் பயந்து கர்ப்பிணியான ஸீதையைக் காட்டில் விட்டுவிட்டார். அவள் வால்மீகியின் ஆசிரமஞ் சென்று அவருடைய சம்மதத்தினிது அவ்விடம் வசித்தாள். அவள் பிரசவ காலம் நேர்ந்தபொழுது இரண்டு குழந்தைகளைப் பெற்றாள். வால்மீகி மஹரிஷி அவ்விரண்டு குழந்தைகளில் ஒருவனுக்குக் குசனென்றும், மற்றொருவனுக்கு லவனென்றும் பெயர் வைத்தார். லக்ஷ்மணருக்கும் அங்கதன், சந்திரகேது என்ற இரண்டு புத்திரர்கள் பிறந்தார்கள். சித்ருகீனருக்கு சுபராகு, சுருதசேனன் என்ற இரண்டு புத்திரர்களுண்டானார்கள். பரதர் திக்குகளை ஜயித்துவரும்பொழுது கோடிக்கணக்கான கந்தருவர்களைக் கொண்டு, அவர்களுடைய ஸகல தனத்தையும் அரசனாகிய ஸ்ரீராமனிடம் சமர்ப்பித்தார். சித்துருகீனர் மதுவின் புத்திரனாகிய லவனென்ற ராகுதனைக் கொண்டு யமுனையின் கரையில் மதுவனத்தில் மதுரையென்ற நகரத்தை யுண்டிப்பண்ணினார். ஸீதையானவள் குச லவர்களை வால்மீகியினிடம் ஒப்புவித்து, பர்த்தாவின் பாதங்களைத் தியானஞ் செய்துகொண்டு பூமிக்குள் சென்றாள். அதனைக் கேட்டு ஸ்ரீராமன் தாம் ஈசுவரரானாலும், தைரியத்தாலும், துக்கத்தை யடக்கிக்கொண்டவரானாலும், ஸீதையின் உத்தம குணங்களை நினைத்து நினைத்துத் துக்கித்தார். ஸ்திரீகளுக்கும் புருஷர்களுக்கும் ஏற்பட்டிருக்கும் சிநேகமானது இம்மாதிரியானதேயாம். அது பயம், துக்கம்

இவைகளைக் கொடுக்கக்கூடியது. ஜகத்பதியான ஸ்ரீராமனுக்கே துக்கத்தை யுண்டுபண்ணினதென்றால் பிராகிருத ஜனங்களுக்கு ஸ்திரீ விஷயமான ஆசை துக்கத்தைக் கொடுக்குமென்பதில் என்ன சந்தேகம்?

17—23. ஸீதை பூமிக்குள் சென்றபிறகு ஸ்ரீ ராமன் வேறு ஸ்திரீயை விவாகஞ் செய்துகொள்ளாமல் ஸீதையை நினைத்துக்கொண்டே வசித்தார். மேலும் மவர் பதின்மூன்று ஆயிரம் வருஷங்கள் தொடர்ச்சியாக அக்கினிஹோத்திரஞ் செய்து வந்தார். இப்படி ஸ்ரீராமன் ஜனங்களை சம்ரட்சித்து, தருமத்தை ஸ்தாபித்து, தம்முடைய தேஜசை அடைந்தார். அவருடைய பாதங்களை எப்பொழுதும் ஜனங்கள் இருதயத்தில் தியானஞ் செய்கிறார்கள். அவைகள் தண்டக வளத்திலுள்ள முட்களில் சஞ்சரித்தவைகள். பகவான் தேவர்களுடைய பிரார்த்தனைப்படி ரகு வமிசத்தில் அவதரித்து, சுக்ரீவன் முதலியவர்களைச் சகாயமாகக் கொண்டு சமுத்திரத்தில் அணை கட்டி அஸ்திரங்களைப் பிரயோகித்து ராக்ஷதர்களைக் கொன்றது ஆச்சரியமல்ல. ஏனென்றால் அவருக்கு மேலானவனாவது, சமமானவனாவது ஒருவனுமில்லை. மிகுந்த சக்தியுள்ளவரானாலும் வானரர்களைச் சஹாயர்களாக வைத்துக்கொண்டது எப்படி ஒரு வினையாட்டேயாம். அதுபோல ராக்ஷதர்களைக் கொல்வதுவும் வினையாட்டேயாம். எந்தப் பகவானுடைய சுத்தமாகிய கீர்த்தியைத் தருமபுத்திரர் முதலிய அரசர்களுடைய சபையில், மார்க்கண்டேயர் முதலிய மகரிஷிகள் கானஞ்செய்கிறார்களோ, எவருடைய பாதாரவிந்தமானது சகல பாபங்களையும் போக்கடிக்கிறதோ, எவருடைய கீர்த்தியானது சகல திக்குகளிலும் வியாபித்திருக்கிறதோ, எவருடைய பாதங்களைத் தேவர்களும் சிறந்த அரசர்களும் வணங்குகிறார்களோ அந்த ஸ்ரீராமனுடைய பாதாரவிந்தத்தைச் சரணமடைகிறேன். ஸ்ரீராமனை எவர்கள் பார்த்தார்களோ, தெரிந்தார்களோ, அவருடன் வசித்தார்களோ, அவரின் சென்றார்களோ, அந்தக் கோசல தேசத்திய ஜனங்கள் யோகிகளால் அடையக்கூடிய உத்தம கதியை அடைந்

தார்கள். ஸ்ரீராமனுடைய சரிதத்தை எவன் கேட்டுச் சாந்தியடைகிறானோ, அவன் கர்ம பந்தத்தை விட்டு விவர்த்தியடைவான்" என்று சுகர் சொன்னார்.

24. அதனைக் கேட்ட பரீகழித்து சுகரை நோக்கி, "அந்த ஸ்ரீராமன் தம்முடைய அமிசர்களான சகோதரர்களிடத்தில் எப்படி இருந்தார்? தாம் எவ்விதமாக நடந்துவந்தார்? சகோதரர்கள் ஸ்ரீராமனிடத்தில் எப்படி நடந்துகொண்டார்கள்? பட்டணத்து ஜனங்கள் அரசனாகிய ஸ்ரீராமனிடத்தில் எவ்விதமாக நடந்து கொண்டார்கள்? அதனைச் சொல்லவேண்டும்" என்று கேட்டார்.

25—26. அதனைக் கேட்டு, சுகர் அரசனை நோக்கி, "மூவுலகங்களுக்கும் அதிபதியாகிய ஸ்ரீராமன் கோசலராஜ்யத்தை அடைந்து தம்முடைய சகோதரர்களைத் திக்விஜயன் செய்துவரும்படி ஆஞ்ஞாபித்தார். (அவர்களும் அப்படியே நடந்தார்கள்.) தாம் பந்துக்களுக்குத் தரிசனம் கொடுத்துக்கொண்டு நகரத்தில் வசித்தார். அந்த அயோத்யா பட்டணத்திலுள்ள வீதிகள் சந்தனக் குழம்பினாலும், யானைகளின் மதநீராலும் நனைந்திருக்கின்றன. மேலும் அந்த நகரமானது தம்முடைய யஜமானாகிய இராமன் வந்ததால் கர்வங்கொண்டது போல விளங்கிற்று. பின்னும் அந்தப் பட்டணத்தில் மாடிகளிலும், கோபுரங்களிலும், சபைகளிலும், தேவாலயங்களிலும், நாற்சந்தி மண்டபங்களிலும் பொற்கலசங்கள் வைக்கப்பட்டுக் கொடிகளும் கட்டப்பட்டிருந்தன. பாக்குக் குலைகளாலும், ரஸ்தானி வாழைகளாலும், பட்டாடைகளாலும், கண்ணாடிகளாலும், பூமாலைகளாலும் அந்த நகரமானது அலங்கரிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அந்தப் பட்டணத்திலுள்ள ஜனங்கள் காணிக்கைகளைக் கையில் வைத்துக்கொண்டு ஸ்ரீராமனிடம், "உம்மால் பாதாளத்திலிருந்து கொண்டுவரப்பட்ட இந்தப் பூமியைக் காப்பாற்றும்" என்று ஆசீர்வதித்தார்கள். வெகுநாள் கழித்து வந்தவராகிய ஸ்ரீராமனைத் தரிசித்து வேண்டி மாதர்களும், ஆடவர்களும் வீட்டுவேலைகளையும்

விட்டு, மாடியின்மீதேறி மலர் பொழிந்தார்கள். அவர்கள் பகவானை அடிக்கடி தரிசித்தும் பேரதுமென்ற திருப்தியடையவில்லை. (இதனால் குடிகள் அரசனிடத்தில் பிரியம் வைத்திருந்தார்களென்று தெரியவருகிறது.) அப்படிப்பட்ட பகவான் தம்முடைய அரண்மனையில் வசித்தார். அது முந்திய அரசர்களால் வசிக்கப்பட்டது; சகல இரத்தினங்களாலும், செல்வங்களாலும் பூரணமானது; விலையற்ற மேலான பொருள்களுள்ளது; அதன் வாசற்படிகளிலும், இரேழியிலும் பவழங்களால் தளவரிசை செய்யப்பட்டிருந்தது. தூண்கள் வைடுரியங்களால் செய்யப்பட்டிருந்தன. பூமியானது மரகத இரத்தினங்களால் தளவரிசை செய்யப்பட்டிருந்தது. சுவர்கள் தந்தத்தாலும், படிகத்தாலும் கட்டப்பட்டிருந்தன. அந்தச் சுவர்களில் முத்து முதலிய மணிகளிறைக்கப்பட்டிருந்தன. மேலும், பலவகையான மலர் மாலைகளாலும், கொடிகளாலும், ஆடைகளுடைய கார்தியாலும், மணிகளுடைய ஒளியாலும், அழகான பேரக்கியப் பொருள்களாலும் நிறைந்திருந்தது. பின்னும் வாசனையுள்ள தூபத்தாலும், திபங்களாலும், பூக்களாலும் அலங்கரிக்கப்பட்டிருந்தது. அங்கிருக்கும் பெண்டிரும், ஆடவரும், தேவர்களும் நிகரான ஒளியுள்ளவர்கள்; ஆபரணங்களையும் அலங்கரிப்பவர்கள். (மிகுந்த அழகுள்ளவர்களென்று கருத்து) ஆத்மாராமர்களுக்கு அதிபதியாகிய ஸ்ரீராமன் தம்மிடத்தில் மிகுந்த அன்பும் பக்தியு முள்ளவளாகிய ஸீதையுடன் மகிழ்வுற்றார். தருமத்திற்கு விரோதமின்றி, இன்பத்தை அனுபவித்துக்கொண்டு அநேக வருஷ காலம் இராஜ்யத்தைக் காப்பாற்றினார். அவருடைய தளிர்போன்ற பாதங்களை மக்கள் தியானஞ்செய்துகொண்டிருந்தார்கள்.

அத்தியாயம் 12

குசருடைய வமிசம்

குசருடைய புத்திரர் அதிதியென்பவர். அவருடைய புத்திரர் நிஷதர். அவருடைய புத்திரர் நபர். அவருடைய புத்திரர் புண்டரீகர். அவருடைய புத்திரர் கேமதன்வா. அவருடைய புத்திரர் தேவாரீகர். அவருடைய புத்திரர் ஹினர். அவருடைய புத்திரர் பாரியாத்ரர். அவருடைய புத்திரர் பலர். அவருடைய புத்திரர் சலர். அவருடைய புத்திரர் வஜ்ரநாபர். அவர் சூர்யனுடைய அமிசம். அவருடைய புத்திரர் சங்கணர். அவருடைய புத்திரர் விதிருதி. அவருடைய புத்திரர் ஹிரண்யநாபர். அவர் ஜைமினியின் சிஷ்யர். அவரிடமிருந்து (கௌசல்யர்) யாசுயவல்கிய மகரிஷி ஆத்ம சாஸ்திரத்தை அப்பியசுத்தார். அந்தச் சாஸ்திரம் அணிமர் முதலிய சித்திகளைக் கொடுக்கக்கூடியது; இருதயத்திலிருக்கும் அஞ்ஞானத்தைப் போக்கக்கூடியது; அந்த இரணியநாபருடைய புத்திரர் புஷ்யர். அவருடைய புத்திரர் துருவஸந்தி யென்பவர். அவருடைய புத்திரர் சுதர்சனர். அவருடைய புத்திரர் அக்கினிவர்ணர். அவருடைய புத்திரர் மருவென்பவர். அவர் சித்தராக்கக் கலர்ப கிராமத்திலிருந்து கலியின் முடிவில் சூர்ய வமிசத்தை விருத்திசெய்வார். அவருடைய புத்திரர் ஸந்தியென்பவர். அவருடைய புத்திரர் விசுவாகியர். அவருடைய புத்திரர் பிரகத்பலர். அவர்தான் உம்முடைய பிதாவாகிய அபிமன்யுவினால் கொல்லப்பட்டார். இக்ஷ்வாகுவின் வமிசத்திய அரசர் களில் சென்றவர்களைச் சொன்னேன். இனி யுண்டாகப் போகிறவர்களைச் சொல்லுகிறேன், கேளும். பிரகத்பல ப்ரிகிதரணரென்ற புத்திரனுண்டாவார். ருக்கு அவருக்கு உருகூதரென்றும், அவருக்கு வத்ஸபரீத ரென்றும், அவருக்கு பிரதிவ்யாம ரென்றும், அவருக்குப் பானுவென்பவரும், அவருக்குத் திவௌகஸ் எனப்படவரும், அவருக்கு ஸஹதேவரும், அவருக்கு பிரகதச்வரும், அவருக்குப் பானுமானென்பவரும், பானுமானுக்குப் பிரதிகர்ச்வரும், அவருக்குச் சுப்ரதிகரும், அவருக்கு

மேருதேவரும், அவருக்கு சுநக்ஷத்திரரும், அவருக்கு ரிக்ஷரும், அவருக்கு அந்தரிக்ஷரும், அவருக்கு சுதபஸ் என்பவரும், அவருக்கு அமித்ரஜித் என்பவரும், அவருக்குப் பிரத்வாஜி என்பவரும், அவருக்குத் தனஞ்ஜய ரென்பவரும், அவருக்கு ரணஞ்ஜயரென்பவரும், அவருக்குச் சிருஞ்ஜயரும், அவருக்குச் சாக்யரும், அவருக்குச் சுத்தோதரும், அவருக்கு லாங்கலரும், அவருக்குப் பிரஸேனஜித் என்பவரும், அவருக்குக்ஷுத்ராகரும், அவருக்கு ரிணாகரும், அவருக்கு சுராதரும், அவருக்கு சுமித்திரரும் உண்டாகப்போகிறார்கள். இக்ஷ்வாகு வமிசம் கலியில் சுமித்திரருடன் முடிந்து விடும்.

அத்தியாயம் 13

நிமியின் வமிசம்

இக்ஷ்வாகுவின் புத்திரராகிய நிமியென்பவர் யாகஞ் செய்ய யத்தனித்து, 'வஸிஷ்ட மகரிஷியை ரித்விக்காக இருக்கவேண்டும்' என்று கேட்டுக்கொண்டார். அதனைக் கேட்ட வஸிஷ்ட மகரிஷி அரசனை நோக்கி, "ஓ மஹாராஜ! மகேந்திரன் யாகஞ் செய்யப்போகிறார். அதில் ரித்விக்காக வரிக்கப்பட்டு ஒப்புக்கொண்டிருக்கிறேன். அந்த யாகம் முடிந்தவுடன் உமக்கு யாகஞ்செய்விக்கிறேன். என்னுடைய வரவை எதிர்பார்த்திருக்கிறார். அதனைக் கேட்ட அரசன் மௌனமாகவிருந்தார். வஸிஷ்ட மகரிஷி மகேந்திரனுடைய யாகத்திற்குச் சென்றார்.

3-11. அந்தச் சமயத்தில் நிமிச் சக்கரவர்த்தி, "ஆயுசானது நிலையில்லாதது; வஸிஷ்டர் வருகிற வரையில் நாம் சினித்திருப்போமென்ற நிச்சயமுண்டா? ஆனால் யாகத்தைச் சக்கிரமாகச் செய்யவேண்டும்" என்று யோசித்து, வஸிஷ்டர் வருவதற்கு முன்னமேயே மற்ற மகரிஷிகளை வைத்துக்கொண்டு யாகத்தை ஆரம்பித்தார். அந்தச் சமயத்தில் வஸிஷ்ட மகரிஷி இந்திர

னுடைய யாகத்தை முடித்து நிமியினிடம் வந்தார். தான் ஒருவதற்கு முன்னமேயே யாகம் ஆரம்பிக்கப் பட்டதைப் பார்த்துக் கோபங்கொண்டு, "தனனை வித் துவானாக நினைத்துக் கர்வங்கொண்டிருக்கும் நிமியின் சரீரமானது விழட்டும்" (சரீரத்தைவிட்டு உயிர் விலகட் டும்) என்று சபித்தார். அதனைக் கேட்ட நிமி ஆசாரி யரை நோக்கி, 'தகழிணையின் ஆசையால் தருமத்தை யறியாமல் நீர் என்னைச் சபித்தபடியால் உம்முடைய சரீரமும் விழக்கடவது' என்று பதில் சாபங்கொடுத்து ஆத்மவித்தையை யறிந்தவரான நிமியானவர் சரீரத்தை விட்டார். வலிஷ்டரும் அந்தச் சரீரத்தை விட்டு ஊர் வசியைக் கண்டு மோகித்த மித்திரன், வருணன் ஆகிய இவர்களுடைய இரேதசுக்கு என்னுடைய பிதாமகராகப் பிறந்தார். அப்பொழுது மகரிஷிகள் நிமியின் சரீரத்தை வாசப்பொருள்களில் வைத்துவிட்டு, சத்திரயாகத்தை ஹவிர்ப்பாகத்தைப் பெற்றுக்கொள்வதற்காக வந்த தேவர்களை நோக்கி, "நீங்கள் இந்த அரசனிடத்தில் சந்தோஷமடைந்தீர்களானால் இவருடைய சரீரம் சிவிக் கும்படி அனுக்கிரகிக்கவேண்டும்" என்றார்கள். தேவர் களும் சம்மதித்தார்கள். அப்பொழுது நிமியானவர், "எனக்குச் சரீரம் வேண்டாம்; சரீரத்தைவிட்டுப் பிரி வது நிச்சயமாகையால் புத்திமான்கள் சரீரத்தை விரும்பமாட்டார்கள். மோகத்தைக் கொடுப்பவராகிய பகவானுடைய பாதாரவிந்தத்தைச் சேவிப்பார்கள். நீரில் மீன் எப்படிப் பந்துக்களிடமிருந்தும் பயமுண் டாகிறதோ, அப்படி அந்தச் சரீரத்திற்கு எவ்விடத் திலும் பயமிருக்கிறது. சரீரம் துக்கத்தையும், மோகத் தையும், பயத்தையும் கொடுக்கக்கூடியது. ஆனதால் அதனை நான் விரும்பவில்லை" என்றார். அதனைக் கேட்ட தேவர்கள் அரசனை நோக்கி, "நீர் தேக சம் பந்தமற்றவராகவே மக்களுடைய இமையில் கண்ணை மூடிக்கொள்ளாதல், திறப்பது ஆகிய இவைகளைச் செய்துகொண்டு வசியும்" என்று அநுக்கிரகித் தார்கள்.

12-27. மின்பு மகரிஷிகள் உலகத்திற்கு அரச னில்லாமலிருந்தால் தருமம் சரியாக நடைபெறுதென்

பது முதலிய குற்றங்களை யோசித்து, அந்த நிமியின் சீர்தைக் கடைந்தார்கள். அதனால் ஒரு குமாரன் பிறந்தான். விதேகரிடம் உண்டானவனாகையால் வைதாக னென்றும், பிறந்ததால் ஜனகனென்றும் கடைந்ததில் ஜனித்ததால் மிதிலனென்றும் அவன் பெயரடைந்தான். அவனால் உண்டுபண்ணப்பட்ட நகரம் மிதிலாவென்று பிரசித்தியடைந்தது. அந்த வைதேகருடைய புத்திரர் உதாவஸு. அவருடைய புத்திரர் நந்திவர்த்தனர். அவருடைய புத்திரர் சுகேது. அவருடைய புத்திரர் தேவராதர். அவருடைய புத்திரர் பிரகதராதர். அவருக்கு மகாவிரியினும், அவருக்கு சுதிருதியும், அவருக்கு திருஷ்டகேதுவும், அவருக்கு ஹர்யச்வரும், அவருக்கு மருவென்பவரும், அவருக்குப் பிரதிந்தகரும், அவருக்குக் கிருதரயரும், அவருக்குத் தேவமிடரும், அவருக்கு விதிதரும், அவருக்கு மகாதிருதியும், அவருக்குக் கீர்த்திராதரும், அவருக்கு மகாரோமாவும், அவருக்கு சுவர்ணரோமர்வும், அவருக்கு ஹ்ருசுவரோமர்வும், அவருக்கு சிரத்வசரும் புத்திரர்களாகப் பிறந்தார்கள். அவர் யர்குள் செய்யவேண்டி யாகபூமியை உழுதார். அப்பொழுது அந்தக் கலப்பையின் மேழியால் பெயர்க்கப்பட்ட பூமியிலிருந்து ஒரு பெண் உண்டானாள். அவளே ஸீதை யெனப்படுகிறாள். அவருடைய புத்திரர் குசத்வஜரென்பவர். அவருக்குத் தர்மத்வசரென்பவர் புத்திரர். அவருக்குக் கிருதத்வசர், மிதத்வசரென்ற இரண்டு புத்திரர்கள் பிறந்தார்கள். கிருதத்வசருடைய புத்திரர் கேசித்வசன். ஆத்மவிதையில் ஸமர்த்தர். காண்டிசுயர் கர்மயோகத்தை யறிந்தவர். அவர் கேசித்வசரிடம் பயந்து ஓடிப்போனார். கேசித்வசருடைய புத்திரன் பானுமான். அவருடைய புத்திரர் சதத்யுமன். அவருடைய புத்திரர் சுசியென்பவர். அவருடைய புத்திரர் ஸனத்வசன். அவருடைய புத்திரர் ஊர்த்வகேது. அவருடைய புத்திரர் அஜன். அவருடைய புத்திரர் புருஜித். (குருஜித் என்றும் சொல்லுவார்கள்) அவருடைய புத்திரர் அரிஷ்டநேமி. அவருக்கு சுருதாயுஸ் என்பவர் புத்திரர். அவருக்குப் பார்ச்வக

னென்பவர் புத்திரர். அவருக்குச் சித்ராநாமம், அவருக்கு கேஷமாபி என்பவரும், அவருக்கு ஹேமாதரும், அவருக்கு ஸத்தியாதரும், அவருக்கு உபகுருவும், அவருக்கு அக்கினியின் அமிசமான உபகுர்வரும் (உபகுப்தரென்றும் சிலர் சொல்வார்கள்), அவருக்கு ஸாவனரும், அவருக்கு ஸுவர்ச்சஸ்ஸம், அவருக்கு ஸபூஷணரும், அவருக்குச் சுருதரும், அவருக்கு ஐயரும், அவருக்கு விஜயரும், அவருக்குத் திருதரும், அவருக்கு அனகரும், அவருக்கு வீதிஹவ்யரும், அவருக்குத் திருதியும், அவருக்குப் பஹுளாச்வரும், அவருக்குக் கிருதியும், அவருக்கு மஹாவசியும் புத்திரர்களாக உண்டானார்கள். மேற்சொல்லிய மிதிலருடைய வம்சத்தில் பிறந்த அரசர்களெல்லாரும் ஆத்மவித்தை நன்றாக அப்பியசித்தவர்கள். அவர்கள் கிருகஸ்தர்களாக விருந்தும் யாஞ்பவல்கியர் முதலிய யோகேசர்களுடைய அனுக்கிரகத்தால் சுகதுக்கங்கள், சீதம், உஷ்ணம் ஆகிய இவைகளை விட்டவர்களாக இருந்தார்கள்.

அத்தியாயம் 14

சந்திர வம்சம்

ஓ மகர்ராஜ ! பரிசுத்தமான சந்திரனுடைய வமிசத்தைக் கேளும். புண்ணியகரமான சீர்த்தியுள்ள ஐளன் முதலிய அரசர்கள் அந்த வம்சத்தில் உண்டானவர்கள். அநேகம் தலைகளுள்ள மகா புருஷனுடைய மடுப்போன்ற தொப்புளிலிருந்து ஒரு தாமரை மலர் உண்டாயிற்று. அதிலிருந்து பிரமதேவர் உண்டானார். அவருடைய புத்திரர் அத்திரியென்பவர். அவர் பிதர்வுக்குச் சமமான குணங்களுள்ளவர். அவருடைய கண்களிலிருந்து மான குணங்களுள்ளவர். அவருடைய சந்திரன் உண்டானார். பிரம அமிருத சொரூபியாகிய சந்திரன் உண்டானார். பிரம தேவர் அவரைப் பிராமணர்களுக்கும், ஓஷதிகளுக்கும் அதிபதியாகச் செய்தார். அந்தச் சந்திரன் மூவுலகத்தையும் ஐயித்து இராசகுயமென்ற யாகத்தைச் செய்தார். அவர் பிரகஸ்பதியின் பத்தினியாகிய தாரை யென்பவளைப் பலாத்காரமாக அபகரித்தார். அப்

பொழுது தேவர்களுக்கு ஆசாரியராகிய பிரகஸ்பதி பகவான் சந்திரனிடஞ் சென்று தம்முடைய பத்தினியைக் கொடுக்கும்படி பலமுறை கேட்டார். அப்படியும் சந்திரன் கர்வங்கொண்டு தாரையைப் பிரகஸ்பதிக்குக் கொடுக்கவில்லை; அந்தச் சமயத்தில் சுக்கிராசாரியர் பிரகஸ்பதியினிடம் விரோதத்தால் சந்திரனுடைய பக்கத்திலிருந்து அவருக்கு சகாயஞ்செய்தார். அசுரர்களும் சந்திரனுக்கு உதவியாக இருந்தார்கள். பரமசிவன் குருவின் புத்திரராகிய பிரகஸ்பதிக்குத் தமது கணங்களுடன் ஒத்தாசைசெய்தார். மகேந்திரன் சில தேவர்களுடன் பிரகஸ்பதி கட்சியிலிருந்தார். இப்படி தாரைக்காகத் தேவர்களும் அசுரர்களும் யுத்தஞ்செய்தார்கள். அதில் சில தேவர்களும், சில அசுரர்களும் நாசமடைந்தார்கள். பின்பு பிரகஸ்பதி பிரமனை விரைந்து சென்று இந்தச் சமரசாரத்தைத் தெரிவித்தார். அதனைக் கேட்ட சந்திரன் பயந்து தாரையை விட்டு விட்டார். அப்பொழுது அவள் கர்ப்பினியாக இருந்த படியால் பிரகஸ்பதி பகவானானவர் அவளை நோக்கி, "அடி துர்ப்புத்தியுள்ளவளே! என்னுடைய கேஷத்திரமாகிய நீ பிறரால் உண்டுபண்ணப்பட்ட கர்ப்பத்தைத் தரிப்பது நியாயமா? சிக்கிரமாக அதனை விட்டுவிடு" (பிரஸனி) என்றார். அதனைக் கேட்டு, 'தன்னைச் சபித்து விடுவாரே' என்று தாரை பயந்தாள். அவளை நோக்கிப் பிரகஸ்பதி, 'நான் குலவிருத்திகரனாகிய புத்திரனை அபேகித்தவனாகையால் உன்னைச் (சபிக்கவில்லை) சரப்பலாகச் செய்யவில்லை' என்றார். பின்பு தாரை சுவர்ணத்தின் நிறம்போன்ற குழந்தையைப் பெற்றாள். அந்தக் குழந்தையினிடத்தில் சந்திரனும், பிரகஸ்பதியும் சினேகத்தை வைத்து, 'இந்தக் குழந்தை என்னுடையது, என்னுடையது' என்று வாக்யகலகஞ் செய்தார்கள். அப்பொழுது மகரிஷிகளும், தேவர்களும் தாரையை நோக்கி, 'இந்தக் குழந்தை யாருடையது' என்று கேட்டார்கள். அவள் வெட்கத்தால் பதில் சொல்லவில்லை. அப்பொழுது அந்தக் குமாரன் மிகுந்த கோபத்துடன் மாதாவை நோக்கி, "ஓ கெட்ட நடையுள்ளவளே! ஏன் ஸீனாக ஷெட்கப்படுகிறாய்? உன்னுடைய குற்றத்தை

என்னிடம் விரைவில் சொல்" என்று கேட்டான். இவைகளைக் கண்ணுற்ற பிரமதேவர் தாரையை இரகசியத்தில் அழைத்துச் சமாதான வார்த்தைகளைச் சொல்லிக் கேட்க, 'சுந்திரனுடைய குமாரன்' என்று மிருதுவரகச் சொன்னான். அதனால் அந்தக் குமாரனைச் சுந்திரன் கிரகித்துக்கொண்டார். அந்தப் புத்திரன் மிக்க புத்திசாலியாக விருந்தது சுந்திரனுக்குச் சந்தோஷத்தை உண்டுபண்ணியதால் அவனுக்குப் புதனென்று பிரமதேவர் பெயரிட்டார்.

15—52. அந்தப் புதனுக்கு இளையினிடத்தில் (சுத்யும்னன் பெண்ணுருவத்தை அடைந்திருந்த சமயத்தில் இணையென்று பெயர்) புருவசு என்ற புத்திரன் பிறந்தார். அவருடைய அழகு, கொடை, நன்னடத்தை, பராக்கிரமம், லாதரியம் முதலிய குணங்களைப்பற்றி மகேந்திரனுடைய சபையில் நாரத மகரிஷி சிலாகித்தார். அதனைக் கேட்ட ஊர்வசியானவன் மனமதாரபத்தையடைந்து பூலோகத்தில் அந்த அரசனுடைய சமீபஞ் சென்றான். அவன் தேவ மங்கையானாலும், மித்திராவர்ணர்களுடைய சரபத்தால் சில காலம் பூமியில் வசிக்கவேண்டியவனானான்; மேலும் அவள் சரீரமுள்ள மன்மதன்போலிருக்கும் அந்த அரசனிடஞ் சென்று அவருடைய பக்கத்தில் நின்றான். அவளைக் கண்ட அரசன் முகமலர்ச்சியையும், சந்தோஷத்தையுமடைந்து மயிர்க்கூச்சலுள்ளவராகி, 'ஓ மேலானவனே! நல் வரவா? உட்கார். என்னால் என்ன செய்யவேண்டும்? என்னைக் கல்யாணஞ் செய்துகொள். நம்மிருவருக்கும் வெகுவருடகாலம் பிரீதி குறையாமலிருக்கட்டும்" என்றார். அதைக் கேட்ட ஊர்வசியானவன், "ஓ சுந்தர புருஷனே! உம்மிடம் எவ்வருடைய மனம் தான் பிரவேசிக்காது? கண்கள் உம்மிடத்தில் பதிந்துவிடுகின்றனவே. உம்முடைய மார்பகத்தை அடைந்தவன் (ஆலிங்கனஞ் செய்துகொள்ளப்பட்டவன்) வேறிடஞ் செல்லமாட்டான். எவன் புருஷர்களுக்குச் செறிந்தவனோ அவனையே ஸ்திரீகள் விரும்புவார்கள். ஆனதால் உம்மை விவாகஞ்செய்துகொண்டு ரமிகிறேன். ஆனால் இதோ இருக்கின்ற ஆடுகள் என்னால்

புத்திரர்கள் பேரல வளர்க்கப்பட்டன. இவைகளை நீர் காக்கவேண்டும். எனக்கு நெய்தான் உணவுப்பொருள். (வேறென்றையும் புசிக்கமாட்டேன் என்று கருத்து) மைதுன காலந்தவிர மற்ற காலத்தில் ஆடையில்லாமல் நீர் என்முன் வரக்கூடாது" (மற்ற காலத்தில் நீர் எப்பொழுது என்முன் வருகிறீரோ, அப்பொழுது உம்மை விட்டுவிடுவேன் என்று கருத்து) என்று சொன்னான். கம்பீர மனமுள்ள அரசனும் சம்மதித்து, "உன்னுடைய உருவமானது ஆச்சரியத்தை உண்டுபண்ணுகிறது. உன்னுடைய அபிப்பிராயத்தைப்பற்றி என்ன சொல்வேன்? ஜனங்களுக்கு மோகத்தை யுண்டுபண்ணக்கூடிய தாசவிருக்கிறது. தானாக வந்தவளான தேவலோகத்துப் பெண்ணிடத்தில் எவன்தான் ஆசைப்பட்டமட்டான்" என்று சொல்லி, சைத்ர ரதம் முதலிய தேவர்களுடைய தோட்டங்களில் அவளுடன் கிரீடத்தார். தாமரை மலரின் வாசனைபோன்ற வாசனையுள்ள அவளுடைய மூச்சுக்காற்றினால் மோகித்து அநேக வருடங்களைக் கழித்தார். இப்படி வெகுகாலஞ் சென்ற பின் மகேந்திரன் சில கந்தருவர்களை நோக்கி, "ஊர்வசியில்லாத தினால் என்னுடைய சபை பிரகாசிக்கவில்லை. அவளை அழைத்துவரவேண்டும்" என்று ஆஞ்ஞாபித்தார். அவர்கள் மகேந்திரனுடைய உத்தரவின்படி ஒரு நாள் ராத்திரி இருட்டில் அரசனிடம் அடைக்கலமாக ஊர்வசியினால் வைக்கப்பட்டிருக்கும் இரண்டு ஆடுகளையும் மாயையால் மறைந்து அபகரித்தார்கள். அப்பொழுது அவைகள் கத்தின. அதனைக் கேட்ட ஊர்வசியானவள், "அற்பனைப் பர்த்தாவாக வரித்துத் துக்கத்தை அடைந்தேன். இவனுக்கு ஆண்மையில்லை. இவன் தன்னைச் சூரனென்று நினைத்துக்கொண்டவன். இவனை நம்பிய படியால் என்னுடைய புத்திரர்கள் திருடர்களால் அபகரிக்கப்படுகிறார்கள். பெண்களைப்போல் இவன் இரவில் பயந்து தூங்குகிறான். என்ஈது வைத்துக்கொண்டிருக்கும் கைகளை எடுத்துவிடு; என்னை விட்டுவிடு. நீ மிகவும் பயந்தவன்" என்று பலவாறாக அரசனை நிர்த்தரன். அதனைக் கேட்ட அரசன் அங்குசத்தால் அடிக்கப்பட்ட யானைபோல வேகமாகக் கத்தியை எடுத்துக்

கொண்டு ஆடையில்லாதவராகவே ஆடுகளைக் காப் பரற்றுவதற்காக ஓடினார். அந்தச் சமயத்தில் கந்தருவர்கள் அவ்விரண்டு ஆடுகளையும் விட்டுத் தங்களிருப்பிடஞ் சென்றார்கள். அப்பொழுது மின்னல்கள் பிரகாசித்தன. ஆடுகளை ஓட்டிக்கொண்டு ஆடையில்லாமல் வரும் பர்த்தாவை ஊர்வசி கண்டாள். அரசன் படுக்கையின் சமீபஞ்சென்று ஊர்வசியைக் காணாமல் அவளையே தியானித்துப் பைத்தியங்கொண்டவன்போல் பூமியில் அலைந்தார். பின்பு அவர் ஒருகால் குருஷைத்திரத்தில் சரஸ்வதி நதியின் கரையில் அந்த ஊர்வசியையும், அவளுடைய ஐந்து தோழிகளையும் கண்டார். அப்பொழுது அவர் மிகவும் சந்தோஷத்தைபடைந்து, "அடி பத்னி! நில். என்னைத் துக்கப்படும்படி செய்யாதே. இரகசியத்தில் சொல்லிக்கொள்ளவேண்டிய வார்த்தைகள் இருக்கின்றன. நான் உன்னைத் தேடிக்கொண்டு வெகுதூரம் வந்தேன். நீ என்னுடைய சரீரத்தின்மீது தயையெய்யாமற்போனால் இந்தச் சரீரம் இவ்விடத்திலேயே விழுந்துவிடும். இதனைச் செந்நாய்களும் கழுகுகளும் புசித்துவிடும்" என்று தினமாகச் சொன்னார். அதனைக் கேட்ட ஊர்வசியானவள் அரசனை நோக்கி, "நீர் அற்ப புருஷனால்; உம்மைச் செந்நாய்களால் கொல்லமுடியாது; இருதமம் செந்நாய்களுடைய மனம்போன்ற தானதால் அவர்களுடைய பிரீதி நிலையற்றது; மாதர்கள் தயையற்றவர்கள்; பொறுமையற்றவர்கள்; பிடிவாதமுள்ளவர்கள்; அற்ப பிரயோசனத்திற்காகப் பர்த்தாவையும், சகோதரர்களையும் கொன்றுவிடுவார்கள். மேலும், அவர்கள் பிரீதியாகவிருப்பதுபோல அபிநயஞ் செய்து, மாதர்களுடைய சுபாவத்தை யறியாத மூடர்களை வஞ்சிப்பார்கள். உண்மையில் சிநேகிக்கமாட்டார்கள். அடிக்கடி வெவ்வேறு புருஷனை விரும்புவார்கள்; விபசாரமுள்ளவர்கள்; தங்களிஷ்டப்படி நடப்பவர்கள்; ஆனதால் மாதர்களை நம்பவேண்டாம். இது முதல் ஒரு வருஷத்தின் முடிவில் ஓரிரவு என்னிடம் இரமிக்கப்போகிறீர். அப்பொழுது என்னிடத்தில் உமக்குப் பின்னுஞ் சில புத்திரர்கள் உண்டாவார்கள்" இப்பொழுது கர்ப்பினியாக இருக்கிறேனென்று

கருத்து) என்று சொன்னாள். அதனைக் கேட்ட அரசன் அவள் கர்ப்பிணியாக இருக்கிறாளென்பதைத் தெரிந்துகொண்டு தம்முடைய பட்டணஞ் சென்றார். ஒரு வருஷஞ் சென்றபின் அரசன் சரஸ்வதி நதியின் கரைக்கு வந்தார். அப்பொழுது ஊர்வசியும் அவ்விடம் வந்தாள். அன்றிரவு அரசன் ஊர்வசியுடன் கிரீடத்தார். பின்னும் காலையில் தம்மை விட்டுப் போக யத்தனிக்கும் ஊர்வசியைப் பார்த்துத் துக்கத்தார். அப்பொழுது அவள் அரசனை நோக்கி, "நீர் கந்தர்வர்களை உபாசியும்; அவர்கள் என்னை உமக்குக் கொடுப்பார்கள்" என்றுள். (என்னுடைய உலகத்தை அடையும்படி செய்வார்கள் என்று தரத்தரியம்) அதனைக் கேட்ட அரசன் கந்தருவர்களைத் தோத்திரஞ்செய்தார். அவர்கள் அக்கினியின் ஆதானத்திற்கு உபயோகமான ஒரு வகைப் பாத்ரத்தைக் (அக்கினி ஸ்தாலியை) கொடுத்தார்கள். அரசன் ஊர்வசியின் உலகத்தை அடைவதற்கு இது சாதனம் என்று நினைத்து, அதனை யெடுத்துக் கொண்டு வனத்தில் சஞ்சரிக்கும்பொழுது அந்தப் பாத்ரத்தை ஓரிடத்தில் வைத்து மறந்து விட்டுப் பட்டணஞ் சென்றார். அன்று இரவு தம்முடைய அரண்மனையில் வசித்தார். அப்பொழுது திரேதாயுகம் பிறந்தது. அரசனுடைய மனத்தில் வேதங்கள் தோன்றின. மறுநாள் அந்தப் பாத்ரம் வைத்தவிடஞ் சென்று வன்னிமரத்தின் கர்ப்பத்திலுண்டான அச்வத்தம் அக்கினி கடைவதற்கு உபயோகமென்று வேதவாக்கியத் தால் தெரிந்துகொண்டு, அதனால் இரண்டு அரணிகளைச் செய்து ஊர்வசியின் உலகத்தை அடையவேண்டுமென்ற விருப்பத்துடன் கீழிருக்கும் அரணியை ஊர்வசியாகவும், மேலரணியைத் தாமாகவும், மத்தியிலிருக்கும் தண்டத்தைப் புத்திரனாகவும் பாவித்து அதன் மந்திரத்தை யுச்சரித்துக் கடைந்தார். அதனால் அக்கினி யுண்டாயிற்று. அந்த அக்கினியானது வேதத்தில் சொல்லிய ஆதானமென்கிற ஸம்ஸ்காரத்தால் ஆக வலியும், காரகபத்தியம், தக்ஷிணைக்கினி என்று மூன்று ஸ்வரூபத்தை யடைந்தது. மேலும் அரசனால் கண்டு பிடிக்கப்பட்டதால் அரசனுக்குப் புத்திரனாயிற்று. பின்பு

அந்த அக்கினியைக்கொண்டு சகல தேவருடியும், யக்ஞங்களுக்கு அதிபதியுமான ஸ்ரீமந் நாராயணனைப் பூசித்தார். (யாகஞ் செய்தார்). அந்த அரசன் புத்திரன் போன்ற அக்கினியின் சகாயத்தால் ஊர்வசியின் உலகத்தை (கந்தருவ லோகத்தை) அடைந்தார். அதற்கு முன் சகல வேத சொரூபமாகிய பிரணவம் ஒன்றே வேதமாக இருந்தது. ஸ்ரீமந்நாராயணன் ஒருவரே எல்லோராலும் ஆரதிக்கப்படும் தெய்வமாக இருந்தார். (அக்கினி முதலியவைகளை ஜனங்கள் ஆரதிக்கிற தில்லை.) அக்கினியும் ஒன்றாகவே இருந்தது. வர்ணமும் ஒன்றுதான். மூன்று வேதங்கள் திரேதா யுகத்தின் ஆரம்பத்தில் புருவசு என்ற அரசனிடமிருந்தே உண்டாயின.

நோட்டு

அநேக வருடங்கள்:—ஐம்பத்தொன்பத வருடங்கள் புருவசு ஊர்வசியுடன் வசித்தார்—அரி வமிசம் அத்தியாயம் 29. இரண்டு ஆடு.—ஊர்வசியின் அரசனிடம் வைக்கப்பட்டிருந்த இரண்டு ஆடுகளும் அரசனுடைய படுக்கையில் அருகில் கட்டப்பட்டிருந்தன. அவைகளில் ஒன்றை விசுவாசு என்ற கந்தருவன் மாயையால் மறைத்து அபகரித்தான். அது கத்திற்று. அதனைக் கேட்ட யால் மறைத்து அபகரித்தான். அது கத்திற்று. அதனைக் கேட்ட ஊர்வசி அரசனை நோக்கி, "என்னுடைய புத்திரனை யாரோ ஊர்வசி அரசனை நோக்கி, "என்னுடைய புத்திரனை யாரோ கொண்டுபோகிறான்; அதனைக் காப்பாற்றும்" என்றுள். அதனைக் கேட்ட அரசன், "நான் ஆடைவில்லாதிருப்பதால் இந்தச் சமயம் படுக்கையைவிட்டு வெளியில் போய்வந்தேனான் ஊர்வசி என்னை விட்டுவிடுவான்" என்று யோசித்த எழுந்திருக்க வசியை அப்பொழுது கந்தருவன் மற்ருரு ஆட்டையும் ஓட்டிவிட்டான். அந்தக் கண்ட ஊர்வசி அரசனிடம் தெரிவித்தான். அதனைக் கேட்டு அரசன் எழுந்து ஓடினார். கந்தருவன் ஆட்டை அத்தைக் கேட்டு அரசன் எழுந்து ஓடினார். கந்தருவன் ஆட்டை விட்டுவிட்டான். அவைகளை ஓட்டிக்கொண்டு திரும்பிவரும் போது மின்னல் பிரகாசித்தது. ஊர்வசி ஆடையில்லாதவராகிய அரசனைக் கண்டான்—அரி வமிசம் அத்தியாயம் 29.

அத்தியாயம் 15

புருராமன் கார்த்தவீரியனைக் கொன்றது

புருரவசுக்கு ஊர்வசியினிடத்தில் ஆயு, சுருதாயு, ஸத்யாயு, ரயன், விஜயன், ஜயன் என்று ஆறு புத்திரர்கள் பிறந்தார்கள். அவர்களில் சுருதாயு என்பவருக்கு வஸுமானென்ற புத்திரன் பிறந்தான். ஸத்யாயுவுக்கு தனஞ்ஜயனென்ற குமாரன் உண்டானான். ரயனுடைய புத்திரன் ஏகனென்பவன், ஜயனுடைய புத்திரன் மிதனென்பவன் (விபுவென்பர் சிலர்), விஜயனுடைய புத்திரன் பீமன். அவருடைய புத்திரர் காஞ்சனர், அவருடைய புத்திரர் ஹேராதிருகர். அவருடைய புத்திரர் ஜந்நு என்பவர். அவர் கங்கையைப் பானஞ்செய்தவர். அவருடைய புத்திரர் பூருவென்பவர். அவருடைய புத்திரர் பாலகர். அவருடைய புத்திரர் அஜகர், அவருடைய புத்திரர் குசர். அவருக்குக் குசரம்பர், குசநாபர், வஸு, ஆதார்த்தரயர் என்ற நான்கு புத்திரர்கள் பிறந்தார்கள். அவர்களில் குசரம்பரென்பவருக்குக் காதி என்ற புத்திரன் உண்டானான். அவருக்கு ஸத்யவதி என்ற பெண் பிறந்தாள். ரிசிகரென்ற பிராமணர் காதியினிடஞ் சென்று ஸத்யவதியைத் தமக்குக் கல்யாணஞ்செய்து கொடுக்கும்படியைத் கேட்டார். அதனைக் கேட்ட காதி, தம்முடைய பெண்ணுக்கு இவர் தக்க வரனல்லவென்று நினைத்து ரிசிகரை நோக்கி, “ஆயிரம் குதிரைகள் கன்யாசுலக்மராகக் கொடுக்கவேண்டும். அவைகள் சந்திரன் போன்ற வெண்மை நிறமுள்ளவைகளாக இருக்கவேண்டும். மேலும், அவைகளுடைய இடக்காதர்வது, வலக்காதர்வது கருமைநிறமுள்ளவைகளாகவும் இருக்கவேண்டும். நாங்கள் குசி வம்சத்தில் பிறந்தவர்களாகையால் இம்மாதிரியான ஆயிரங் குதிரைகளைக் கொடுப்பதே போதுமானதல்ல. நீர் மகரிஷியானதால் அதற்கதிகம் உம்மிடத்தில் அபேட்சிக்கக்கூடாது” என்றார்.

7—16. அதனைக் கேட்ட ரிசிகர் அதற்குச் சம்மதித்து, வருணனுடைய சமீபஞ்சென்று அவரிடமாக

அம்மாதிரியான ஆயிரங் குதிரைகளைச் சம்பாதித்துக் காதியினிடம் கொடுத்து ஸத்யவதியை விவாகஞ் செய்து கொண்டார். பின்பு அவருடைய பத்தினியாகிய ஸத்யவதியும், மாமியாரும் (ஸத்யவதியின் மாதா) தங்களுக்குப் புத்திரன் பிறக்கும்படி அநுக்கிரகிக்கவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டார்கள். அதனைக் கேட்ட மகரிஷி தம்முடைய பத்தினிக்குப் புத்திரனுண்டாவதற்குப் பிராமணர்களுக்குரிய மந்திரத்தால் மந்திரித்த சருவையும், மாமியாருக்குப் புத்திரனுண்டாவதற்கு கூத்திரியர்களுக்குரிய மந்திரத்தால் மந்திரிக்கப்பட்ட சருவையும் பாக்குசெய்துவைத்து ஸ்நானஞ் செய்வதற்காகச் சென்றார். அவர் திரும்பிவருவதற்கு முன் ஸத்யவதியின் மாதா, 'ஸத்யவதிக்காக மந்திரித்த சரு மேலானதாக இருக்கும்' என்று நினைத்து அந்தச் சருவைத் தனக்குக் கொடுக்கும்படி பெண்ணைக் கேட்டுக்கொண்டாள். அவளும் சம்மதித்து அதனை மாதாவிற்குக் கொடுத்து, மாதாவின் சருவைத் தான் புசித்தாள். பிறகு மகரிஷி ஆசிரமம் வந்து சமாசாரத்தை யறிந்து பத்தினியை நோக்கி, 'நீ செய்தது உசிதமல்ல; உனக்குக் குருமான் காரியத்தைச் செய்யும் புத்திரன் பிறப்பான் உன்னுடைய சகோதரன் பிரமவித்துகளுக்குப் பிறந்தவனாவான்' என்றார். அதனைக் கேட்ட ஸத்யவதி மகரிஷியை நோக்கி, 'தனக்கும் நல்ல புத்திரன் ஜனிக்கவேண்டும்' என்று பிராத்தித்தாள். அதனைக் கேட்ட ரிசீகர் பத்தினியை நோக்கி, 'உனக்குப் புத்திரன் நல்லவனாக ஜனிப்பான்; அவனுடைய புத்திரன் (பேரன்) கொடிய சுபாவமுள்ளவனாக இருப்பான்' என்று அனுக்கிரகித்தார். அதனால் அவளுக்கு ஜமதக்னி யுண்டானார். அந்த ஸத்யவதியும் கௌசிகியென்ற புண்ணிய நதியாகி, லோகத்தைப் பரிசுத்தப்படுத்தினாள். ஜமதக்னியானவர் ரேணுவின் புத்திரியாகிய ரேணுகா என்பவளைக் கல்யாணஞ் செய்துகொண்டார். அவ்விருவர்களுக்கு வஸுமனன் முதலிய புத்திரர்கள் பிறந்தார்கள். அவர்களில் இளையவருக்கு ராமனென்று பெயர். அவர் ஸ்ரீ வாஸுதேவருடைய அபிசம், ஹரய குலத்தை நாசஞ்செய்தவர். மேலும், அவர் பிரா

மண பக்தியில்லாதவர்களும், தர்மசிந்தையற்றவர்களும், ரஜோரூணம், தமோரூணமுள்ளவர்களும், பூமிக்குச் சூமையானவர்களும், கர்வமுள்ளவர்களுமான க்ஷத்திரியர்களைச் சிறு குற்றத்திற்காக இருபத்தொருதடவை கொன்றார் என்று சொன்னார்.

16. அதனைக் கேட்ட பரிக்ஷித்து மகாராஜன் சுகரை நோக்கி, "க்ஷத்திரர்களுடைய குலத்தை அடிக்கடி பகவான் நாசஞ்செய்யும்படியாக அரசர்கள் என்ன குற்றஞ் செய்தார்கள்?" என்று கேட்டார்.

17—36. அதனைக் கேட்ட சுகர் அரசனை நோக்கி, "ஹைய தேசத்திற்கு அதிபதியான அர்ஜுனனென்பவர் பகவானுடைய அமிசமாகப் பூமியில் அவதரித்திருக்கும் தத்தாத்ரேயருக்குச் சிசுருஷைசெய்து அவருடைய அனுக்கிரகத்தால் ஆயிரம் கைகளை அடைந்தார். ஒருகாலும் குறையாத இந்திரிய பலம், தேசகாந்தி, கீர்த்தி முதலியவைகளையும் அடைந்தார். சத்துருக்களால் ஜயிக்க முடியாதவராகவும் இருந்தார். அணிமா முதலிய ஐசுவர்யங்களையும் அடைந்தார். வாழ் போலத் தடையின்றி எங்கும் சஞ்சரித்துவந்தார். அந்த அரசன் ஒருசமயம் ரேவாந்தியில் அநேக மாதர்களுடன் நீர்விளையாடல் செய்துகொண்டு, தம்முடைய கைகளால் கீர்வேகத்தைத் தடுத்தார். அப்பொழுது அந்த நதியின் கரையில் இராவணன் கூடாரம் அடித்திருந்தான். நிரானது எதிர்த்துச் சென்றபடியால் அவனுடைய கூடாரம் நீரில் மூழ்கியது. அதனை ஆற்றமல் இராவணன் கோபங்கொண்டு நீர்விளையாட்டுச் செய்யும் அர்ஜுனுனுடன் யுத்தத்திற்கு வந்தான். அர்ஜுனன் மாதர்களுடைய முன்பாக இராவணனைச் சரமமின்றிப் பிடித்து மாறிஷ்டியென்னும் தமது பட்டணத்தில் வைத்திருந்து, குரங்கைப் பிடித்து விடுவதுபோல விட்டுவிட்டார். (இராவணனைவிட மேலான பராக்கிரமமுள்ளவரென்று தாத்திரியம்) அந்தக் கார்த்தவீர்யார்ஜுனன் ஒருகால் வேட்டைக்காகக் காட்டில் சஞ்சரிக்கும் பொழுது ஜமதக்னியின் ஆசிரமஞ் சென்றார். ஜமதக்னியானவர் அதிதியாக வந்த அரசனுக்கும் அவருடைய

சைனியத்திற்கும், மந்திரி முதலியவர்களுக்கும் காமதேனுவைக்கொண்டு ஆதித்யம் (விருந்து) செய்வித்தார். அதனைக் கண்ட அரசன் 'நீ மகரிஷியின் ஐசுவர்யம் தம்முடையதைவிட மேலானது' என்று நினைத்து மகரிஷியால் செய்யப்பட்ட ஆதித்யத்தில் சந்தேகத்தை உடையவாய்மல் அவருடையதேனுவை அபகரிக்க விரும்பித் தம்முடைய சேவகர்களை நோக்கி, "இந்த மகரிஷியின் காமதேனுவை நம்முடைய நகரத்திற்குக் கொண்டுபோக வேண்டும்" என்று ஆஞ்ஞாபித்தார். அவர்கள் அரசனுடைய உத்தரவின்படி அந்தப் பசுவை அதன்கன்றுடன் மாற்றிஷ்மதி நகரத்திற்குப் பலாத்காரமாகக் கொண்டுபோனார்கள். அரசனும் தம்முடைய நகரஞ் சென்றார். அதன் பின்பு ஐமதக்னியின் இளைய குமாரராகிய ராமன் ஆசிரமத்திற்கு வந்து அரசன் செய்த குற்றத்தைக் கேள்விப்பட்டு, தண்டத்தால் அடிக்கப்பட்ட பரம்புபேரலக் கோபங்கொண்டார். பின்னுமவர் உக்கிரமான பரசுவையும் (கோடரி), அம்பரையையும், வில்லையும், பாணத்தையும், கவசத்தையும் எடுத்துக்கொண்டு யானையைச் சிங்கம் பின்தொடந்தாற்போல அரசன்பின் சென்றார். அப்பொழுது அரசனும் தம்மைப் பின்தொடர்ந்து வரும் ராமனைக் கண்டார். அந்த ராமன் பாணம், பரசுவதம் (கோடரி), வில் இவைகளைத் தரித்தவர். மான்தோலை ஆடையாக உடுத்திக்கொண்டவர்; சூரியனுடைய கார்திபேரன்ற சடைகளுள்ளவர்; அப்படிப்பட்ட ராமனுடன் யுத்தஞ்செய்வதற்காக அர்ஜுனன் பதினேழு அக்ஷௌஹிணி சைனியத்தை அனுப்பினார். கதாயுதம், கத்தி, பாணம், யஷ்டி, சக்தி முதலிய ஆயுதங்களுடன் அந்தச் சைனியமானது ராமனைச் சூழ்ந்துகொண்டது. அந்தச் சைனியத்துடன் பரசுராமன் ஒருவனாக யுத்தஞ்செய்தார். ராமனுடைய பரசுவானது மனம், வாயு இவைகள்போல மிகக் வேகமாக எந்தப் பக்கத்தில் சைனியத்தை அடித்ததோ அந்த விடத்தில் யானைகளும், குதிரைகளும், ஸாரதிகளும், காலாட்களும் அடிபட்டு விழுந்தார்கள். இரத்த நதி ஓடிற்று. கவசங்கள் உடைந்து சிதறின. கொடிகளும் தனுசுகளும் வெட்டப்பட்டன. அதனைக் கண்ணுற்ற

கார்த்தவீர்யன் ஐந்நூறு கைகளால் தனுசில் பாணங்களைத் தொடுத்துப் பரசுராமன்மீது பிரயோகித்தார். பரசுராமன் தாமோருவராகவே அநேக பாணங்களைப் பிரயோகித்து அவைகளை வெட்டினார். பின்பு கார்த்தவீர்யன் மலைகளையும், மரங்களையும் பிடுங்கிப் பரசுராமன்மீது பிரயோகித்தான். அப்பொழுது பரசுராமன் சிரித்துக்கொண்டு கூர்மையான முனையுள்ள பரசுவினால் கார்த்தவீர்யனுடைய கைகளைப் பலாத்காரமாக வெட்டினார். பின்னும், மலையின் சிகரம்போன்ற அவனுடைய தலையையும் வெட்டினார். அதனைக் கண்ணுற்ற அவனுடைய பதினாயிரம் புத்திரர்கள் ஜமதக்னியின் பசுவை அதன் கன்றுடன் பரசுராமனிடங்கொடுத்துப் பயந்து ஓடினார்கள். பின்பு பரசுராமன் தம்முடைய ஆச்சிரமஞ் சென்று அந்தப் பசுவைப் பிதாவாகிய ஜமதக்னியிடம் கொடுத்துக் கார்த்தவீர்யவதத்தைப் பிதாவிற்கும் ஸகோதரர்களுக்கும் தெரிவித்தார்.

37-41. அதனைக் கேட்ட ஜமதக்னியர்வர், "மிக்க வலசாலியான ஓ ராம! அரசனாகிய அர்ஜுனனைக் கொன்றது மிக்க பாவமான காரியம். அரசன் சகல தேவசூரியல்லவா? நாமோ பிராமணர்கள். பொறுமையால் மேன்மையை அடைந்தவர்கள்; எல்லா உலகங்களுக்கும் குருவாகிய பிரமதேவர் பொறுமையாலேயே பிரமபதத்தை அடைந்தார். பிரானனுடைய தேஜசானது பொறுமையால்தான் சூரியனுடைய காந்திபோலப் பிரகாசிக்கிறது. சகல உலகத்திற்கும் அதிபதியாகிய பகவான் பொறுமையுள்ளவர்களிடத்தில் சந்தோஷிக்கிறார். சார்வபௌமனாகிய அரசனைக் கொல்வது பிரமகத்தியைக் காட்டிலும் மேலானது. ஆனால் ஸ்ரீமந்நாராயணனையே தியானஞ்செய்துகொண்டு தீர்த்த யாத்திரை செய்து அந்தப் பாவத்தைப் பேரக்கிக்கொள்" என்று ஆஞ்ஞாபித்தார்.

நோட்டு

ஜஹ்நு—பகிரதரால் கங்கை ஸ்மித்கு வாவழைக்கப்பட்ட பொழுது ஜஹ்நு யாகஞ்செய்தார். கங்கை அவைப் பர்த்தந்

அத்தியாயம் 16

பரசுராமன் கூத்தியர்களைக் கொன்றது

பிதாவாகிய ஜமதக்னியினுடைய ஆஞ்ஞையின் பிதா பரசுராமன் ஒரு வருஷம் தீர்த்த யாத்திரைசெய்து திரும்பித் தம்முடைய ஆச்சிரமஞ் சென்றார். பின்பு ஒரு நாள் ஜமதக்னியின் பத்தினியாகிய ரேணுகாவென்பவள் தீர்த்த மெடுத்துவருவதற்காகக் கங்கைக்குச் சென்றாள். அவ்விடம் கங்கையின் நீரில் அப்சரசகருடன் சித்திர ரதனென்ற கந்தருவன் கிரிடித்துக்கொண்டிருந்தான். அவனிடத்தில் கொஞ்சம் ஆசைப்பட்டு அவளைப் பார்த்துக்கொண்டே கொஞ்ச நேரம் தாமதித்தாள். பார்த்தா வேள்விசெய்யும் சமயம் இது என்பதை மறந்து விட்டாள். பின்பு சிறிதுநேரத்தில் தான் தாமதித் தாள் என்பதைத் தெரிந்துகொண்டு மகரிஷி சபிப் பார் என்று பயந்து, குடம் நிறையத் தீர்த்தத்தை யெடுத்துக்கொண்டு ஆச்சிரமஞ் சென்று மகரிஷியின் சமீபத்தில் குடத்தை வைத்துக் கைகூப்பி நின்றாள்.

5--8 அவளைக் கண்ணுற்ற மகரிஷி அவள் சித்திரரதனிடம் ஆசைப்பட்டாள் என்பதை அறிந்து மிகுந்த கோபத்துடன் புத்திரர்களை நோக்கி, "ஓ புத்திரர்களே! பாவியான இவளைக் கொல்லுங்கள்" என்றார். அதனைக் கேட்ட அந்தக் குமாரர்கள் மாதா வைக் கொல்லவில்லை. பின்பு அவர் பலராமனை நோக்கி, 'ரேணு'கையையும் தம்முடைய உத்தரவை மீறிய புத்திரர்களையும் கொல்" என்று ஆஞ்ஞாபித்தார். அதனைக் கேட்ட பரசுராமன் ஜமதக்னியின் தவ மகிமையையும், ஸமாதியின் பிரபாவத்தையும் அறிந்தவராகையும், யால் சகோதரர்களையும், மாதாவையும் கொன்றார். அதனைக் கேட்ட ஜமதக்னி பரசுராமனிடம் சந்தோஷித்து, 'விருப்பமான வரத்தைக் கேள்; கொடுக்கிறேன்' என்றார். அதனைக் கேட்ட பரசுராமன் பிதாவை நோக்கி, "என்னால் கொல்லப்பட்டவர்கள் பிழைக்க வேண்டும்; அவர்களைக் கொன்றதாக அவர்களுக்கு ரூபகமிருக்கக்கூடாது" என்று கேட்டுக்

கொண்டார். அப்பெர்முது ஐமதக்னியின் அனுக்கிரகத்தால் ரேணுகையும், வஸுமனன் முதலியவர்களும் தூங்கி விழித்தவர்களேபால எழுந்திருந்தார்கள்.

9—24. ஓ பரிஶித்து மகாரர்ஜ! அர்ஜுனனுடைய புத்திரர்கள் பரசுராமனுடைய பராக்ரமத்தால் பயந்து ஓடினார்கள் என்று சொன்னேமல்லவா? அவர்கள், தங்களுடைய பிதாவைக் கொன்ற பரசுராமனுக்குக் கெடுதியைச் செய்யமுடியாதவர்களாகிச் சபயம் பார்த்திருந்தார்கள். ஒரு நாள் பரசுராமனும், அவருடைய சகோதரர்களும் காட்டிற்குச் சென்ற சமயத்தில் ஐமதக்னி அக்கினி கிரஹத்தில் உத்தமசுலோகராகிய பகவானிடத்தில் மனதைச் செலுத்தித் தியானஞ்செய்துகொண்டிருந்தார். அப்பொழுது அர்ஜுனனுடைய புத்திரர்கள் டெட்ட எண்ணத்துடன் அவ்விடம் வந்து ஐமதக்னியைக் கொல்ல முயன்றார்கள். அப்பொழுது ரேணுகை தன்னுடைய பர்த்தாவைக் கொல்லவேண்டாம் என்று பலவகையாகக் கெஞ்சிக் கேட்டுக்கொண்டாள். கொடிய சபாவமுள்ள அவர்கள் அவருடைய வார்த்தையைப் பொருட்படுத்தாமலேயே அவரைக் கொன்று, தலையை யெடுத்துக்கொண்டு சென்றார்கள். அதனைக் கண்ட ரேணுகை மிகுந்த துக்கத்துடன் இரு கைகளால் மார்பில் அடித்துக்கொண்டு, 'ஓ சாதுவாகிய ராம! ஓக்கிரம் வா' என்று கதறினாள். அந்தத் தீனமாகிய சப்தத்தை வெகு தூரத்திலிருந்த புத்திரர்கள் கேட்டு, வேகமாக ஆச்சிரமம் வந்து, மரணமடைந்திருக்கும் பிதாவைப் பார்த்துத் துக்கத்தாலும், கோபத்தாலும், பொருமை யாலும் மோகமடைந்தார்கள். அப்பொழுது பரசுராமன், "அண்ண! சாதுவே! எங்களை விட்டு நீர் ஒருவராகச் சுவர்க்கஞ் சென்றிரே" என்று பிரலாபித்து பிதாவின் சரீரத்தைக் காப்பாற்றும்படி சகோதரர்களுக்குச் சொல்லி, பாசுவை யெடுத்து ஸுத்தியர்களை நாசஞ் செய்கிறதென்று நிச்சயித்தார். பின்னும் அவர் பிராமணனைக் கொன்ற பாவிகள் வசிப்பதால் காந்தியற்ற தான மாஹிஷ்மதி நகரஞ் சென்று அவ்விடத்திலுள்ள ஸுத்தியர்களைக் கொன்று, அந்த நகரத்தின் மத்தியில்

அவர்களுடைய இரத்தமானது பயங்கரமான ந்தியாக ஓடும்படி செய்தார். இப்படிப் பரசுராமன், 'ஷத்திரியன் ஜமதக்னியைக் கொன்றான்' என்ற காரணத்தைக் கொண்டு இருபத்தொருதரம் ஷத்திரியர்களைக் கொன்று சியமந்த பஞ்சகமென்றவிடத்தில் ஐந்து இரத்த மடுக்களை யுண்டுபண்ணினார். மேலும் ஜமதக்னியின் தலையைக் கொண்டு வந்து உடலுடன் சேர்த்து, சகல தேவ ரூபிணான பகவானை யுத்தேசித்து யாகங்களைச் செய்தார். யாகங்கள் முடிந்தவுடன் கிழக்குத் திக்கை ஹோதா விற்கும், தெற்குத் திக்கை பிரமாவிற்கும், மேற்குத் திக்கை அத்வர்யுவிற்கும், வடக்குத் திக்கை உத்காதா விற்கும் கொடுத்தார். மற்ற ரித்விக்குகளுக்கு விதிக்கு களையும் (தென்கிழக்கு, வடமேற்கு, வடகிழக்கு), மத்தியத்திலிருக்கும் ஆரியாவர்த்தத்தை உபத்ரஷ்டா வாகிய காச்யபருக்கும், ஆரியாவர்த்தத்திற்குப் பக்கத் திலிருக்கும் தேசங்களைச் சபையோர்களுக்கும் பிரித்துக் கொடுத்தார். பின்பு சரஸ்வதி நதியில் அவபிருத ஸ்நானஞ்செய்து சகல பாவங்களற்றவராகி, மேகத் தால் மறைக்கப்பட்டாத ரூரியன்போலப் பிரகாசித்தார். ஜமதக்னியானவர் தம்முடைய சரீரத்தை அடைந்து, பரசுராமனால் பூசிக்கப்பட்டு, ரிஷிகளுடைய மண்டலத் தில் ஏழாவது ரிஷியாக ஆனார்.

25-27 ஜமதக்னி புத்திரரும், தாமரை மலர் போன்ற கண்களுள்ளவரும், பகவதம்சருமான பரசு ராமன் அடுத்த மன்வந்தரத்தில் வேதங்களைப் பரவச் செய்வார். (ஸப்தரிஷிகளுக்குள் ஒருவராவாரென்று தர்ப்பரியம்) இப்பொழுதும் அவர் மகேந்திர மலையில் சாந்தமான சித்தமுள்ளவராகி வசிக்கிறார். அவருடைய சரீரத்தைக் கந்தர்வர்களும், சித்தர்களும், சாரணர் களும் தேரத்திற் செய்கிறார்கள். இப்படி ஜகத்ரூபி யான பகவான் பிருகு வம்சத்தில் அவதரித்துப் பூமிகுச் சுமையாக இருந்த ஷத்திரியர்களைப் பலமுறை நாசஞ் செய்தார்.

28-37. காதியின் புத்திரர் விசுவாமித்திரர். அவர் பிரகாசிக்கும் அக்கினி போன்ற மிருந்த தேஜசுள்ளவர்.

அவர் கடுத்தவஞ்செய்து ஷத்திரிய தேஜஸினை விட்டு பிரமதேஜஸினை அடைந்தவர். (பிராமணனுக்குரிய மந்திரித்த சருவைப் புசித்ததாலுண்டானவர்) அந்த விசுவாமித்ரருக்கு நூற்றொரு புத்திரர்கள் பிறந்தார்கள். அவர்களில் நடுபிள்ளை மதுச்சந்தஸ் என்ற பெயருள்ளவர். அதனால் அவர்களெல்லாருக்கும் அதே பெயருண்டாயிற்று. அந்த விசுவாமித்ரர் தம்முடைய புத்திரர்களை நோக்கி, “இந்தச் சுனச்சேபனை நான் புத்திரனாக வைத்துக்கொண்டிருக்கிறேன். இவன் ஹரிச்சந்திரனுடைய யாகத்திற்காகப் புருஷப் பசுவாக விற்கப்பட்டவன். வருணன் முதலியவர்களைத் தோத்திரஞ் செய்து ஜீவித்திருக்கிறான். தேவர்களால் கொடுக்கப்பட்ட பிராமணனுள்ளவனாகையால் தேவராதனைப்படுகிறான். இவனை நீங்கள் மூத்த சகோதரனாக வைத்துக்கொள்ளவேண்டும்” என்று ஆஞ்ஞாபித்தார். மதுச்சந்தஸுக்கு மூத்தவர்களான ஐம்பது குமாரர்களும் அதற்குச் சம்மதிக்கவில்லை. விசுவாமித்திரர் கோபங் கொண்டு அவர்களை நோக்கி, “துஷ்டர்களே! நீங்கள் மிலேச்சர்களாகக்கடவீர்கள்” என்று சபித்தார். அதனைக் கேட்ட மதுச்சந்தஸ் என்பவர் தம்முடைய ஐம்பது இளைய சகோதரர்களுடன் பிதாவை நோக்கி, ‘உம்முடைய உத்தரவின்படி நடக்கிறோம்’ என்று சொல்லி, அந்தத் தேவராதரை (சுனச்சேபர்) நோக்கி, மந்திரத்தைக் கண்டுபிடித்தவரான உம்மை மூத்த சகோதரராக வைத்துக்கொண்டிருக்கிறோம். நாங்களெல்லோரும் உமக்குக் கனிஷ்டர்களாகி உம்மை அனுசரிக்கிறோம்’ என்றார்கள். அதனைக் கேட்ட விசுவாமித்திரர் சந்தோஷமடைந்து புத்திரர்களை நோக்கி, “என்னுடைய உத்தரவின்படி இவனைச் சகோதரனாக நீங்கள் அங்கீகரித்தபடியால் நான் புத்திரனுள்ளவனானேன். ஆனதால் உங்களுக்கும் நல்ல புத்திரர்களுண்டாவார்கள். இவனை நான் புத்திரனாக அங்கீகரித்திருப்பதால் இந்தத் தேவராதன புத்திரர்களில் சேர்ந்தவனாகிறான். இவனை நீங்கள் அனுசரிக்கவேண்டும்’ என்று சொன்னார். அஷ்டகன், ஹரிச்சந்தன், ஜயந்தன், ஸுமதன் முதலிய மற்றுஞ் சிலர் விசுவாமித்திரருக்குப் புத்திரர்களானார்கள். இப்படி கௌசிக

கோத்திரமானது பலவகையாக ஆயிற்று. தேவரத்தன் மூத்தவனாக ஆனபடியால் வேறு பிரவரத்தையும் அடைந்தான்.

நோட்டு

தவமகிமை—இவருடைய உத்தரவின் படி செய்யாவிடில் நம்மையும் சடிப்பார். ஆனதால் இவருடைய ஆஞ்ஞமின்படி நடந்தோடியாகில் மகரிஷி சந்தோஷப்பட்டுக் கொள்ளப்பட்டவர்களைச் சிவிகைச் செய்வார் என்று தெரிந்துகொண்டு, இருபத்தொருதரம்—ரேணுகை பர்த்தாவின் மரணத்தால் மிகுந்த துக்கத்தை அடைந்து இருபத்தொரு தடவை மார்பில் அடித் தக்கொண்டதால் அவ்வளவு தடவை கூத்திரிடர்களைப் பரசுராமன் கொன்றார். சுனிச்சேபன்—சுனச்சேபன் மிகுது குலத்தில் பிறந்தவன், அதனால் பார்க்கவன் எனப்படுகிறான். வருணன் முதலிய தேவர்களால் அவனுடைய பிராணன் கொடுக்கப்பட்டதால் (காப்பாற்றப்பட்டதால்) தேவராதனைப் படுகிறான். இவன் அஜீகர்த்தருடைய நடுபின்னே. அரிச்சந்திரனுடைய புத்திரனாகிய ரோகிசன் அரிச்சந்திரனுடைய யாகத்தில் பசுவிற்காக இவனை விலைக்கு வாங்கினார் இவரைத் தாய் தகப்பனார்கள் விரோதிகள். அவன் அரிச்சந்திரனுடைய யாகத்தில் யூபத்தில் கட்டப்பட்டான். அப்பொழுது அவன் விசுவாமித்திரரைச் சரணடைந்ததால் அவர் சில மந்திரத்தை யுபதேசித்தார். அதனால் தேவர்களைத் ததித்தான். அதனால் வருணன் முதலிய தேவர்கள் சந்தோஷித்து அவனுடைய பிராணனைக் காப்பாற்றினார்கள். அவனிடத்தில் விசுவாமித்திரர் கிருபைசெய்த தம்முடைய புத்திரனாக வைத்துக்கொண்டார். அதனால் மதுச்சந்தன் முதலியவர்களுக்கு மூத்தவனுனான். பிற வகையாக—சிலர் சடிக்கப்பட்டார்கள், சிலர் அனுசரிக்கப்பட்டார்கள், சுனச்சேபன் புத்திரனாக அங்கீகரிக்கப்பட்டான் என்று தாத்தரியம்.

அத்தியாயம் 17

கூத்திர விருத்தருடைய வமிசம்

புருரவசுவின் புத்திரராகிய ஆயுவென்பவருக்கு நகுலன், கூத்திரவிருத்தன், ரஜி, சம்பன், அநேகஸ என்று ஐந்து புத்திரர்களாக பிறந்தார்கள். அவர்களில் கூத்திரவிருத்தருடைய வமிசத்தைக் கேளும. கூத்திரவிருத்தருடைய புத்திரர் சுகோத்திரர். அவருக்குக்

காச்யர், குசர், கிருத்ஸமதர் என்ற மூன்று புத்திரர்
கள் பிறந்தார்கள். கிருத்ஸமதருடைய புத்திரர் சுனக
ரென்பவர். அவருடைய புத்திரர் செளனக ரென்பவர்.
அவர் ரிக்வேதிகளுக்குட் சிறந்தவர். காச்யருக்குக்
காசி யென்பவர் புத்திரர். அவருடைய புத்திரர் தீர்க்க
தபஸ் என்பவர். அவருடைய புத்திரர் தன்வந்தரி
யென்பவர். அவர் ஆயுர்வேதத்தைச் செய்தவர். அவர்
யாகத்தில் பாகமுள்ளவர். மேலுமவர் ஸ்ரீபகவா
னுடைய அமிசம்; தம்மை நினைத்தவர்களுடைய சகல்
உபத்திரவங்களையும் போக்கடிப்பவர்; அவருடைய புத்
திரர் கேதுமான் என்பவர். அவருடைய புத்திரர் பிம
ரதன். அவருடைய புத்திரர் திவேராதாஸர். அவரு
டைய புத்திரர் த்யுமான். அவருக்குப் ப்ரதர்தனரென்றும்,
சத்ருஜித் என்றும், ரிதத்வஹரென்றும், குவலயாச்வ
ரென்றும் பெயருண்டு. அவருக்கு அலர்கன் முதலிய
புத்திரர்கள் பிறந்தார்கள். அவர்களில் அலர்கர் என்
பவர் யௌவன வயதை அடைந்து அறுபது ஆறு
யிரம் வருஷங்கள் பூமியைப் பரிபாலித்தார். அவருக்
குச் சன்னிதி என்று ஒரு புத்திரர் உண்டானார். அவ
ருக்குத் தர்மகேது வென்றும், அவருக்குக் சுகேதன
ரென்றும், அவருக்குச் சுநீதரென்றும், அவருக்கு ஸத்ய
கேது வென்றும், அவருக்குத் திருஷ்டகேதுவென்றும்,
அவருக்குச் சுகுமாரரென்றும், அவருக்கு விதிஹரத்தி
ரரென்றும், அவருக்குப் பர்க்கரென்றும், அவருக்குப்
பார்க்கபூமியென்றும் புத்திரர்கள் உண்டானார்கள்.
இவர்கள் காசியின் வமிசத்தில் பிறந்த அரசர்கள்.
கூத்திரவிருத்தருடைய (காச்யருடைய பிதாமகர்) வமி
சத்தை அனுசரித்தவர்கள்.

11-19. ரம்பனென்பவருக்கு ரபஸரென்பவர் புத்
திரர். அவருக்குக் கம்பீரரென்பவர் புத்திரர். அவ
ருக்குக் கிருதரென்பவர் புத்திரர். அவருடைய பத்
தினியிடத்தில் பிராமண வமிசம் உண்டாயிற்று. அநே
நஸஸுடைய வமிசத்தைக் கேளும். அநேநஸின் புத்
திரர் சுத்தரென்பவர். அவருடைய புத்திரர் சுசி என்
பவர். அவருக்குத் திருககுப் என்ற புத்திரர் உண்

டாரார். அவருக்குத் தர்மஸாரதி என்றும் பெயருண்டு. அவருடைய புத்திரர் சாரந்தரயர். அவர் ஞான யோகத்தை அனுஷ்டித்து மேகஷத்திற்கு உபயோகமானவைகளை அனுஷ்டித்தார். (அதனால் அவருக்குப் புத்திரனில்லை என்று தாத்பர்யம்) ரஜி என்பவருக்கு மிக்க தேஜசுள்ள ஐந்நூறு புத்திரர்கள் பிறந்தார்கள். அந்த ரஜி என்பவர் தேவர்களின் வேண்டுகோளின் படி சுவர்க்கலோகஞ் சென்று அசுரர்களைக் கொன்று மகேந்திரனுக்கு சுவர்க்கத்தைச் சுவர்தீனப்படுத்தினார். மகேந்திரன் பிரகலாதரிடத்தில் மிகவும் சந்தேகப்பட்டு சுவர்க்க இராஜ்யத்தை ரஜி என்பவருக்குத் திருப்பிக்கொடுத்துத் தம்மை எப்பொழுதும் காப்பாற்ற வேண்டுமென்று வேண்டிக்கொண்டார். இப்படி சில காலம் சென்றபின் ரஜி என்ற அரசன் மரணமடைந்தார். அப்பொழுது மகேந்திரன் அவருடைய புத்திரர்களை நோக்கி, தன்னுடைய சுவர்க்க இராஜ்யத்தைத் தம்மிடம் திருப்பிக் கொடுக்கும்படி கேட்டுக்கொண்டார். அதைக் கேட்ட ரஜியின் புத்திரர்கள் அப்படிச் செய்யா திருந்தது மன்றி யஜ்ஞ பாகத்தையும் தாங்களே புசித்து வந்தார்கள். அப்பொழுது இந்திரனுடைய வேண்டுகோளின்படி பிரகஸ்பதி பகவான் ஆபிசார விதிப்படி அக்கினியில் ஹோமஞ்செய்தார். அதனால் ரஜியின் புத்திரர்களுடைய புத்தியானது மாறி, இந்திர பதத்திற்கு விரோதமாக நடக்க ஆரம்பித்தார்கள். அந்தச் சமயம் பார்த்து அவர்கள் எல்லோரையும் மகேந்திரன் கொன்றார். க்ஷத்ரவிருத்தருடைய பௌத்திரானுகிய குசருக்குப் பிரீதி என்ற புத்திரர் பிறந்தார். அவருடைய புத்திரர் ஸஞ்சயரென்பவர். அவருடைய புத்திரர் ஜயரென்பவர். அவருடைய புத்திரர் கிருதரென்பவர். (ஹரியச்வகரென்றும் சிலர் சொல்லுவதுண்டு) அவருடைய புத்திரர் சுகதேவர் என்பவர். அவருடைய புத்திரர் பீமரென்பவர். அவருடைய புத்திரர் ஜயத் சேனரென்பவர். அவருடைய புத்திரர் ஸங்கிருதி என்பவர். அவருடைய புத்திரர் ஜயரென்பவர். அவர் மிகுந்த சூரர்; மகா ரதர்; இவர்கள் க்ஷத்ரவிருத்தருடைய வமிசத்தில் பிறந்த அரசர்கள். நகுஷ வமிசத்

இல் பிறந்தவர்களைச் சொல்லுகிறேன், கேளும்" என்று
சுகர் பரிக்ஷித்ததைப் பார்த்துச் சொன்னார்.

நோட்டு

தன்வந்திரி-இவர் அமிருதத்திற்காகத் திருப்பாற்கடலைக் கடை
யும்பொழுது சமுத்திரத்திலிருந்து உண்டானவரல்லவா? தீர்க்க
தபன்னின் புத்திரரென்று சொல்வது பொருந்துமாவென்றால்
சமுத்திரத்திலிருந்து தன்வந்திரி ஜனித்தவுடன் ஸ்ரீ மஹா
விஷ்ணுவை நோக்கி, "யாகத்தில் எனக்கு ஸ்மிர்ப்பாகச்
கிடைக்கும்படி செய்யவேண்டும்" என்று கேட்டுக்கொண்டார்.
அதனைக் கேட்ட ஸ்ரீமந் நாராயணன் தன்வந்திரியை நோக்கி,
"யாகத்தில் பாகங்கள் ஏற்கனவே ஏற்படுத்தப்பட்டிருக்கின்றன.
உமக்காகப் புதிதாக ஏற்படுத்த முடியாது. ஆனாலும் இரண்
டாவது துவாபர யுகத்தில் நீர் வேறு ஜன்மத்தை அடைவீர்.
அந்த ஜன்மத்தில் அணிமா முதலிய லிப்திகள் உமக்குக்
கிடைக்கும். யாகத்தில் பாகமும் ஏற்படும். ஆயுர்வேதத்தை
எட்டு வகையாகப் பிரித்து உலகத்தில் பரவச்செய்வீர்" என்று
அநுக்கிரகித்து மறைந்தார். அதனால் அவர் இரண்டாவது
துவாபர யுகத்தில் தீர்க்க தபன் என்பவருக்குப் புத்திரராக
ஜனித்தார்—அரி வயிசம் அத்-33. பிரகமாதரிடம்—முன்னொருகால்
தேவர்களுக்கும் அசுரர்களுக்கும் புத்தம் கேர்ந்தது. அப்பொழுது
தேவர்களும் அசுரர்களும் பிரம்மதேவரிடம் சென்று, "ஓ
பிரபுவே! எங்களுக்குள் யாருக்கு ஜயம் வரும்; யாருக்கு
அபஜயம் வரும் சொல்லவேண்டும்" என்று கேட்டார்கள்.
அதனைக் கேட்ட பிரம்மதேவர் அவர்களை நோக்கி, "ரஜியென்ற
அரசன் எந்தக் க்ஷத்ரி'கு ஒத்தாசை செய்வாரோ அந்தக்
க்ஷத்ரி'கு ஜயமுண்டாகும்" என்றார். அதனைக் கேட்ட தேவர்
கள் ரஜியிடம் சென்று தங்கள் பக்ஷத்திலிருந்து சகாயஞ்
செய்யவேண்டுமாகக் கேட்டுக்கொண்டார்கள். அதனைக் கேட்ட
ரஜிபானவர் என்னை இந்திரனாக வைத்து எனக்குச் சுவர்க்க
ராஜ்யத்தைக் கொடுப்பீர்களானால் உங்களுக்கு சகாயஞ்
செய்யவேண்டும். அதற்குத் தேவர்கள் சம்மதித்தார்கள்.
அன்பு அசுரர்கள் ரஜியினிடம் வந்து 'தங்களுக்குச் சகாயஞ்
செய்யவேண்டும்' என்று கேட்டுக்கொண்டார்கள். அதனைக்
கேட்ட அரசன் அவர்களை நோக்கி, 'தேவர்களை ஜெயித்த அன்
இந்திரபதத்தை எனக்குக் கொடுப்பதானால் உங்களுக்கு ஒத்தாசை
செய்யவேன்' என்றார். அதனைக் கேட்ட அசுரர்கள் அரசனை
நோக்கி, 'எங்களுக்கு அதிபதி பிரகலாதர். அவருக்காக வல்
வலோ இந்திர பதத்தைச் சம்பாதிக்க முயல்கிறோம், அதனை

உமக்கு எப்படிக்கொடுக்க முடியும்' என்று சொல்லி, தங்க ளிருப்பிடஞ் சென்றார்கள். மின்பு யுத்தம் நடந்தது. தேவர் களுடைய பகைத்திலிருந்து ரஜி அசுரர்களை ஜயித்து இந்திர னானார்.—அரி வம்சம் அந்-32.

அத்தியாயம் 18

யயாதியின் சரிதம்

நஹுஷருக்கு யதி, யயாதி, ஸம்யாதி, ஆயாதி, வியதி, கிருதி என்று ஆறு புத்திரர்கள் ஜீவனுக்கு ஆறு இந்திரியங்கள் போலப் பிறந்தார்கள். அவர்களுக்குள் யதியென்பவருக்கு நஹுஷன் ராஜ்யபாபிஷேசஞ் செய்ய முயன்றார். அதனைக் கண்ட யதி "ராஜ்யத்தை அடைந் தால் ஐசுவர்ய மதமுண்டாகுப; அதனால் தன்னை யறியா தவனாகிவிடுவான்" என்று யோசித்து இராஜ்யத்தை விரும்பவில்லை. சொற்பகாலத்தில் நஹுஷன் இந்திர பதத்தை அடைந்து சொர்க்க இராஜ்யத்தைப் பரிபா லித்தார். இந்திராணியின் நிமித்தமாக ஸப்தரிஷிகள் அவரைப் பாடிப் பிறனியை அடையும்படி சபித்தார் கள். அவரும் அப்பிறனியை அடைந்தார். அதன் பின் யயாதி அரசனானார். அவர் சுக்ராசாரியருடைய பெண்ணையும், விருஷபர்வாவின் கன்னிகையையும் விவாகஞ் செய்துகொண்டார். தம்முடைய இளைய சகோதரர்களான சம்யாதி முதலியவர்களுக்கு நான்கு திக்குகளைக் கொடுத்து "அவ்விடத்துத் தேசங்களைப் பரி பாவிக்கும்படி ஆஞ்ஞாபித்தார்" என்று சுகர் பரிகழித் திற்குச் சொன்னார்.

5-14. அதனைக் கேட்ட அரசன், "பகவானாகிய சுக்ரன் பிரமரிஷியல்லவா? யயாதி கூத்திரியன். கூத் திரியனுக்கும் பராபணனுக்கும் எப்படி சம்பந்தம் நேர்ந் தது? அது பிரதிலோமமல்லவா?" என்று கேட்டார். அதனைக் கேட்ட சுகர் அரசனை நோக்கி, "முன்னொரு கால் அசுரர்களுக்கு அரசனாகிய விருஷபர்வா வென்ற வனுடைய புத்திரியான சர்மிஷ்டை யென்பவள் அநேக தோழிகளுடன் உத்தியானவனத்தில் விளையாடினாள்.

அப்பொழுது அசுரர்களுக்கு ஆசிரியரான சுக்கிரனுடைய கன்னிகையாகிய தேவயானியென்பவனும் அவர்களுடன் சேர்ந்து வினாயாடிக்கொண்டிருந்தாள். அந்தத் தோட்டத்திலிருக்கும் மரங்கள் புஷ்பித்திருந்தன. அவைகளில் வண்டுகள் இனிமையாகச் சப்தித்துக்கொண்டுமிருந்தன. அந்தப் பெண்கள் எல்லோரும் அங்கிருக்கும் தடர்களுள் (குளம்) சென்று தங்கள் தங்கள் ஆடைகளைக் கரையில் வைத்துவிட்டு ஜலத்தில் இறங்கி ஒருவர்மேல் ஒருவர் ஜலத்தை இறைத்துக் கொண்டு கிரீடித்தார்கள். அப்பொழுது பரமசிவன் பார்வதியுடன் விருஷபத்தின்மீதேறி அந்த மார்க்கமாகச் சென்றார். அவரைக் கண்டவுடன் அந்தப் பெண்கள் கரையில் வந்து ஆடையை உடுத்திக்கொண்டார்கள். அப்பொழுது சர்மிஷ்டையானவள் (தன்னுடைய ஆடை என்று நினைத்து) தேவயானியின் ஆடையை யுடுத்திக்கொண்டாள். அதனைக் கண்ட தேவயானி மிக்க கோபங்கொண்டு, "நம்முடைய வேலைக்காரி செய்ததைப் பாருங்கள். யாகத்து ஹவிஸை நாய் திருடிக்கொண்டாற்போல நாம் உடுத்திக்கொள்ளக்கூடிய ஆடையை இவள் கட்டிக்கொண்டாள். ஆச்சரியம்! பிராமணர்கள் பரம புருஷனுடைய முகத்திலிருந்து உண்டானவர்கள்; பரமாத்மாவை யுபாசிப்பவர்கள்; உலகத்திற்கு இதமான வேதநெறியைக் காண்பிப்பவர்கள்; உலகபாலர்களும், ஸ்ரீநிநாஸராகிய பகவானும் பிராமணர்களை வணங்குகிறார்கள். அந்தப் பிராமணர்களுக்குள் நாம் பிறகு குலத்தில் பிறந்தவர்களாகையால் சிறந்தவர்கள். இவளுடைய பிதாவாகிய அசுரன் எங்களுக்குச் சிஷ்யன். அப்படியிருக்க, குத்திரன் வேதத்தைக் கிரகித்தாற்போல நம்முடைய ஆடையை இவள் எடுத்துக்கொண்டாள்" என்று சொன்னான்.

15 - 23. அதனைக் கேட்ட சர்மிஷ்டை மிக்க கோபங்கொண்டு உதட்டைக் கடித்துக் குரு புத்திரியை நோக்கி, "அடி இரப்பவளே! உன்னுடைய நடத்தையை நீ அறியாமல் ஏன் புலம்புகிறாய்? காக்கைகள் போல் நம்முடைய வீட்டில் நீ காத்துக்கொண்டிருக்கவில்லையா?"

உமக்கு எப்படிக்க கொடுக்க முடியும்' என்று சொல்லி, தங்க ளிருப்பிடஞ் சென்றார்கள். மின்பு யுத்தம் நடந்தது. தேவர் களுடைய பகைத்திலிருந்து ரஜி அசுரர்களை ஜயித்து இந்திர னை.—அரி வம்சம் அந்-32.

அத்தியாயம் 18

யயாதியின் சரிதம்

நஹுஷருக்கு யதி, யயாதி, ஸம்யாதி, ஆயாதி, வியதி, கிருதி என்று ஆறு புத்திரர்கள் ஜீவனுக்கு ஆறு இந்திரியங்கள் போலப் பிறந்தார்கள். அவர்களுக்குள் யதியென்பவருக்கு நஹுஷன் ராஜ்யபிஷேகஞ் செய்ய முயன்றார். அதனைக் கண்ட யதி "ராஜ்யத்தை அடைந் தால் ஐசுவர்ய மதமுண்டாகுப; அதனால் தன்னை யறியா தவனாகிவிடுவான்" என்று யோசித்து இராஜ்யத்தை விரும்பவில்லை. சொற்பகாலத்தில் நஹுஷன் இந்திர பதத்தை அடைந்து சொர்க்க இராஜ்யத்தைப் பரிபா லித்தார். இந்திராணியின் நிமித்தமாக ஸப்தரிஷிகள் அவரைப் பாடிப் பிறவியை அடையும்படி சபித்தார் கள். அவரும் அப்பிறவியை அடைந்தார். அதன் பின் யயாதி அரசனானார். அவர் சுக்ராசாரியருடைய பெண்ணையும், விருஷபர்வாவின் கன்னிகையையும் விவாகஞ் செய்துகொண்டார். தம்முடைய இளைய சுகேர்தரர்களான சம்யாதி முதலியவர்களுக்கு நான்கு திக்குகளைக் கொடுத்து "அவ்விடத்துத் தேசங்களைப் பரி பாலிக்கும்படி ஆஞ்ஞாபித்தார்" என்று சுகர் பரீகித் திற்றுச் சொன்னார்.

5—14. அதனைக் கேட்ட அரசன், "பகவானாகிய சுக்ரன் பிரமரிஷியல்லவா? யயாதி கைத்திரியன். கைத் திரியனுக்கும் பராபண்ணுக்கும் எப்படி சம்பந்தம் நேர்ந் தது? அது பிரதிலோமமல்லவா?" என்று கேட்டார். அதனைக் கேட்ட சுகர் அரசனை நோக்கி, "முன்னொரு கால் அசுரர்களுக்கு அரசனாகிய விருஷபர்வா வென்ற வனுடைய புத்திரியான சர்மிஷ்டை யென்பவள் அநேக தோழிகளுடன் உத்தியானவனத்தில் விளையாடினாள்.

அப்பொழுது அசுரர்களுக்கு ஆசாரியரான சுக்கிரனுடைய கன்னிகையாகிய தேவயானியென்பவளும் அவர்களுடன் சேர்ந்து விளையாடிக்கொண்டிருந்தாள். அந்தத் தோட்டத்திலிருக்கும் மரங்கள் புஷ்பித்திருந்தன. அவைகளில் வண்டுகள் இனிமையாகச் சப்தித்துக்கொண்டுமிருந்தன. அந்தப் பெண்கள் எல்லோரும் அங்கிருக்கும் தடாகம் (குளம்) சென்று தங்கள் தங்கள் ஆடைகளைக் கரையில் வைத்துவிட்டு ஜலத்தில் இறங்கி ஒருவர்மேல் ஒருவர் ஜலத்தை இறைத்துக் கொண்டு கிரீடித்தார்கள். அப்பொழுது பரமசிவன் பார்வதியுடன் விருஷபத்தின்மீதேறி அந்த மார்க்கமாகச் சென்றார். அவரைக் கண்டவுடன் அந்தப் பெண்கள் கரையில் வந்து ஆடையை உடுத்திக்கொண்டார்கள். அப்பொழுது சர்மிஷ்டையானவள் (தன்னுடைய ஆடை என்று நினைத்து) தேவயானியின் ஆடையை யுடுத்திக்கொண்டாள். அதனைக் கண்ட தேவயானி மிக்க கோபங்கொண்டு, "நம்முடைய வேலைக்காரி செய்ததைப் பாருங்கள். யாகத்து ஹவிஸை நாய் திருடிக்கொண்டாற்போல நாம் உடுத்திக்கொள்ளக்கூடிய ஆடையை இவள் கட்டிக்கொண்டாள். ஆச்சரியம்! பிராமணர்கள் பரம புருஷனுடைய முகத்திலிருந்து உண்டானவர்கள்; பரமாத்மாவை யுபாசிப்பவர்கள்; உலகத்திற்கு இதமர்ன வேதநெறியைக் காண்பிப்பவர்கள்; உலகபாலர்களும், ஸ்ரீநிவாஸராகிய பகவானும் பிராமணர்களை வணங்குகிறார்கள். அந்தப் பிராமணர்களுக்குள் நாம் பிருகு குலத்தில் பிறந்தவர்களாகையால் சிறந்தவர்கள். இவளுடைய பிதாவாகிய அசுரன் எங்களுக்குச் சிஷ்யன். அப்படியிருக்க, சூத்திரன் வேதத்தைக் கிரகித்தாற்போல நம்முடைய ஆடையை இவள் எடுத்துக்கொண்டாள்" என்று சொன்னான்.

15-23. அதனைக் கேட்ட சர்மிஷ்டை மிக்க கோபங்கொண்டு உதட்டைக் கடித்துக் குரு புத்திரியை நோக்கி, "அடி இரப்பவளே! உன்னுடைய நடத்தையை நீ அறியாமல் ஏன் புலம்புகிறாய்? காக்கைகள் போல் நம்முடைய வீட்டில் நீ காத்துக்கொண்டிருக்கவில்லையா?"

என்று நினைத்து, அவளுடைய ஆடையைப் பிடுங்கிக் கொண்டு அவளைக் கிணற்றில் தள்ளித் தன்னுடைய அரண்மனைக்குச் சென்றாள். பின்பு யயாதி மகாராஜன் வேட்டைக்காக வனத்தில் சஞ்சரித்து வரும்பொழுது தண்ணீருக்காக அந்தக் கிணற்றின் சமீபம் வந்து அடைந்து அதனை எட்டிப்பார்த்தார். கிணற்றில் ஆடையில்லாதிருக்கும் தேவயானியிடம் மிகுந்த கிருபை வைத்துத் தம்முடைய மேலாடையைக் கொடுத்து உடுத்திக்கொள்ளச் செய்து, தமது கையினால் அவளைத் தூக்கினார். அந்தப் பெண் அரசனை நோக்கி, "ஓ மகாராஜ! என்னுடைய கையை நீர் பிடித்தபடியால் எனக்கு நிரோ பர்த்தார். வேறொருவர் என் கையைப் பிடிக்கவேண்டாம். கிணற்றுக்குள்ளிருக்கும் எனக்கும் உமக்கும் நேர்ந்த சம்பந்தமானது தெய்வச் செயலால் ஏற்பட்டதே யொழியப் புருஷ யத்தனத்தால் ஏற்பட்டதல்ல மேலும், பிரகஸ்பதியின் புத்திரனாகிய கசனென்பவரை நான் சபித்தபடியால் அவர் எனக்குப் பதில் சாபங் கொடுத்தார். 'அதனால் பிராமணன் எனக்கும் பர்த்தரவாகமாட்டான்' என்றாள். அதனைக் கேட்ட யயாதியானவர் அவள் சொன்ன விஷயம் தம்முடைய மனத்திற்கு உசிதமென்று தோன்றுவிடினும் அவனிடத்தில் தமக்கு ஆசையுண்டானபடியாலும், தெய்வீகமாக ஏற்பட்ட சம்பந்தமாகையாலும் அதனை அங்கீகரித்துத் தமது நகரஞ் சென்றார்.

24—51. பின்பு தேவயானி அழுதுகொண்டு பிதாவிடஞ் சென்று சர்மிஷ்டையால் செய்யப்பட்ட எல்லாவற்றையும் தெரிவித்தாள். அதனைக் கேட்ட சுக்ராசாரியர் மிகவும் துக்கமடைந்து, புரோகிதனாகின்றபுது மிகவும் தாழ்ந்தது; உஞ்சலிருத்தியே மேலானது என்று சொல்லிக்கொண்டு தேவயானியுடன் பட்டணத்தைவிட்டுப் புறப்பட்டார். அசுரர்களுக்கு அரசனாகிய விருஷபர்வா வென்பவர் 'சுக்ராசாரியர் தேவர்களுக்கு ஐயத்தைக் கொடுக்கவேண்டுமென்று நினைத்திருக்கிறார்' என்பதை யறிந்து ஆசாரியரிடம் வந்து நமஸ்கரித்து அவரைச் சமாதானஞ் செய்தான். தீர்க்க

கோபமற்றவராகிய சக்ரன் அசுரனை நோக்கி, "ஓ ராஜனே! என்னுடைய புத்திரியாகிய இவளுடைய இஷ்டத்தைப் பூர்த்திசெய்யவேண்டும். இவளை விட்டு விடுவதற்கு எனக்கிஷ்டமில்லை" என்றார். அதனைக் கேட்ட அசுரன் 'அப்படியே செய்கிறேன்' என்று ஒப்புக் கொண்டான். அப்பொழுது தேவயானி 'என்னுடைய பிதா யாருக்குக் கல்யாணஞ்செய்து கொடுக்கிறாரோ அவ்விடத்திற்கு நான் போகும்பொழுது என்னுடன் சர்மிஷ்டையும் வரவேண்டும்' (வேலைசெய்வதற்கு என்று தாத்பரியம்) என்ற தன்னுடைய அபிப்பிராயத்தை வெளியிட்டாள். அதனைக் கேட்ட சர்மிஷ்டை தன்னுடைய பிதா முதலியவர்களுக்கு நேர்ந்த சங்கடத்திற்காகத் தன்னுடைய தோழிகளுடன் தேவயானிக்கு வேலைசெய்யச் சம்மதித்தாள். பின்பு சக்ராசாரியர் தேவயானியைச் சர்மிஷ்டையுடன் யயாதிக்குக் கொடுத்து, அவரை நோக்கி, 'சர்மிஷ்டையை ஒருபொழுதும் படுக்கையில் வைத்துக்கொள்ளவேண்டாம்' என்றும் ஆஞ்ஞாமித்தார். இப்படிச் சிலகாலஞ் சென்றபின் தேவயானி நல்ல புத்திரனைப் பெற்று பர்த்தாவுடன் சுகித்திருப்பதைப் பார்த்து, சர்மிஷ்டை தனக்கும் புத்திரன் பிறக்கவேண்டி ருதுஸநாணஞ் செய்த காலத்தில் யயாதியை வேண்டிக்கொண்டாள். யயாதி சக்ரனுடைய வார்த்தையை நினைத்திருந்தம் (ருது காலத்தில் ஸ்திரீயைப் புணருவது தர்மமென்று நினைத்து) தெய்வச் செயலால் சர்மிஷ்டையுடன் ரமித்தார். யயாதிக்கு தேவயானியிடத்தில் யது, துர்வஸு என்ற இரண்டு புத்திரர்கள் பிறந்தார்கள். சர்மிஷ்டையினிடத்தில் புத்ருஹ்யன், அநு, பூரு என்ற மூன்று புத்திரர்கள் உண்டானார்கள். மிக்க அகாங்கராமுள்ள தேவயானி உரனவள் தன்னுடைய பர்த்தாவினால் சர்மிஷ்டைக்குக் கர்ப்பம் உண்டாயிற்றென்பதையறிந்து மிகுந்த கோபங் கொண்டு பிதாவிடஞ் சென்றாள். காமியான யயாதி பல வாறாக நல்வார்த்தைகளைச் சொல்லியும், அவளுடைய காலைப் பிடித்தும் அவள் சமாதானப்படவில்லை. சக்ரன் தேவயானியின் முகமாகச் சமாசாரத்தை அறிந்து யயாதியை நோக்கி, 'ஓ பெண்ணு சையால் பெர்ய் சொல்ப

வனே! நீ நரையை (கிழத்தனம்) அடைவாய்" என்று சபித்தார். அதனைக் கேட்ட ய்யாதி சுகரனை நோக்கி, "ஓ பகவன்! விஷயங்களை இன்னும் அனுபவிக்க வேண்டுமென்ற விருப்பமுள்ளவனாக இருக்கிறேன். ஆனதால் யாராவது என்னுடைய கிழத்தனத்தைப் பெற்றுக்கொண்டு யௌவனத்தைக் கொடுக்கச் சம்மதித்தால் மாற்றிக்கொள்ளும் சக்தியை அனுக்கிரகிக்க வேண்டும்" என்று கேட்டுக்கொண்டார். அவரும் அப்படியே அனுக்கிரகித்தார். பின்பு நரையை அடைந்த ய்யாதி, மூத்த புத்திரனாகிய யதுவை நோக்கி, "ஓ யதுவே! விஷயங்களை அனுபவித்தது போதுமென்ற திருப்தி எனக்கு உண்டாகவில்லை. உன்னுடைய மாதாமகருடைய சாபத்தால் நரை வந்திருக்கிறது. இந்தக் கிழ வயதைப் பெற்றுக்கொண்டு உன்னுடைய யௌவனத்தை எனக்குக் கொடு. சில காலம் நான் யுவாவாக இருந்து போகங்களை அனுபவிக்கிறேன்" என்றார். அதனைக் கேட்ட யது, பிதாவை நோக்கி, "கிராமிய சுகங்களைப் பலமுறை அனுபவித்த உமக்கே திருப்தியுண்டாகவில்லை. அந்த சுகத்தையே அனுபவிக்காதவனாகிய நான் நரையை அடைந்து எப்படியிருப்பேன்? ஆனதால் எனக்குச் சம்மதமில்லை" என்றான். பின்பு ய்யாதி துர்வஸு, த்ருஹ்யன், அநு ஆகிய இவர்களை நோக்கி யதுவைக் கேட்டது போலக் கேட்டார். அவர்களும் அரித்திய இன்பங்களை நித்தியங்களாக நினைத்துச் சம்மதிக்கவில்லை. அப்பொழுது ய்யாதி வயதால் குறைந்தவனும், குணங்களால் மேலானவனுமான பூருவை நோக்கி, "உன்னுடைய சுகேதரர்கள் போல நீயும் சொல்லக்கூடாது. என்னுடைய நரையைப் பெற்றுக் கொண்டு யௌவனத்தைக் கொடு" என்று கேட்டார். அதனைக் கேட்ட பூரு பிதாவை நோக்கி, "ஓ மகாராஜ! பிதாவினால் புத்திரனுடைய சரீரம் உண்டுபண்ணப் படுகிறபடியால் அதற்குப் பதிலாகப் பிதாவிற்குப் புத்திரன் என்ன உபகாரத்தைச் செய்யப்போகிறான்? எந்தப் புத்திரனிடத்தில் பிதா சந்தோஷத்தை அடைகிறாரோ அவன் மேலான கௌமத்தை அடைவான். பிதாவினுடைய மனதிலிருப்பதைத் தெரிந்துகொண்டு

செய்யும் புத்திரன் உத்தமன். பிதாவினால் சொல்லப் பட்டபடி நடப்பவன் மத்தமன். அதை ஆசிரித்தை யாய்ச் செய்பவன் அதமன். பிதாவின் உத்தரவை அனுஷ்டிக்காதவன் அவருடைய மூத்திரத்திற்கு ஒப் பானவன்" என்று அவருடைய நரையை வாங்கிக் கொண்டான். யயாதி பூருவின் யௌவனத்தை யடைந்து விஷய போகங்களை அனுபவித்து, ஏழு தீவு களுள்ள பூமியைப் பரிபாலித்தார். தேவயானியும் யயாதிக்குப் பிரியமானவைகளைச் செய்து, மனத்தாலும், காயத்தாலும், வாக்கினாலும் அவரை யுபாசித்தாள். பின்னுமவர் பூர்ணமாக தகிணை கொடுத்து அநேக யாகங்களைச் செய்து சகல தேவருபியாகிய பகவானைப் பூசித்தார். மேலும், எந்தப் பகவானிடத்தில் இந்த ஜகத் தான்து சொப்பன மாயைகளுடன் கூடிய மனோதம் போல சில வேளை இருப்பதாகத் தோன்றுகிறதோ, சில சமயம் தோன்றவில்லையோ, ஆகாசத்தில் மேகங்கள் போலவும் தோன்றுகிறதோ, அந்த வாஸுதேவரும், இருதய குகையிலிருப்பவரும், அனுவிற் கு அனுவு மாகிய பரமபுருஷனையே தியானஞ் செய்து வேறென் றையும் விரும்பாமல் யாகஞ்செய்தார். இப்படி அநேக வருஷங்கள் விஷய போகங்களை அனுபவித்து, இந்திரி யங்களைத் திருப்திசெய்தும் போதுமென்ற திருப்தி யுண்டாகவில்லை.

நோட்டு

இந்திர பதந்நை-நகுஷன் இந்திர பதத்தை அடைந்த இந்தி யாரணியை ஆசிரித்தார். அவன் ஸப்த ரிஷிகளிடம் தெரிவித்தான். அவர்கள் அதைமனதில் வைத்துக்கொண்டிருந்தார்கள். பின்பு ஸப்தரிஷிகள் பல்லக்குச் சுமக்க அதன்மீதிருந்த நகுஷன் காலாஸ் மகரிஷிகளை உதைத்து, ஸர்ப்ப (சீக்கிரமாக நடக்கவேண்டுங்) னென்றார். அதனைக் கேட்ட மகரிஷிகள், 'சர்ப்ப ஜன்மத்தை அடைவாய்' என்று சமீப்தார்கள். கௌரவபுருஷன்—முன் னெருதால் மிரகன்பதியின் புத்திரர் கசபென்பவர் சுதரனிடம் சிஷ்யராகவிரும்பு ஸஞ்சிவினீ என்ற வித்தையைக் கற்றுக் கொண்டார். அப்பொழுது தேவயானி அவரிடம் ஆசைப்பட்ட இத் தன்னைக் கல்யாணஞ் செய்துகொள்ளும்படி வேண்டிக் கொண்டார். அதனைக் கேட்ட கசர், 'நீர் எனக்கு ஆசாரிய

னுடைய புத்திரியாகையால் உன்னைக் கல்யாணஞ் செய்து கொள்ளமாட்டேன்" என்றார். அதனைக் கேட்டுத் தேவயானி கோபமடைந்து, "என்னுடைய பிதாவினிடம் அப்யசித்த வித்தை யானது பயனற்றதாக ஆகட்டும்" என்று சபித்தாள். அதனைக் கேட்ட கசன், "உனக்குப் பிராமணன் ஈர்த்தாவாக ஆகவேண்டாம்" என்று சபித்தான்.

அத்தியாயம் 19

யயாதி வைராக் கிய மடைந்தது

யயாதி வெகு காலமாக விஷய போகங்களை அனுபவித்து, 'மாதர்களால் ஜயிக்கப்பட்டேன்' என்றதை அறிந்து நிர்வேதத்தை அடைந்து பத்னியை நோக்கி. "அடி சக்ரனுடைய புத்திரி! என்னைப்போன்ற கிருகஸ் தனுடைய ஒரு கதையைச் சொல்லுகிறேன். அதனைக் கேள். வனத்தில் வசிப்பவர்களான தைரியசாலிகள் அதைப்பற்றித் துக்கிப்பார்கள். ஒரு காட்டில் ஒரு ஆடானது தான் கல்யாணஞ் செய்துகொள்வதற்காகப் பெண் ஆட்டைத் தேடித் திரிந்தது. அப்பொழுது ஒரு கிணற்றில் விழுந்திருந்த பெண் ஆட்டைத் தெய்வச் செயலாகக் கண்டது. அதனிடத்தில் ஆசைகொண்டு அதனை வெளியில் கொண்டுவருவதற்காக ஓர் உபாயம் செய்தது. எப்படியெனில், தன்னுடைய கொம்புகளால் கிணற்றின் மேற்புறத்தை இடித்தது. ஜலம் வெளியில் சென்றது. அதிலிருந்த பெண் ஆடு வெளிப்பட்டு அதனிடத்தில் ஆசைப்பட்டது. அப்பொழுது அந்த ஆண் ஆடானது பருத்துக் கொழுத்து மைதுனத்தில் மிக்க சாமர்த்தியமுள்ளதாக இருந்தபடியால் இன்னும் பல பெண் ஆடுகள் அதனிடம் ஆசைப்பட்டு அதனைச் சுற்றிக்கொண்டன. அந்த ஒரு ஆண் ஆடானது அநேக பெண் ஆடுகளுடன் சேர்ந்து ரமித்ததுமன்றிக் காமனாகிய பிசாசும் தன்னைப் பிடித்துக் கொண்டதென்பதையும் அறியாமலிருந்தது. கிணற்றிலிருந்த பெண் ஆடு அதனைச் சகியாமல் பார்வைக்கு மித்திரன்போலும், உண்மையில் சத்துருவும், காமியும் இந்திரியங்களுக்குத் திருப்தியெய்துமான அந்த

ஆட்டைவிட்டுச் சென்றது. அதனைக் கண்ட ஆண் ஆடு அதன் பின் சென்று பெண் பூனையை ஆண் பூனையனுசரித்தாற்போலப் பலவகையாகச் சமாதானஞ்செய்தும் பெண் சமாதானப்பட்டவில்லை. அந்தப் பெண்ணுட்குள் யசமானனாகிய ஒரு பிராமணன் ஆண் ஆட்டின் விருஷணத்தை (பிஜம்) அறுத்தான். பின்னும் அந்தப் பிராமணன் தன்னுடைய பெண் ஆட்டிற்காக அந்த விருஷணத்தை ஒட்டிவைத்தான். அந்த ஆடு விருஷணத்தை அடைந்து கிணற்றிலிருந்து கிடைத்த பெண்ணுடன் வெகுநாளாகக் கிரீடித்தும் இப்பொழுதும் திருப்தியடையவில்லை. அதுபோல நான் உன்னிடத்தில் பிரேமையால் மோகித்துத் தன்னை மறந்தவனாக இருக்கிறேன். அதிக ஆசையுள்ளவனுடைய மனத்தை நெல் முதலிய தானியங்களும், பசுக்களும், தங்கம் வெள்ளி முதலியவைகளும், மாதர்களும் திருப்திசெய்ய முடியாது. விஷயங்களைச் சேவிப்பதால் காமம் அடங்காது. அக்கிலியில் அவியை ஹோமஞ்செய்தால் அக்கினி பிரகாசிக்குமே யொழிய அணையுமா? எப்பொழுது சகல பிராணிகளிடத்திலும் கெடுதலான எண்ணத்தைச் செய்யாமல் சமமாகப் பார்க்கிறோ, அவனுக்குச் சகல திக்குகளும் சுககரங்களாக இருக்கும். கெட்ட புத்தியுள்ளவர்களால் எது விடமுடியாததேதா, அவயவங்கள் ஜரையை அடைந்தாலும் எது குறைகிறதில்லையோ, துக்கங்களைக் கொடுக்கும் அந்த ஆசையை யொழிக்கவேண்டும். அதனால் சுகங்கிடைக்கும். மாதாவாறலும், சகோதரியாறலும், பெண்ணாறலும் அவர்களுடன் ஏகாந்தமாக வசிக்கக்கூடாது. இந்திரியங்கள் மிக்க பலமுள்ளவைகளாகையால் வித்வானையும் விஷயத்தில் ஆசைப்படச் செய்கின்றன. விஷய போகங்களை நான் ஆயிரம் வருஷங்களாக அனுபவித்தேன். ஆறலும் ஒவ்வொரு சமயத்திலும் அவைகளில் ஆசை விருத்தியாகிறதே யொழியக் குறையவில்லை. எப்பொழுதும் நான் மனத்தைப் பரமாத்மாவிடத்தில் சமர்ப்பித்து, சுக துக்கங்களை வென்று, அசுங்காரமற்றவனாகி மான்களுடன் வனத்தில் சஞ்சரிப்பேன். நேரில் பார்க்கப்படும் இந்த உலகத்தின் சுகத்தையும், சாஸ்திரம் முதலியவை

களால் தெரிந்துகொள்ளப்பட்ட பரலோக சுகத்தையும் அறித்தியமென்று நினைத்து அவைகளில் ஆசைப்படாமலும் அவைகளை அனுபவிக்காமலும் இருக்கவேண்டும். அவைகளில் ஆசைப்படுவதால் சம்சாரமும் ஆத்ம நாசமும் ஏற்படுகிறதென்பதை நன்றாகத் தெரிந்து கொள்ளவேண்டும். அவனே ஆத்மாவின் உண்மையைத் தெரிந்துகொள்வான்" என்று சொல்லிப் பூருவின் யௌவன வயதை அவருக்குக் கொடுத்து நரையை வாங்கிக்கொண்டார். பின்னுமவர் தென்கிழக்குத் தேசங்களைத் திருஹ்யனுக்கும், தெற்குத் தேசங்களை யதுவிற்கும், மேற்குத் தேசங்களை துர்வசு விற்கும், வடக்குத் தேசங்களை அனுவிற்கும் கொடுத்து, மனிதர்களுக்குச் சிறந்தவரான பூருவிற்குச் சகல பூமண்டலத்தையும் கொடுத்து, மற்ற புத்திரர்களைப் பூருவின் உத்தரவின் படி நடக்கச் செய்து வனஞ் சென்றார். மேலுமவர் இறக்கை முளைத்தவுடன் பறவை தன்னுடைய கூட்டை விட்டுவிடுவதுபோல அநேக வருஷங்களாக அனுபவிக்கப்பட்ட விஷயங்களில் ஆசையைக் கணநேரத்தில் ஒழித்தார் (வைராக்கியத்தை அடைந்தார்). இப்படியாய் எல்லா ஆசைகளையும் ஒழித்து ஆத்மானுபவத் தால் முக்குணங்களை வென்று, சுத்தனும் பரனுமாகிய வாஸுதேவரிடத்தில் மனத்தை நிலையாகச் செலுத்தினார்.

26—29. தேவயானியும் யயாதியினால் சொல்லப்பட்ட கதையைக் கேட்டுப் பரிகாசமென்றே நினைத்தாள். பின்னுமவள், 'தண்ணீர்ப்பந்தலிலே ஜனங்கள் வந்து சேர்ந்து, சிரமத்தை நிவர்த்திசெய்துகொண்டு பல திக்குகளில் செல்வதுபோலக் கர்மத்திற்கு வசப்பட்டு ஜனங்கள் சில காலம் பந்துக்களென்ற வியாஜத்துடன் வசித்துப் பிரிவையடைந்துவருகிறார்கள். ஆனால் ஒரு வருக்கொருவர் சம்பந்தமில்லை. ஈசுவரனுடைய மாயையால் ஏற்பட்டது அபிரிவேசம் என்று தெரிந்துகொண்டு சகல விஷயங்களையும் சொப்பனம் போன்றவைகள் என்று நினைத்துச் சகல ஆசைகளையும் ஒழித்தாள். பூரி கிருஷ்ணரிடத்தில் மனத்தைச் சமர்ப்பித்துத் தன்

னுடைய சரீரத்தை விட்டாள். பகவானும், உலகத்தைப் படைப்பவரும், சகல பிராணிகளுக்கும் இருப்பிடமானவரும், சார்தரும், வாஸுதேவருமான பிரமத்திற்கு நமஸ்காரம்.

அத்தியாயம் 20

பூருவின் வமிசம்

“ஓ பரத வமிசத்திய அரசனே! நீர் எந்த வமிசத்தில் பிறந்தீரோ, அந்தப் பூருவின் வமிசத்தைச் சொல்லுகிறேன், கேளும். அந்த வமிசத்தில் ராஜரிஷிகளும், பிராமண வமிச பிரவர்த்தர்களும் உண்டானார்கள். பூருவிற்கு ஜனமேஜயர் புத்திரர். அவருடைய புத்திரர் பிராசின்வா என்பவர். அவருடைய புத்திரர் ப்ரவிரோதரென்பவர். அவருடைய புத்திரர் நமன்யு வென்பவர். அவருடைய புத்திரர் சாரு வென்பவர். அவருடைய புத்திரர் ஸுத்யு வென்பவர். அவருடைய புத்திரர் பஹுகதரென்பவர். அவருடைய புத்திரர் சரியாதியென்பவர். அவருடைய புத்திரர் ஸம்யாதி யென்பவர். அவருடைய புத்திரர் ரௌத்திராச்வரென்பவர். அவருக்குக் கிருதாசியென்ற தேவமங்கையினிடத்தில் ரிதேபு, க்ஷேபு, ஸ்தலேபு, கிருதேபு, ஜலேபு, ஸன்னதேபு, தர்மேபு, ஸத்யேபு, வ்ரதேபு, வனேபு என்று பத்துப் புத்திரர்கள் பிறந்தார்கள். அது உலக உருவரான பகவானுக்குப் பத்து இந்திரியங்கள் உண்டானதுபோலிருந்தது. ரிதேபுவிற்கு ரந்திராரென்ற புத்திரருண்டானார். அவருக்கு ஸுமதி, த்ருவர், அப்ரதிரதர் என்று மூன்று புத்திரர்களுண்டானார்கள். அப்ரதிரதருடைய புத்திரர் கண்வரென்பவர். அவருடைய புத்திரர் மேதாதிதி யென்பவர். அவருக்குப் ப்ரஸ்கந்தர் முதலிய பிராமணர்கள் உண்டானார்கள்.

7-58. ஸுமதியின் புத்திரர் ரைப்யரென்பவர். அவருடைய புத்திரர் துஷ்பந்தரென்பவர். அவர் வேட்டைக்காக வனத்திற்குச் சென்று கண்வ மகரிஷியின் ஆசிரமஞ் சென்றார். அவ்விடத்தில் லக்ஷ்மிதேவி போல மிகுந்த அழகு பொருந்தியவளான ஒரு பெண்

ணைக் கண்டார். அவளுடைய கார்த்தியால் அந்த ஹனம் பிரகாசிக்கிறது. அவளைக் கண்டவுடன் வழி நடந்த சிரமம் நிவர்த்தியாயிற்று. மேலும் அவர் அவளிடம் ஆசைகொண்டு அவளிடஞ் சென்று காமவெறியுள்ளவராகி, "அடி! தாமரைமலரின் மத்தியம்போன்ற வர்ணமுள்ளவளே! நீ யார்? யாருடைய பெண்? எதற்காக இந்த நிர்ஜனமான காட்டில் வசிக்கிறாய்? புருவம்சத்திய அரசர்களுடைய மனதானது அதர்மத்தில் செல்லுகிற வழக்கமில்லை. என்னுடைய மனது உன்னிடத்தில் ஆசைப்படுகிறது. ஆனதால் உன்னை கஷத்திரியனுடைய பெண்ணென்று நினைக்கிறேன்" என்று, அதனைக் கேட்ட சகுந்தலை, "ஓ வீர! நான் விசுவாமித்திரருக்கு மேனகையிடத்திற் பிறந்தவள். மேனகை சொர்க்கத்திற்குப் போகும்பொழுது என்னைக் காட்டில் விட்டுப் போனாள். இது கண்வ மகரிஷிக்குத் தெரியும். உமக்கு என்னால் என்ன செய்யப்படவேண்டும்? தாமரைமலர் போன்ற கண்ணுள்ளவரே! உட்காருர். என்னால் செய்யப்படும் பூசையைப் பெற்றுக்கொள்ளும். நீவாரங்குளிருக்கின்றன, புசிக்கலாம், இஷ்டமிருந்தால் இவ்விடத்தில் வசிக்கலாம்" என்றுள். அதனைக் கேட்டதுஷ்யந்தன், "ஓ அழகான புருவங்களுள்ளவளே! குசிக வம்சத்தில் பிறந்த நீ சொன்ன வார்த்தை யுக்தமானதேயாம். இராஜகன்னிகைகள் தாங்களாவே தங்களுக்குச் சமமான புருஷனை வரிப்பார்கள்" என்றுள். அதற்கு அவள் சம்மதித்தாள். அதன்பின் தேச காலங்களை யறிந்தவனாகிய அரசன் காந்தராவ விதிப்படி அவளைக் கல்யாணஞ்செய்துகொண்டு ரமித்தான். அவள் கர்பிணியானாள். மறு நாள் அரசன் தன்னுடைய நகரஞ் சென்றான். சில காலஞ்சென்றபின் சகுந்தலை பிரசவித்தாள். கண்வர் அந்தக் குமாரனுக்கு ஜாதகர்மம் முதலிய ஸம்ஸ்காரங்களைச் செய்தார். அந்தக் குமாரன் சிங்கங்களைப் பிடித்துக் கட்டிவைத்துக்கொண்டு விளையாடினான். மிகுந்த பராக்கிரமமுள்ள அந்தக் குமாரனுடன் சகுந்தலை அரசனிடஞ் சென்றாள். அப்பொழுது குற்றமற்றவர்களான அவர்களை அரசன் தன்னுடையவர்களென்று அங்கீகரிக்கவில்லை. அப்பொழுது, "ஓ துஷ்

யந்த! மரதாவென்பது தோல் மயமான பரத்திரம். அதில் பிதாவினால் புத்திரன் உண்டுபண்ணப்படுகிற படியால் புத்திரனுக்கும் பிதானிற்கும் பேதகமில்லை. புத்திரனை அங்கீகரித்துப் போஷியும். சகுந்தலையை அவமதிக்கவேண்டாம். வமிசத்தை விருத்திசெய்யும் புத்திரன் யமலோகத்திலிருந்து பிதர்வை சொர்க்கஞ்செல்லும்படி செய்கிறான். சகுந்தலை சொல்வது உண்மை. இந்தக் கர்ப்பத்தை யுண்டுபண்ணியவன் நீயே. இந்தப் புத்திரன் ஸ்ரீ பகவானுடைய அமிசமுள்ளவன்; பிராமண பக்தியுள்ளவன்; சத்தியப் பிரதிஞன்; கீர்த்தியை விருத்திசெய்பவன்; மிகுந்த உற்சாகமுள்ளவன்; மிகுந்த தாதா; செய்த உபகாரத்தை நினைப்பவன்; பெரியோர்களைச் சேவிப்பவன்; இவன் பரதனென்று பெயரடைவான். சகுந்தலையையும், புத்திரனையும் அங்கீகரிக்கலாம்" என்று எல்லோரும் கேட்டிருக்க ஆகாசவாணி சொல்லிற்று. அதனைக் கேட்டு அரசன் புத்திரனை அங்கீகரித்தான். அந்தப் புத்திரன் துஷ்யந்தனுக்குப் பிறகு சக்ரவர்த்தியானார். அவர் ஸ்ரீமந் நாராயணனுடைய அமிசம். மேலும், அவருடைய வலது கையில் சக்கர ரேகையும், பாதங்களில் பதும ரேகையும் இருக்கின்றன. அவர் கங்கைக்கரையில் இருநூற்று ஐம்பது அசுவமேதங்களை அனுஷ்டித்தார். பின்னுமவர் யமுனையின் கரையில் தீர்க்க தபஸ் என்பவரைப் புரோகிதராக வைத்துக்கொண்டு பூர்ணமாகத் தகினைக் கொடுத்து எழுபத்தெட்டு அசுவமேதங்களைச் செய்தார். துஷ்யந்தனுடைய புத்திரராகிய பரதருடைய அக்கினி சயனத்தில் அவரால் பூரிதகிணையாகக் கொடுக்கப்பட்ட பசுக்களை அநேகம் பிரமணர்கள் பிரித்தெடுத்துக்கொண்டார்கள். நூற்று முப்பத்துமூன்று அசுவமேதங்களை மஷ்கார மென்ற கேஷத்திரத்தில் செய்தார். அதற்குத் தேவர்களால் விக்கினஞ் செய்யமுடியவில்லை. இப்படியாகங்களைச் செய்து ஸ்ரீமந் நாராயணனைப் பரதன் பூஜித்ததைப் பார்த்து எல்லா அரசர்களும் ஆச்சரியத்தை அடைந்தார்கள். மேலும் அவர் வெண்மையான பற்களுள்ளவைகளும், கருமை நிறமுள்ளவைகளும், அலங்கரிக்கப்பட்டவைகளுமான பத்திரமிருகம் முதலிய பதி

னென்கு லக்ஷம் யானைகளைத் தானஞ்செய்தார். அவருக்கு முந்திய அரசர்கள் அப்படிப்பட்ட யாகங்களை ஆற்றவில்லை; பிந்தியவர்களும் செய்யப்போகிறதில்லை. கைகாளால் சொர்க்கத்தை எட்டிப் பிடிக்கமுடியுமா? பின்னுமவர் திக்விஜயஞ்செய்து வரும்பொழுது கிராதர்கள், ஊனர்கள், யவனர்கள், ஆந்திரர்கள் (தெலுங்கு தேசத்து அரசன்), வங்க தேசத்தரசர்கள், சுகர்கள், கஷர்கள், முதலிய பிராமண பக்தியில்லாத அரசர்களைக் கொன்றார். முன்காலத்தில் தேவர்களை வென்று அரசர்கள் தேவ மாதர்களையும், மனிதர்களையும் பலாத்காரமாகப் பாதாலத்திற்குக் கொண்டுபோயிருந்தார்கள். அவர்களைப் பரதன் திருப்பிக்கொண்டுவந்தார். பரதருடைய இராஜ்யகாலத்தில் பூமியும், த்யூலாகமும் பிரஜைகளுக்கு இஷ்டமான வஸ்துக்களை யுண்டுபண்ணின. இவ்வாறு பரதர் இருபத்துமூன்று ஆயிரம் ஆண்டுகள் இராஜ்யபாலனஞ் செய்தார். அந்தச் சக்கரவர்த்தி உலகபாலர்களுக்கும் அரிதான ஐசுவரியத்தை அடைந்திருந்தும் அந்த ஐசுவரியத்தையும் களத்திரம் புத்திரன் முதலியவர்களையும் அனித்தியங்களென்று நினைத்து னவராக்கியத்தை அடைந்தார். ஓ பரீக்ஷித்து மஹாராஜ! அவருக்கு விதர்ப்ப தேசத்தரசனுடைய குமாரிகளாகிய மூன்று பத்தினிகளுண்டு. அவர்களுக்குக் குழந்தைகள் பிறந்தன. அவைகளைப் பார்த்துப் பரதர் 'இந்தக் குழந்தைகள் எனக்குத் தகுதியானவையல்ல' என்று சொன்னார். அதனால் அக்குழந்தைகளின் தாய்கள் அவைகளைக் கொன்றார்கள். ஆனதால் வமிசவிருத்திக்குத் தகுதியான புத்திரனில்லாமல் போய்விட்டது. அப்பொழுது அரசன் மருத்துக்களை யுத்தேசித்து யாகஞ்செய்தார். அதனால் மருத்துக்கள் மகிழ்ந்து பரத்வாஜரைப் புத்திரராகக் கொடுத்தார்கள். அவருக்கு விததனென்று பெயருண்டாயிற்று.

39-42. அவருக்குப் பரத்வாஜரென்று ஏன் பெயர் வந்ததென்றால்—முன்னொருகால் பிரகஸ்பதி பகவான் தம்முடைய சகோதரராகிய உசத்தியருடைய பத்தினியினிடம் ரமிக்க யத்தனித்தார். அப்பொழுது அவன்

கர்ப்பிணியாக இருந்தபடியால் அவளுடைய கர்ப்பத்திலிருந்த பிரகஸ்பதியை நோக்கி, “இந்தக் கர்ப்பத்தில் என்னைத் தவிர வேறு சிசுவிற்கு இடமில்லை. ஆதலால் உம்முடைய வீரியத்தை இந்த யோனியில் விடவேண்டாம்” என்றது. அதனைக் கேட்ட பிரகஸ்பதி கோபங்கொண்டு, ‘நீ குருடனாவாய்’ என்று சிசுவைச் சபித்து, மமதை யென்பவளுடைய யோனியில் தம்முடைய வீர்யத்தை விட்டார். அப்பொழுது அந்தச் சிசுவானது காலால் உதைத்து, அந்த வீர்யத்தைப் பூமியில் கிடத்தினது. அந்த வீரியம் ஒரு புத்திரனாயிற்று. அதனைக் கண்ட மமதை தன்னுடைய புருஷனிடம் பயந்து அந்தக் குழந்தையை விட்டுப்போக முயலுவதைப் பார்த்துப் பிரகஸ்பதி, ‘அடி மூடையே! ஒருவனுடைய வீரியத்திற்கு மற்றொருவனுடைய க்ஷேத்திரத்தில் உண்டானவனான ஆனதால் (த்வாஜன்) இவனைப் போஷிக்கவேண்டும்” என்றார். (உன்னுடைய பர்த்தாவிற்கும் இவன் புத்திரனாகையால் அவர் கோபிக்கமாட்டார் என்று கருத்து.) அதனைக் கேட்ட மமதை, “ஓ பிரகஸ்பதியே! நீர்தான் இக்குழந்தையைப் போஷியும்” என்றாள். இப்படி அவ்விருவர்களும் விவரதஞ் செய்துகொண்டு அந்தக் குழந்தையை அவ்விடத்தில் விட்டுவிட்டுச் சென்றார்கள். அதனால் அக்குழந்தைக்குப் பரத்வாஜரென்று பெயருண்டாயிற்று. (‘பர’வென்றால் ‘போஷியும்’ என்று தம்; த்வாஜனென்றால் இருவர்களால் உண்டானவரென்று அர்த்தம்) அக்குழந்தையை மருத்துக்கள் வளர்த்தார்கள். அந்தப் பரத்வாஜரைப் பரதருடைய வம்சவிருத்திக்காகப் பரதருக்கு கொடுத்தார்கள்.

அத்தியாயம் 21

விததருடைய வமிசம்

விததருடைய புத்திரர் மன்யுவென்பவர். அவருக்கு
 ப்ரகக்ஷத்திரன், ஜயன், மஹாவீர்யன், நரன், கர்க்கன்
 என்று ஐந்து புத்திரர்கள் பிறந்தார்கள். (பரத்வாஜர்
 பிராமணரானாலும் பரதருக்குத் தத்தபுத்திரரானார்.) நர
 ருடைய புத்திரர் ஸங்கிருதியென்பவர். அவருக்குக்
 குரு, ரந்திதேவர் என்ற இரண்டு புத்திரர்களுண்டானார்
 கள். அவர்களில் ரந்திதேவருடைய கீர்த்தியானது
 இவ்வுலகத்திலும் மேலுலகத்திலும் கானஞ் செய்ப்படு
 கிறது. அந்த ரந்திதேவர் பணம் சம்பாதிக்க முயலுகிற
 தில்லை. பின்னுமவர் தெய்வச்செயலாகக் கிடைத்ததை
 யாசிப்பவர்களுக்குக் கொடுத்துவந்தார். அதனால் தரித்
 திரராக இருந்தார். ஆனாலும் தைரியமுள்ளவர்; மிக்க
 குடும்பமுள்ளவர்; இம்மாதிரியான சுபாவமுள்ளவராகிய
 ரந்திதேவர் ஒருகால் நாற்பத்தெட்டு நாட்கள் நீரைக்
 கூடப் புசியாமல் உபவாசமிருந்தார். இப்படி குடும்பத்
 துடன் கஷ்டப்படும்பொழுது தெய்வச்செயலாக நெய்,
 பாய்சம், கடலை, நீர் ஆகிய இவைகள் கிடைத்தன.
 அவைகளைப் புசிப்பதற்கு யத்தனித்த சமயத்தில் ஒரு
 பிராமணன் அதிதியாக வந்தார். அப்பொழுது ரந்தி
 தேவர் சகல பிராணிகளிடத்திலும் பகவான் வசிக்கிற
 ரென்பதைத் தெரிந்துகொண்டு மிகுந்த ஆதரவுடன்
 அந்த அன்னத்தைப்பிரித்து, பிராமணனுக்குக் கொடுத்
 தார். அவர் அதனைப் புசித்துச் சென்றார். எஞ்சியதைக்
 குடும்பத்திற்கு பிரித்துக்கொடுத்து, தம்முடைய பாகத்
 தைப் புசிக்க ஆரம்பித்தார். அப்பொழுது ஒரு குத்தி
 ரன் வந்து அன்னங் கேட்டான். அதுனைக் கேட்ட ரந்தி
 தேவர் தம்முடைய பாகமான அன்னத்தில் அவனுக்குக்
 கொடுத்தார். அவன் சென்றபின் அநேக நாய்களுடன்
 மற்றொரு அதிதி வந்தான். அவனுக்கும் நாய்களுக்கும்
 அன்னத்தைக் கொடுத்து மிகுந்த பிரீதியுடன் அவனை
 நமஸ்கரித்தார். நீர் மாத்திரம் எஞ்சியது. அதுவும்
 ஒரு புருஷனுக்கு மாத்திரம் போதுமானது. அதனை

அரசன் பானஞ்செய்ய முயலும் சமயத்தில் ஒரு சண்டாளன், "ஓ மஹாராஜ! நீச ஜாதியாகிய எனக்குத் தீர்த்தங் கொடுக்கவேண்டும்" என்று வேண்டிக்கொண்டான். அவனுடைய தினமான வார்த்தையைக் கேட்ட அரசன் அவனை நோக்கி, "அணிமா முதலிய ஐசுவர்யங்களுள்ள பதங்களையாவது மோஷத்தையாவது நான் விரும்பவில்லை. பசி தாகங்களால் உண்டாகும் சகல பிராணிகளுடைய துக்கத்தையும் நான் ஒருவனாக அனுபவிக்க விரும்புகிறேன். அவர்களெல்லாரும் சுகமாக இருக்கட்டும். மேலும், நீரைப் பருகுவதால் பசி தாகங்களால் உண்டான சிரமம், அலைச்சலாலுண்டான சிரமம், தைனியம், சோகம், மோகம் ஆகிய இவைகள் நிவர்த்தியாகின்றன" என்று அமிருதம் போன்ற வார்த்தையைச் சொல்லி, இயற்கையில் கருணையுள்ளவராகையால் அந்த நீரைச் சண்டாளனுக்குக் கொடுத்தார். அந்தச் சமயத்தில் அரசன் வெகு நாளாக ஆகாரமில்லாமலிருப்பதால் மரிக்க வேண்டிய நிலையிலிருப்பவரானாலும் மிக்க தைரியமுள்ள வராகையால் இப்படிச் செய்தார். பிரம்மா முதலிய தேவர்கள் அவருடைய மனத்தைப் பரீட்சிப்பதற்காகச் சூத்திரன் முதலிய அதிதியாக வந்து அவரால் கொடுக்கப்பட்டதைப் புசித்து அனரிடம் சந்தோஷத்தை அடைந்தார்கள். அந்த ரந்திரேதவர் அவர்களை வணங்கித் தேகம் முதலியவைகளில் அபிமானத்தை யொழித்து, பகவானாகிய வாஸுதேவரிடத்தில் நிலையாகப் பக்தியெய்தார். வேறு விஷயத்தை விரும்பாமல் பகவானிடத்திலேயே சித்தத்தைச் செலுத்தியவரான அவருக்கு சொர்ப்பனம்போல மாயை நசித்தது. அவரை அனுசரித்தவர்கள் நாராயணனையே தியானஞ்செய்து யோகிகளானார்கள்.

19-26. கர்க்கருடைய புத்திரர் சினியென்பவர். அவருடைய புத்திரர் கர்க்கயர். அந்த ஷத்திரியரிடமிருந்து பிராமணகுலமும் உண்டாயிற்று. மகாவிரியருக்கு உருஷ்யரென்பவர் புத்திரர். அவருக்குத் திரையாருணிகலி, புஷ்கராருணி என்ற மூன்று புத்திரர்கள் பிறந்தார்கள். அந்த மூவர்களும் பிராமணர்களானார்கள். பிருகதக்ஷத்ரருக்கு ஸுஹாத் திரரென்ற குமாரர் பிறந்த

தார். அவருடைய புத்திரர் அஸ்தியென்பவர். அதனால் தான் அந்த நகரம் அஸ்தினைவென்று பெயரடைந்தது. அந்த அஸ்தியென்பவருக்கு அஜமீடர், த்விமீடர் புருமீடர் என்ற மூன்று புத்திரர்கள் பிறந்தார்கள். பிரியமேதன் முதலிய பிராமணர்கள் அஜமீடருடைய வமிசத்தில் பிறந்தவர்கள். அஜமீடருக்குப் பிருகதிஷுவென்று ஒரு புத்திரருண்டு. அவருடைய புத்திரர் பிரகத்தநு. அவருடைய புத்திரர் பிரகத்காயர். அவருடைய புத்திரர் ஜயத்ரதர். அவருடைய புத்திரர் விசுவஜித் என்பவர். அவருடைய புத்திரர் ஸேனஜித். அவருக்கு ருசிராச்வர், த்ருடஹநு, காக்யர், வத்ஸர் என்ற நான்கு புத்திரர்கள் பிறந்தார்கள். அவர்களில் ருசிராச்வருடைய புத்திரர் பிராஞ்ஞரென்பவர். அவருடைய புத்திரர் பிரதுஸேனர். அவருடைய புத்திரர் பாரரென்பவர். அவருடைய புத்திரர் நீபரென்பவர். அவருக்கு நூறு புத்திரர்கள் பிறந்தார்கள். அந்த நீபர் சுகருடைய புத்திரியாகிய கிருத்வீ என்பவளிடத்தில் பிரமதத்தரென்பவரைப் பெற்றார். யோகிகளுக்குட் சிறந்தவராகிய பிரமதத்தர் கோ வென்பவளிடத்தில் விஷ்வக்ஸேனரென்பவரையுண்டுபண்ணினார். அந்த விஷ்வக்ஸேனரை ஜைகிஷ்வயரிடம் உபதேசம் பெற்று யோக சாஸ்திரத்தைச் செய்தார். அவருடைய புத்திரர் உதக்ஸேனரென்பவர். அவருடைய புத்திரர் பல்லாதர். பிரகதிஷுவின் வமிசத்திய அரசர்களைச் சொன்னேன்.

27—32. த்விமீடருடைய புத்திரர் யமீனரர். அவருடைய புத்திரர் கிருதிமான். அவருடைய புத்திரர் ஸத்யதிருதி. அவருடைய புத்திரர் த்ருடநேமி. அவருடைய புத்திரர் ஸுபார்கவர். அவருடைய புத்திரர் சுமதி. அவருடைய புத்திரர் ஸந்நதிமான். அவருடைய புத்திரர் கிருதியென்பவர். அவர் இரண்யநாபரென்பவரிடம் யோகத்தையும், ஸாமத்தின் ஆறு ஸம்ஹிதைகளையும் பெற்றுக்கொண்டார். அவருடைய புத்திரர் உக்கிராயுதரென்பவர். அவருடைய புத்திரர் கேழம்பர். அவருடைய புத்திரர் ஸுவீர்யரென்பவர். அவருடைய புத்திரர் புரஞ்சபர். அவருடைய புத்திரர்

பஹுரதரென்பவர். புருமீடருக்குப் புத்திரனில்லை (அஜமீடருக்குப் பிரியமேதன் முதலிய பிராமணர்களும், பிரகதிஷு முதலிய அரசர்களும் புத்திரர்களென்று முன் சொல்லப்பட்டது. அவருடைய வேறு வம்சம் இனி சொல்லப்படுகிறது.) அஜமீடருக்கு நளினி யென்பவளிடத்தில் நீலனென்ற புத்திரனுண்டானார். அவருடைய புத்திரர் சாந்தியென்பவர். அவருடைய புத்திரர் ஸுசாந்தி யென்பவர். அவருடைய புத்திரர் புருஜரென்பவர். அவருடைய புத்திரர் அர்க்கரென்பவர். அவருடைய புத்திரர் பரமியாச்வரென்பவர். அவருக்கு முத்தலா, வீனார், பிரகதிஷு, காம்பிலயர், சிருஞ்ஜயர் என்ற ஐந்து புத்திரர்கள் உண்டானார்கள். அவர்களை நேரககிப பர்மியாசுவர், "ஓ புத்திரர்களே! என்னுடைய ஐந்து தேசங்களையும் கரப்பாற்ற நீங்கள் வல்லமையுள்ளவர்கள்" என்றார். அதனால் அவர்கள் பாஞ்சாலர்களெனப் பெயரடைந்தார்கள்.

33—37. முத்தலரிடத்திலிருந்து பிராமண வமிசம் உண்டாயிற்று. அது மௌத்கல கோத்திரமாயிற்று. முத்தலருக்குத் திவோதாஸரென்ற புத்திரரும், அகல்யாயென்ற கன்னிகையுமுண்டானார்கள். அந்த அகல்யை கௌதமரை விவாகஞ்செய்துகொண்டு சதானந்தரைப் பெற்றாள். அவருடைய புத்திரர் ஸத்யதிருதியென்பவர். அவர் வில் வித்தையில் சிறந்தவர். அவருடைய புத்திரர் சரத்வானென்பவர். அவர் ஊர்வசியைக் கண்டு மோகித்தார். அவருடைய விர்யமானது நாணல் கர்ட்டில் விழுந்ததனால் சரத்வான் என்று அவருக்குப் பெயருண்டாயிற்று. அந்த விர்யமானது நல்நடையுள்ள ஒரு பெண்ணாகவும், ஒரு புத்திரனாகவும் ஆயிற்று. சந்தனுவென்ற அரசன் வேட்டைக்காக வனத்தில் சஞ்சரித்து அக்குழந்தைகளைக் கண்டு அவற்றைத் தாம் எடுத்து நகரத்திற்குக் கொண்டுபோய் வளர்த்தார். அந்தப் புத்திரன்தான் கிருபரென்பவர். அந்தப் பெண் கிருபியென்பவள். அவள் துரோணரைக் கல்யாணஞ் செய்துகொண்டாள்.

தோட்டு

கிருத்வி—“பராசரருடைய குலத்திலுண்டான மிக்க கீர்த்தி யுள்ள சுகரென்பவர் அரணியில் அக்னியுண்டாவதுபோல வியாசரிடமிருந்து ஜனித்தார். அந்தச் சுகர் பிதிருக்களின் கன்னிகையான விரிணி யென்பவளிடத்தில் கிருஷ்ணன், கௌரப்ரதன், சம்பு, பூரிச்ருபன், ஜயன் என்ற புத்திரர்களை யுண்டுபண்ணுவார். மேலுவர் கீர்த்திமதி என்ற கன்னிகையை யும் உண்டுபண்ணுவார். அந்தக் கீர்த்திமதி என்பவளுக்குப் பிரமதத்தனென்ற குமாரன் ஜனிப்பான்”—அரிவம்சம். சுகர் பிறந்ததுமுதல் ஆசைகளை யொழித்தவராகையால் அவருக்கு விவாகமேயில்லை. ஆனாலும் தம்மைவிட்டுப் பிரிய மனமில்லாமல் துக்கிக்கும் வியாசரைச் சந்தோஷப்படுத்துவதற்காகச் சாயா சுகரை யுண்டுபண்ணிவைத்துத் தாம் சென்றார். அவருடைய புத்திரியென்று தாற்பரியம்.

அத்தியாயம் 22

ரிஷ வ மி ச ம்

முத்கலருடைய புத்திரராகிய திவேர்தாஸருக்கு மித்திராயுவென்ற புத்திரருண்டானார். அவருக்கு சியவனர், சுதாஸர், சுகதேவர், சோமகர் என்ற நான்கு புத்திரர்கள் பிறந்தார்கள். சோமகருக்கு நூறு புத்திரர்கள் பிறந்தார்கள். அவர்களில் ஜந்துவென்பவர் மூத்தவர். பிருஷதரென்பவர் இளையவர். பிருஷதருடைய புத்திரர் துருபதர். அவருக்குத் திருஷ்டத்யும்னென்ற புத்திரரும், திரௌபதியென்ற பெண்ணு முண்டானார்கள். திருஷ்டத்யும்னருடைய புத்திரர் திருஷ்டகேதுவென்பவர். இவர்கள் பர்மியாச்வருடைய வமிசத்தில் பிறந்தவர்கள். இவர்களுக்குப் பாஞ்சாலர்க ளென்று பெயர்.

3—8. அஜயீடருடைய புத்திரராகிய ரிஷருக்கு ஸம்வரணரென்ற புத்திரருண்டானார். ஸம்வரணருக்கு (தபதியென்பவளிடத்தில்) குருவென்பவர் உண்டா னார். அவர் குருகேஷத்திரத்திற்கு அரசனாக இருந்

தார். அவருக்குப் பரிக்ஷித்து, சுதனு, சன்னு, நிஷதர் என்ற நான்கு புத்திரர்கள் பிறந்தார்கள். அவர்களில் சுதனு என்பவருக்கு சுகோத்திரர் பிறந்தார். அவருடைய புத்திரர் சிபவனர். அவருடைய புத்திரர் கிருதி யென்பவர். அவருடைய புத்திரர் உபரிசர்வஸுவென்பவர். அவருக்குப் பிரகத்ரதர், குஸும்பர், மத்ஸயர், பிரத்யக்கிரன், சேதிப முதலியவர்கள் பிறந்தார்கள். அவர்களில் பிரகத்ரதருடைய புத்திரர் குசாரசுவரென்பவர். அவருடைய புத்திரர் நிஷபரென்பவர். அவருடைய புத்திரர் ஸத்யஹிதரென்பவர். அவருடைய புத்திரர் புஷ்பவரென்பவர். அவருடைய புத்திரர் சந்ருவென்பவர். பிரகத்ரதருக்கு வேறு பத்தினியினிடத்தில் இரண்டு துண்டுகள் உண்டாயின. புத்திரனாகவில்லாமல் துண்டுகளாகவிருந்ததனால் அவைகளை மாதா வெளியில் எறிந்துவிட்டாள். அவ்விடத்தில் விளையாடிக்கொண்டிருந்த ஜரர் என்னும் ராக்ஷஸி ஜீவ, ஜீவ' என்று சொல்லி அந்த இரண்டு துண்டுகளையும் சேர்த்தாள். அக்குழந்தை பிழைத்தது. அதனால் அவனுக்கு ஜராஸந்தனென்று பெயருண்டாயிற்று. அந்த ஜராஸந்தனுக்குச் சுகதேவரென்ற புத்திரருண்டானார். அவருக்கு ஸோமாபி, சுருதசர்வஸ் என்ற இரண்டு புத்திரர்கள் பிறந்தார்கள்.

9—17. குருவின் புத்திரர்களில் பரிக்ஷித்திற்குப் புத்திரனில்லை. சந்ருவென்பவருக்கு சுரதரென்ற புத்திரருண்டானார். அவருடைய புத்திரர் வீரோதரென்பவர். அவருடைய புத்திரர் சார்வபௌமர். அவருடைய புத்திரர் ஜயசேனர். அவருடைய புத்திரர் ரதிகர். அவருடைய புத்திரர் அயுதாயஸ். அவருடைய புத்திரர் குரோதனர். அவருடைய புத்திரர் தேவரதிதியென்பவர். அவருடைய புத்திரர் நிஷரென்பவர். அவருடைய புத்திரர் பீமசேனர். (திலீபரென்று சில புத்தகம்) அவருடைய புத்திரர் பிரதீபர். அவருக்குத் தேவாபி, சந்தனு, பாஹ்லிகர் என்ற மூன்று புத்திரர்களுண்டானார்கள். அவர்களில் தேவாபியென்பவர்காஜ்யத்தைவிட்டுக் காடடிற்ருச் சென்றார். (அவருக்

குப் புத்திரனில்லை. சந்தனுவென்பவர் அரசரானார். அவருக்கு முன்ஜன்மத்தில் மகாபிஷ்ரென்று பெயர். அவர் நரையை அடைந்தவர்களைத் தம்முடைய கையினால் தொட்டால் அவர்கள் யௌவன வயதை அடைவார்கள். மேலான சாந்தியையும் அடைகிறார்கள். (கிழத்தனத்தாலுண்டாகும் உபத்திரவத்தைப் போக்கி, சுகத்தை யுண்பெண்ணுவதால் சந்தனுவென்று பெயரடைந்தார்). அவர் இராஜ்யபாலனஞ் செய்யும் பொழுது ஒருகால் பன்னிரண்டு வருஷங்கள் மழை பெய்யவில்லை. சந்தனுவானவர் பிராமணர்களை வரவழைத்து மழைபெய்யாத காரணமென்ன வென்று கேட்டார். அதனைக் கேட்ட பிராமணர்கள் அரசனை, "நீர் மூத்தவருக்கு இராஜ்யத்தைக் கொடாமல் அனுவிப்பதால் பரிவேத்தாவாக இருக்கிறீர். அவருக்கு இராஜ்யத்தைக் கொடுத்தால் தேசத்திற்கு கேடமமுண்டாகும்" என்றார்கள். அதனைக் கேட்ட சந்தனு வனஞ் சென்று இராஜ்யத்தைப் பெற்றுக்கொள்ளும்படி மூத்தவரைப் பிரார்த்தித்தார். அதற்கு முன்னதாகவே அசுமராதரென்ற மந்திரி சில பிராமணர்களை யனுப்பித் தேவாபியின் மனதைக் கலைத்தார். அதனால் தேவாபியானவர் வேதவிரோதமாகப் பாஷண்ட மதத்தை ஆசிரயித்த வார்த்தைகளைச் சொல்லி அதிவாதஞ் செய்தார். அப்பொழுது அவர் இராஜ்யபாலனஞ் செய்ததற்கு அனர்கராகையால் சந்தனுவிற்குப் பரிவேத்தாவாகிய தோஷம் நிகியது; மழையும் பெய்தது. தேவாபிபென்பவர் யோகாப்யாசஞ்செய்து கலாப கிராமத்தில் வசித்துக்கொண்டிருப்பார். கலியுகத்தின் முடிவில் சந்திரவம்சம் சந்ததியற்றுப்போகும். திரும்பவும் கிருதயுகத்தின் ஆரம்பத்தில் தேவாபி சந்திரவம்சத்தை விருத்திசெய்வார்.

18-49. பிரதிபருடைய புத்திரராகிய பாஹ்லீகருக்கு சோமதத்தரென்ற புத்திரர் பிறந்தார். அவருக்குப் பூரி, பூரிசீரவஸ், சலன் என்ற மூன்று புத்திரர்களுண்டானார்கள். சந்தனுவிற்குக் கங்கையினிடத்தில் பிரமத்தையறிந்தவராகிய பிஷ்மரென்ற புத்திரர் பிறந்தார். அவர்

தர்மத்தை அறிந்தவர்களுக்குப் சிறந்தவர்; பாகவதர்களுக்குள் மேலானவர்; வித்வான்; வீரர்களுக்குள் சிறந்தவர்; அவர் யுத்தத்தில் பரசுராமனையும் சந்தோஷிக்கச் செய்தவர். பின்னும் சந்தனுவிற்கு வலையர்களால் காப்பாற்றப்பட்ட சத்தியவதியினிடத்தில் சித்ராங்கதன், விசித்ரவீர்யன் என்ற இரண்டு புத்திரர்களுண்டானார்கள். சித்ராங்கதனைச் சித்ராங்கதனென்ற கந்தருவன் கொன்றான். அந்தச் சத்தியவதி கன்னிகையாக இருக்கும்பொழுது பராசர மகரிஷி அவளிடத்தில் வியாசரை யுண்டுபண்ணினார். அந்த வியாசர் ஸ்ரீமந் நாராயணனுடைய கலை; அவர் வேதங்களைக் காப்பாற்றியவர்; அவர் கிருஷ்ணத்துவையானரென்ற பெயருள்ளவர்; அவருடைய புத்திரராகிய சுகேனன்றவரிடமாக நான் இந்தப் பாகவத ஸம்ஹிதையை அத்தியனஞ் செய்தேன். சத்தியவதியின் புத்திரராகிய அந்த வியாசர், கைலாச முதலிய சிஷ்யர்களுக்கு இந்த ஸம்ஹிதையை உபதேசியாமல் மிகவும் சாந்தனாகிய எனக்கு, மிகவும் மேலானதாகிய இந்தப் புராணத்தை யுபதேசித்தார். விசித்ரவீர்யரென்பவர் சுயம்வரத்தில் பீஷ்மரால் பலாத்காரமாகக் கொண்டுவரப்பட்ட காகிராஜனுடைய இரண்டு பெண்களையும் விவாகஞ் செய்துகொண்டார். அந்தப் பெண்களுக்கு அம்பா, அம்பாலிகா என்று அந்தப் பத்தினிகளிடத்தில் மிக்க பிரீதியுடன் காலத்தைக் கழித்து ஸுபரோகத்தில் மரணமடைந்தார். அவருக்குப் புத்திரனில்லை. ஆனதால் வியாசர் விசித்ரவீர்யருடைய பத்தினிகளிடத்தில் (தாசியிடத்திலும்) திருதாரஷ்டிரர், பாண்டு, விதுரர் என்ற மூன்று புத்திரர்களை யுண்டுபண்ணினார். திருதராஷ்டிரருக்குக் காந்தாரியினிடத்தில் துச்சலா வென்ற புத்திரியும், துரியோதனன் முதலிய நூறு புத்திரர்களும் பிறந்தார்கள். மகரிஷியின் சாபத்தால் பாண்டு வென்பவர் மாதர் சேர்க்கையில்லாமலிருந்தார். அதனால் அவருடைய பத்தினியாகிய குந்தியினிடத்தில் தர்மனால் அபுத்திரரும், வாயுவினால் பீமசேனரும், மகேந்மனால் அர்ஜுனரும், மாத்ரியினிடத்தில் அசுவினீ தேவர்களால் நகுலரும், சுகேதவரும் உண்டு

பண்ணப்பட்டார்கள். அந்த ஐந்து பாண்ட
 வர்களும் துரோபதியைக் கல்யாணஞ் செய்து
 கொண்டார்கள். அந்தத் துரோபதிக்கு ஐந்து
 புத்திரர்கள் பிறந்தார்கள். அவர்களுக்குப் புத்திர
 னில்லை. (அசுவத்தாமாவினால் கொல்லப்பட்டார்கள்.)
 அவர்கள் பிரதிவிந்தியன், சுருதசேனன், சுருதகீர்த்தி,
 சதானிகன், சுருதகர்மா என்ற பெயருள்ளவர்கள்.
 பின்னும் தர்மபுத்திரருக்குப் பெள்ரவதியினிடத்தில்
 தேவகனென்பவன் உண்டானான். பீமசேனருக்கு இஷ்டி
 யினிடத்தில் கதோற்கசன் உண்டானான். காளி
 யென்ற வேறு பத்தினியினிடத்தில் சர்வகதனென்ற
 புத்திரன் பிறந்தான். பர்வதத்தின் புத்திரியான சக
 தேவா என்பவளிடத்தில் சகதேவருக்கு சுகேத்திர
 னென்றவன் உண்டானான். நகுலன் கரேணுமதீ யென்
 பவளிடத்தில் வீரியமித்திர னென்பவனை யுண்டுபண்ணி
 னான். அர்ஜுனன் இராவதியினிடத்தில் இராவா
 நென்ற புத்திரனையும், மணலூருபுரத்திற்கு அதிபதி
 யின் புத்திரியான உலாபிகையினிடத்தில் பப்ருவாகன
 னென்பவனையும் உண்டுபண்ணினார். அந்தப் பப்ரு
 வாகனன் அர்ஜுனருக்குப் புத்திரனானாலும் மாதாமக
 ருக்குப் புத்திரனானான். பின்னும் அர்ஜுனருக்கு சுபத்
 திரை யென்பவளிடத்தில் உம்முடைய பிதாவாகிய அபி
 மன்யு பிறந்தார். அவர் சகல அதிரதர்களையும்
 வென்றவர்; அந்த அபிமன்யுவிற்கு உத்தரை யென்பவ
 னிடத்தில் பரீக்ஷித்தாகிய நீர் பிறந்தீர். துரிபோதனை
 முதலியவர்கள் மரண மடைந்தபின் அசுவத்தாமா பிர
 மாஸ்திரத்தைப் பிரயோகிக்க அதன் தேஜஸினால் நீர்
 எரிக்கப்பட்டும் ஸ்ரீ கிருஷ்ணனுடைய மகிமையால் உயிரு
 டன் பிழைத்தீர். உமக்கு ஜனமேஜயர், சுருதசேனர்,
 பீமசேனர், பராக்கிரமசாலியான உக்கிரசேனர் என்ற
 நான்கு புத்திரர்கள் இருக்கிறார்கள். அவர்களில் ஜனமே
 ஜயர் உமக்குத் தகஷனால் மரணம் நேர்ந்ததை அறிந்து
 கோபங்கொண்டு சர்ப்ப யாசஞ் செய்து, அந்த அக்கினி
 யில் சர்ப்பங்களை ஹோமஞ் செய்யப்போகிறார். பின்னு
 மவர் சகல அரசர்களையும் வென்று, காவஷேயரைப்
 புரோகிதராக வைத்துக்கொண்டு அசுவ மேதங்களைக்

செய்வார். அவருக்குச் சதாநிகரென்று புத்திரருண்டா
வார். அவர் யாஜ்ஞவல்கியரிடம் வேதங்களை அத்திய
யனஞ்செய்து கிருபாசாரியரிடமிருந்து அஸ்திர வித்தை
அப்யசிப்பார். மேலும்வர் சென்னகரிடமாக ஆத்ம
ஞானத்தை யடைவார். அவருடைய புத்திரர் சகஸ்ரா
நீகரென்பவர். அவருடைய புத்திரர் அசுவமேதஜ
ரென்பவர். அவருடைய புத்திரர் அஸீமகிருஷ்ண
ரென்பவர். அவருடைய புத்திரர் நிச்சக்ருவென்பவர்.
அஸ்தினபுரம் கங்கையில் முழுகினபோது அதிலிருந்து
வெளிக் கிளம்பி கௌசாம்பியில் வசிப்பார். அதனால்
அவருக்கு அந்தப் பெயருண்டாயிற்று. அவருடைய
புத்திரர் உக்தரென்பவர். அவருடைய புத்திரர் சித்திர
ரதரென்பவர். அவருக்குச் சுதிரதரென்பவர் புத்திரர்.
அவருடைய புத்திரர் விருஷ்டிமாரென்பவர். அவரு
டைய புத்திரர் சுஷேணரென்பவர். அவருடைய புத்தி
ரர் சுநீதரென்று உண்டாவார். அவருக்கு நிருசக்ஷ
வென்றும், அவருக்குச் சுகாநிலரென்றும், அவருக்குப்
பாரிபலவரென்றும், அவருக்கு மேதாவினென்றும்,
அவருக்குச் சுநயரென்றும், அவருக்கு நிருபஞ்சயரென்
றும், அவருக்குத் தூர்வரென்றும், அவருக்கு நிமியென்
றும், நிமிக்குப் பிருகதரென்றும், அவருக்குச் சுதாஸ
ரென்றும், அவருக்குச் சதாநிகரென்றும், அவருக்குத்
தூர்த்தமனரென்றும், அவருக்கு வீகீநரென்றும், அவ
ருக்குத் தண்டபாணி யென்றும், அவருக்கு மிதரென்
றும் புத்திரர்கள் உண்டாவார்கள். அந்த மிதருக்கு
(நிதியென்று சில புத்தகங்களில் சொல்லப்பட்டிருக்கி
றது.) கேஷமகரென்ற புத்திரர் பிறப்பார். கலியுகத்தில்
கேஷகிருடன் அந்த வமிசம் முடிவாகும். இனி வரும்
மாகத ராஜர்களைச் சொல்லுகிறேன். ஜராசந்தனுடைய
புத்திரராகிய சகதேவருக்கு மார்ஜாரியென்றும், அவ
ருக்குச் சுருதசிரவஸ் என்றும், அவருக்கு அயுதாயு
ருக்குச் சுருதமித்திரரென்றும், அவருக்குச்
சுநக்ஷத்திரரென்றும், அவருக்குப் பிரமக்ஷத்திரரும்,
சுநக்ஷத்திரருக்குக் கர்மஜித் என்றும், அவருக்குச் சுருதஞ்சய
அவருக்கும் புத்திரர்களுண்டாவார்கள். அவருக்குச் சுசி
ரென்றும் பிராமணன் புத்திரராவார். அவருடைய புத்தி

ரர் கேஷமரென்பவர். அவருடைய புத்திரர் சுவிரத ரென்பவர். அவருடைய புத்திரர் தர்மநேத்திரரென்பவர். அவருடைய புத்திரர் சுருதரென்பவர். அவருக்குத் திருட்சேனரென்றும், அவருக்குச் சுமதியென்றும், அவருக்கு ஷுபலரென்றும், அவருக்கு சுந்தரென்றும், அவருக்குச் சத்யஜித் என்றும், அவருக்கு விசுவஜித் என்றும், அவருக்குப் புரஞ்சயரென்றும் புத்திரர்கள் உண்டாவார்கள். இவர்கள் பிருகதீரதருடைய சந்ததியிலுண்டாகும் அரசர்கள். ஆயிரம் வருஷங்கள் இந்த வமிசமிருக்கும்.

நோட்டு

பதினான்கு மேலான ரதங்கள்—பாணை, குதிரை, ரதம், ஸ்திரீ, பாணம், நிஜ, மாலை, வஸ்திரம், கிருட்சம், சக்தி, பாசம், ரத்தினம், குடை, வீமானம் ஆகிய இவைகளில் மேலானவைகள்.

அத்தியாயம் 23

யதுவின் வமிசம்

அனுவிற்கு (யயாதியின் நான்கர்வது புத்திரர்) ஸபானரர், சக்ஷு, பரோக்ஷர் என்று மூன்று புத்திரர்கள் உண்டானார்கள். அவர்களில் ஸபானரருடைய புத்திரர் காலநாபரென்பவர். அவருடைய புத்திரர் சிருஞ்சமர். அவருடைய புத்திரர் ஜனமேஜயர். அவருடைய புத்திரர் மகாசாலரென்பவர். அவருடைய புத்திரர் மகாமனஸ் என்பவர். அவருக்கு உசீனரர், திதிஷு என்ற இரண்டு புத்திரர்கள். உசீனரருக்குச் சிபி, வனர், கிருமி, தர்ப்பர் என்ற நான்கு புத்திரர்கள் பிறந்தார்கள். அவர்களில் சிபி யென்பவருக்கு விருஷதர்ப்பர், ஸுவீரர், மத்திரர், கேகயர் என்ற நான்கு புத்திரர்கள் பிறந்தார்கள். திதிஷுவிற்கு விருஷதரென்ற புத்திரர் பிறந்தார். அவருடைய புத்திரர் ஹேமரென்பவர். அவருடைய புத்திரர் ஸுதபஸ் என்பவர். அவருடைய புத்திரர் பலியென்பவர். பலியினுடைய பத்தினியிடத்தில் திரீக்க

தபஸ் என்பவரால் அங்க, வங்க, கலிங்க, ஸிம்ம, புண்டர, ஆந்திர முதலிய பெயருள்ள அரசர்களுண்டா னார்கள். அந்த ஆறு அரசர்களும் தங்கள் தங்கள் தேசத்திற்குத் தங்கள் தங்களுடைய பெயரை வைத் தார்கள். அவர்களில் அங்கருடைய புத்திரர் கனபான ரென்பவர். (அனுமான் என்று சில புத்தகங்களிலிருக் கிறது.) அவருடைய புத்திரர் ஹவிரதர். அவருடைய புத்திரர் தர்மரதரென்பவர். அவருடைய புத்திரர் சித்திரரதரென்பவர். அவருக்குப் புத்திரனில்லை. அவ ருக்கே உரோமபாத ரென்றும் பெயருண்டாயிற்று. அவ ருக்கும் தசரதருக்கும் மிருந்த சிநேகமுண்டு. அதனால் தசரதர் சாந்தா வென்னும் தம்முடைய கன்னிகையைப் புத்திரனில்லாதவராகிய உரோமபாதருக்குக் கொடுத்தார். அந்த உரோமபாதருடைய தேசத்தில் ஒருகால் மழை பெய்யாமலிருக்க அதற்காக, விபண்டகருடைய புத்திரராகிய ரிசியசிருங்கரை மாதர்களைக்கொண்டு அழைத்து வந்து சாந்தையை அவருக்குக் கன்னிகா தானஞ்செய்தார். மழைபெய்தது. அதனால் உரோமபாத ரும் நல்ல புத்திரனை அடைந்தார். அந்த உரோமபாத ருடைய புத்திரர் சதுரங்கரென்பவர். அவருடைய புத் திரர் பிரதுலாக்ஷரென்பவர். அவருக்குப் பிருகதர்தர், பிருகதகர்மா, பிருகத்பானு என்று மூன்று புத்திரர்கள் பிறந்தார்கள். பிருகதரதருடைய புத்திரர் பிருகன்மனஸ் என்பவர். அவருடைய புத்திரர் ஜயதரதர். அவருக்கு ஸம்பூதி யென்பவளிடத்தில் விசயரென்ற புத்திரர் பிறந்தார். அவருடைய புத்திரர் திருதவர்தர். அவரு டைய புத்திரர் சத்தியகர்மா வென்பவர். அவருடைய புத்திரர் அதிரதர். அவர் ஒருகால் கங்கையின் கரை யில் விளையாடிக்கொண்டிருந்தார். அப்பொழுது கங் கையில் ஒரு பெட்டி மிதந்து வந்தது. அதனை கையிற் கொண்டு திறந்தார். அதில் ஒரு குழந்தை யிருந்தது. யெடுத்தது குழந்தையை அதிரதர் தம்முடைய புத்திர அந்தக் குழந்தை யைப் போஷித்தார். (அவருக்கு வேறு குழந்தை இல்லை.) பாண்டுவின் பத்தினியாகிய குந்தியான புத்திரனில்லை. பாண்டுவின் பத்தினியாகிய குந்தியான வள் தான் கன்னிகையாக இருக்கும்பொழுது குரிய விடமாகப் புத்திரனை யடைந்து, அதனைப் பிறர் அறி

யாமலிருப்பதற்காகப் பெட்டியில் வைத்துக் கங்கையில் விட்டுவிட்டாள். அந்தக் குழந்தையே அதிரதருடைய புத்திரனானான். அவனைக் கர்ணன் என்று சொல்லுகிறார்கள். அவனுடைய புத்திரன் விருஷசேனனென்பவன்.

14—15. யயாதியின் மூன்றாவது புத்திரராகிய திருஹ்யருடைய புத்திரன் பப்ருவென்பவன். அவனுடைய புத்திரன் சேது வென்பவன். அவனுடைய புத்திரன் ஆரப்தனென்பவன். அவனுடைய புத்திரன் காந்தாரன். அவனுடைய புத்திரன் கர்மன். அவனுடைய புத்திரன் கிருதன். அவனுடைய புத்திரன் துர்மதன். அவனுடைய புத்திரன் பிரசேதஸ் என்பவன். அவருக்கு நூறு புத்திரர்கள் பிறந்தார்கள். அவர்கள் வடக்குத் திசையில் மிலேச்சர்களுக்கு அதிபதியானார்கள்.

16—29. யயாதியின் இரண்டாவது குமாரராகிய துர்வஸுவினுடைய புத்திரன் வன்னி. அவருடைய புத்திரன் பாகனென்பவர். அவருடைய புத்திரர் பாணமான். அவருடைய புத்திரன் திருஸாநு. அவருடைய புத்திரர் கரந்தமர். அவர் மிக்க கம்பீர புத்தியுள்ளவர். அவருடைய புத்திரர் மருத்தர். அவருக்குப் புத்திரனில்லாததால் பூருவின் வமிசத்தில் பிறந்த துஷ்யந்தனைப் புத்திரனாக வைத்துக்கொண்டார். அந்தத் துஷ்யந்தன் இராஜ்யத்திற்காக ஆசைப்பட்டுத் திரும்பவும் தமது குலத்திற்கே சென்றார். ஓ மனிதர்களுக்குட் சிறந்தவரே! யயாதியின் முதல் குமாரராகிய யதுவின் வமிசத்தைச் சொல்லுகிறேன், கேளும். அது சகல பாபத்தையும் போக்கக்கூடியது; புண்ணியத்தைக் கொடுக்கக்கூடியது. அந்த யதுவின் வமிசத்தில் புராணபுருஷராகிய பகவான் அவதரித்தபடியால் அந்த வமிசத்துக் கதையைக் கேட்டமாத் திரத்தில் சகல பாபங்களும் விலகுகின்றன. யதுவிற்கு ஸஹஸ்ரஜித், குரோஷ்ட, நலன், ரிபு என்று நான்கு குமாரர்கள் பிறந்தார்கள். அவர்களுள் ஸஹஸ்ரஜித் என்பவருடைய புத்திரர் சதஜித் என்பவர். அவருக்கு மகா

ஹயர், வேணுஹயர், ஹேஹயர் என்று மூன்று புத்திரர்கள். ஹேஹயருடைய புத்திரர் தர்மரென்பவர். அவருடைய புத்திரர் நேத்ரரென்பவர். அவர் குந்தியின் பிதா. அவருக்கும் குந்தியென்று பெயருண்டு. அவருடைய புத்திரர் ஸோபஞ்ஜி யென்பவர். அவருடைய புத்திரர் மஹிஷ்மானென்பவர். அவருடைய புத்திரர் பத்திரசேனகரென்பவர். அவருக்குத் துர்மதன், தனிகன் என்று இரண்டு புத்திரர்கள். தனிகருக்குக் கிருதவீர்யன், கிருதாக்னி, கிருதவர்மா, கிருதௌஜஸ் என்ற நான்கு புத்திரர்கள். கிருதவீர்யருடைய புத்திரர் அர்ஜுனரென்பவர். அவர் ஏழு தீவுகளுக்கும் அதிபதியாக இருந்தார். மேலுமவர் பகவானுடைய அமிசமாகிய தத்தாத்ரேயரிடமாக யோகத்தையும், அணிமா முதலிய ஐசவரியங்களையும் அடைந்தவர்; அநேக யாகங்களை யநுஷ்டித்தவர். தானஞ்செய்தவர்; தபஸ்வி; வேதங்களை அத்தியயனஞ்செய்தவர்; மிகுந்த பராக்கிரமமுள்ளவர்; எல்லாரையும் வென்றவர். மேற்சொல்லிய குணங்களில் அவருக்கு ஒப்பானவர் உலகத்தில் வேறொருவருமில்லை. பின்னுமவர் எப்பொழுதும் ஸ்ரீமந் நாராயணனையே தியானஞ்செய்துகொண்டு எண்பத்து ஐந்து ஆயிரம் வருஷங்கள் இராஜயத்தைப் பரிபாலித்தார். அவரை நினைத்தால் காணாமற்போன பொருள் கிடைக்கும். அவருக்கும் ஆயிரம் புத்திரர்களுண்டு. ஆனால் அவர்கள் பரசுராமனால் கொல்லப்பட்டார்கள். அவர்களில் ஐயத்வஜன், குரசேனன், விருஷணன், மது, ஊர்ஜிதன் என்ற ஐந்து புத்திரர்கள் பிரசித்தர்கள். அவர்களில் ஐயத்வருடைய புத்திரர் தாளஜங்கரென்பவர். அவருக்குத் தாறு புத்திரர்கள் பிறந்தார்கள். அவர்களுக்குத் தாளஜங்கர்களென்றே பெயர். ஒளர்வ மகரிஷியின் அனுக்கிரகம் பெற்ற சகரரால் கொல்லப்பட்டார்கள். அவர்களில் மூத்தவர் வீதிஹாத்நிரரென்பவர். அவருடைய புத்திரர் மதுவென்பவர். அவருக்குத் தாறு புத்திரர்கள் பிறந்தார்கள். அவர்களில் மூத்தவனுக்கு விருஷ்ணியென்ற பெயராதலால் அவர்களுக்கே விருஷ்ணிகளென்று பெயருண்டாயிற்று. அதனால் அந்த

மெய்சத்தில் பிறந்தவர்கள் யாதவர்களென்றும், மாதவர்களென்றும், விருஷ்ணிகளென்றும் சொல்லப்படுகிறார்கள்.

30-40. யதுவின் இரண்டாவது புத்திரராகிய குரோஷ்டுவினுடைய புத்திரர் விருஜினவானென்பவர். அவருடைய புத்திரர் சுவாஹிதரென்பவர். அவருடைய புத்திரர் பேருசேகுவென்பவர். அவருடைய புத்திரர் சித்திரதரென்பவர். அவருடைய புத்திரர் சசிபிந்துவென்பவர். அவர் யோகிகளுக்குத் திறந்தவர்; மிகுந்த அதிருஷ்டமுள்ளவர்; மிகுந்த குணசாலி; பதினான்கு மேலான இரத்தினங்களுள்ளவர்; சக்கரவர்த்தி; ஒருவராலும் வெல்லப்படாதவர். அவருக்குப் பதினாயிரம் பத்தினிகளிருந்தார்கள். அவர்களில் ஒவ்வொருவரிடத்திலும் அந்தச் சசிபிந்துவானவர் தனியே ஆயிரம் புத்திரர்களை யுண்டுபண்ணினார். (கோடி புத்திரர்கள்) அவர்களில் பிரதாபவன் முதலிய ஆறு புத்திரர்கள் திறந்தவர்கள். அவர்களிலும் தர்மரென்பவருக்கு உசனன் என்பவர் புத்திரர். அவர் நூறு அசுவமேதங்களைச் செய்தவர். அவருடைய புத்திரர் ருசகரென்பவர். அவருக்குப் புருஜித், ருக்மன், ருக்மேஷு, பிரதாப, ஜ்யாமகன் என்று ஐந்து புத்திரர்கள் திறந்தார்கள். அவர்களில் ஜ்யாமகரென்பவர் சைப்யா என்பவனைக் கல்யாணஞ் செய்துகொண்டார். அவருக்கு அவளிடத்தில் புத்திரன் பிறக்கவில்லை. ஆனாலும் அவர் தம்முடைய பத்தினியிடம் பயந்து வேறு பெண்ணையும் கல்யாணஞ் செய்துகொள்ளவில்லை. ஆனாலும் ஒருகால் சத்ருக்களை வென்று, சத்துருக்களிடமிருந்த ஒரு கன்னிகையைத் தம்முடைய தேரின் மீதேற்றிக்கொண்டு வந்தார். அதனைக் கண்ட சைப்யா வென்பவன் மிகுந்த கோபங்கொண்டு அரசனை நோக்கி, "ஓ வஞ்சகார! நான் ஏறக்கூடிய தேரின்மீது யாரை ஏற்றிவைத்துக்கொண்டீர்? இவள் யார்?" என்று கேட்டாள். அதனைக் கேட்ட அரசன், "உன்னுடைய நாட்டுப்பெண் (புத்திரனுடைய பத்தினி)" என்றார். அதனைக் கேட்ட சைப்யா என்பவன் பர்த்தாவை நோக்கி,

“நான் மலடி (புத்திரனில்லாதவள்). எனக்கு ஸபத்தினி களுமில்லை. அப்படியிருக்க, எனக்கு நாட்டுப்பெண் எப்படிக் கிடைக்கும்” என்றாள். (புத்திரனில்லாதவளுக்குப் புத்திரனுடைய பத்தினியென்பது எப்படிப் பொருந்துமென்று கருத்து) அதனைக் கேட்டு அரசன் “உனக்கு இனி பிறக்கும் புத்திரனுக்கு இவள் பத்தினியாவாள்” என்றார். அப்படிச் சொல்லி மிகவும் பயந்து கலையுடனிருக்கும் அரசனைக் கண்ட விச்வேதேவர் களும் பிதிருக்களும் புத்திரனுண்டாகும்படி அனுக்கிரகித்தார்கள். அதனால் அவள் கர்ப்பிணியாகி ஒரு புத்திரனைப் பெற்றாள். அவனுக்கு விதர்ப்பென்னு பெயர். அரசன் சொல்லியபடி அந்த விதர்ப்பருக்கு அந்தப் பெண்ணை விவாகஞ் செய்வித்தாள்.

அத்தியாயம் 24

விதர்ப்பருடைய வமிசங்கள்

விதர்ப்பருக்குக் குசர், குருதர், உரோமபாதர் என்று மூன்று புத்திரர்கள் பிறந்தார்கள். உரோமபாதருடைய புத்திரர் பப்ரு வென்பவர். அவருடைய புத்திரர் கிருதி யென்பவர். அவருடைய புத்திரர் உசிகரென்பவர். அவருடைய புத்திரர் சேதி யென்பவர். அவருக்குச் சைத்யன் முதலிய அரசர்கள் பிறந்தார்கள். குருதரென்பவருக்குக் குந்தி யென்ற புத்திரன் பிறந்தார். அவருடைய புத்திரர் திருஷ்டி யென்பவர். அவருடைய புத்திரர் நிர்விருதி யென்பவர். அவருடைய புத்திரர் தசார்க ரென்பவர். அவருடைய புத்திரர் விஜயரென்பவர். அவருடைய புத்திரர் ஜீமுதர். அவருடைய புத்திரர் விகிருதியென்பவர். அவருடைய புத்திரர் பீமரதரென்பவர். அவருடைய புத்திரர் நவரதர். அவருடைய புத்திரர் தசரதர். அவருடைய புத்திரர் சகுனி. அவருடைய புத்திரர் குந்தி. அவருடைய புத்திரர் தேவராதர். அவருடைய புத்திரர் தேவகூதர். அவருடைய புத்திரர் மதுவென்பவர். அவருடைய புத்திரர் குருவசர். அவருடைய புத்திரர்

அனுபவன்பவர். அவருடைய புத்திரர் புருஷோத்தரர். அவருடைய புத்திரர் அம்சரென்பவர். அவருடைய புத்திரர் ஸாத்வதர். அவருக்கு யஜமானர், பஜி, திவ்யர், விருஷ்ணி, தேவாபிருது, அந்தகர், மகா போஜர் என்று ஏழு புத்திரர்கள் பிறந்தார்கள். அவர்களில் யஜமான ரென்பவருக்கு நிம்ரோசி, கங்கணர், விருஷ்ணியென்று மூன்று புத்திரர்கள் பிறந்தார்கள். அவருக்கே மற்றொரு பத்தினியிடத்தில் சதஜித், ஸஹஸ்ரஜித், அயுதஜித் என்று மூன்று குமாரர்கள் பிறந்தார்கள். தேவாபிருத ருடைய புத்திரர் பப்ருளன்பவர். அந்தத் தேவாபிருது பப்ரு ஆகிய இவர்களுடைய மகிமையைப்பற்றிப் பெரியோர்கள் பின்ருவமாறு சொல்லுகிறார்கள் எப்படியெனில் — இவ்விருவர்களுடைய குணங்களைப்பற்றி வெகு தூரத்தில் எப்படிக்கேள்விப்பட்டிருக்கிறோமோ அப்படியே சமீபத்தில் வந்து பார்த்தாலும் அது சரியாகவே இருக்கிறது. பப்ருவென்பவர் மனிதர்களுக்குச் சிறந்தவர்; தேவாபிருதுவென்பவர் தேவர்களுக்கு ஒப்பானவர். இவ்விருவர்களுடைய வமிசத்தில் பிறந்த பதினான்கு ஆயிரத்து அறுபத்துஐந்து அரசர்கள் மோஷத்தை அடைந்தார்கள். மகாபோஜரென்பவர் மிகுந்த தர்மவீடர். அவருடைய வமிசத்து அரசர்கள் போஜர்க ளென்ற பெயரடைந்தார்கள். விருஷ்ணி என்பவருக்கு ஸுமிதர், யுதாஜித் என்ற இரண்டு புத்திரர்கள். யுதாஜித் என்பவருக்குச் சினி, அனமித்திரர் என்று இரண்டு புத்திரர்கள் பிறந்தார்கள். அனமித்திரரு டைய புத்திரர் கிம்னரென்பவர். அவருக்கு சத்ராஜித், பிரசேனர் என்ற இரண்டு புத்திரர்கள். அனமித்திர ருக்குச் சினியென்னும் புத்திரருண்டு. அவருடைய புத்திரர் ஸத்யகரென்பவர். அவருடைய புத்திரர் ஸாத்மகியென்பவர். அவருடைய புத்திரர் யுயுதானர். அவருடைய புத்திரர் ஜயர். அவருடைய புத்திரர் குணியென்பவர். அவருடைய புத்திரர் யுகந்தர். அனமித்திரருக்கு வேறு பெண்ணிடத்தில் பிரசுனியென்ற புத்திரர் பிறந்தார். அவருக்குச் சுவபல்கன், சித்திரனென்று இரண்டு புத்திரர்கள் பிறந்தார்கள். அவர்களில் சுவபல்கருக்குக் கார்தினி யென்பவனிடத்

தில் அக்ரூர், அஸங்கர், ஸர்ரமேயர், மின் துகர், மிருது
பத், சிவர், வர்மதிருக், திருஷ்டவர்மா, க்ஷத்திரோ
பேக்ஷர், அரிமர்த்தனர், சத்ருக்னர், கந்தமாதர், பிரதி
பாகு என்று பதின்மூன்று புத்திரர்கள் பிறந்தார்கள்.
அவர்களுடைய சகோதரி ஸுசாருவென்பவள். அக்ரூ
ரருக்குத் தேவவான், உபதேவரென்ற இரண்டு புத்தி
ரர்கள். சித்திரரதருக்குப் பிருதுவிநூரதர் முதலிய
அநேக புத்திரர்கள் பிறந்தார்கள். சாத்வருடைய
புத்திரராகிய விருஷ்ணி யென்பவருக்குக் குரூர்,
பஜமானர், கம்பல பர்ஹிஸ் முதலிய புத்திரர்கள்
உண்டானார்கள். விருஷ்ணியின் புத்திரராகிய குரூ
ருடைய புத்திரர் விலோமாவென்பவர். அவருடைய புத்தி
ரர் அனுவென்பவர். அவருக்குத் தும்புரு தோழனா
னார். (கபோதரோமாவிற்குத் தும்புரு வென்பவர்
தோழனென்று சில புத்தகங்களில் இருக்கிறது.) அனு
வின் புத்திரர் துந்துபி யென்பவர். அவருடைய புத்திரர்
தனித்யோதர். அவருடைய புத்திரர் புனர்வஸுவென்
பவர். அவருக்கு ஆகுகரென்ற புத்திரனும், ஆகுகி
யென்ற புத்திரியும் உண்டானார்கள். ஆகுகருக்குத் தேவ
கர், உக்ரசேனர் என்ற இரண்டு புத்திரர்கள். தேவ
கருக்குத் தேவலர், அநுபதேவர், ஸுதேவர், தேவவர்
த்தனர் என்று நான்கு குமாரர்கள். மேலும், அந்தத்
தேவகருக்குத் திருத்தேவா, சாந்திதேவா, உபதேவா,
தேவகிதேவா, தேவரக்ஷிதா, சுகதேவா, தேவகி என்ற
ஏழு புத்திரிகள் பிறந்தார்கள். அவர்களை வசுதேவர்
கல்யாணம் செய்துகொண்டார். உக்ரசேனருக்குக் கம்
ஸன், ஸௌநாமா, நயக்ரோதன், கஹ்வன், சங்கு, ஸபூ,
ராஷ்டிரசாலன், விசிருஷ்டன், துஷ்டமான் என்று
ஒன்பது புத்திரர்கள் பிறந்தார்கள். பின்னும் உக்ரசேன
ருக்குக் கம்ஸா, கம்ஸவதி, கங்கா, ஸுரபூ, ராஷ்டிர
பாலிகா என்று புத்திரிகள் உண்டானார்கள். அவர்களை
வசுதேவருடைய சகோதரர்கள் கல்யாணம் செய்து
கொண்டார்கள். பஜமானருடைய புத்திரர் விநோதர்.
அவருடைய புத்திரர் குரூர். அவருடைய புத்திரர் சினி
யென்பவர். அவருடைய புத்திரர் ஸ்வம்போஜர். அவரு

டைய புத்திரர் ஹிருதிகர். அவருக்குத் தேவமீடர், சததநு, கிருதவர்மா என்று மூன்று புத்திரர்கள். தேவமீடருடைய புத்திரர் சூரர். அவருக்கு மாரிஷா என்பவளிடத்தில் வசதேவர், தேவபாகர், தேவச்ரவஸர், ஆனகர், ஸிதிஞ்ஜயர், சியாமகர், கங்கர், அனிகர், வத்ஸகர், ஹிருகர் என்ற பத்துப் புத்திரர்கள் பிறந்தார்கள். வசதேவர் பிறந்த சமயத்தில் ஆனகம், தேவதுந்துபி முதலிய வாத்தியங்கள் முழங்கின. அதனால் அவருக்கு ஆனகதுந்துபிபென்று பெயருண்டாயிற்று. அவருக்குப் புத்திரனைப் பகவான் அவதரித்தார். பிருதா (குந்தி) சுருத்தேவா, சுருத்தகீர்த்தி, சுருத்தசிரவஸ், ராஜாதி தேவர் என்ற ஐந்து பெண்களும், மேற்சொல்லிய வசதேவர் முதலியவர்களுக்குச் சகோதரிகள். மேற்சொல்லிய பெண்களுக்குப் பிதாவாகிய சூரர் தமமுடைய தோழரும் புத்திரனில்லாதவருமான குந்திபோஜருக்குப் பிருதா பெண்பவனைக் கொடுத்தார். அவர் அவளைப் புத்திரியாக வைத்துக்கொண்டார். அவள் ஒருகால் குந்தி போஜருடைய அரண்மனைக்கு வந்த துர்வாஸ மசரிஷியை ஆராதித்து, அவரிடமாகத் தேவர்களை வரவழைக்கக்கூடிய வித்தையை அடைந்தாள். பின்பு அவள் அந்த வித்தையைப் பரீட்சிப்பதற்காகச் சூரியனை அழைத்தாள். அந்த வித்தையின் மகிமையால் சூர்யன் பிரதயட்சரானார். அவரைக் கண்ட குந்தி மிகவும் ஆச்சரியமடைந்து, 'ஓ தேவ! வித்தையின் மகிமையைப் பரீட்சிப்பதற்காகப் பிரயோகஞ் செய்தேன். உம்முடைய இருப்பிடம் போகலாம்; மன்னிக்க வேண்டும்' என்றாள். அதனைக் கேட்ட சூரியன், 'ஓ அழகான இடுப்புள்ளவளே! தேவதைகளைத் தரிசித்தால் அது வீணாகாது. ஆனதால் உன்னிடத்தில் ஒரு புத்திரனை யுண்டுபண்ணுகிறேன். உனக்கு வியபிசாரதோஷமுமேற்படாது' என்று சொல்லி, அவளைக் கர்ப்பிணியாகக் கண்டது தமமுடைய உலகஞ் சென்றார். உடனே அவள் உட்குழியில் குர்யன்போன்ற மிக்க ஒளியுள்ள குமாரன் பிறந்தான். அவன் கல்யாணமாகாதிருந்தவளாகையால் உலகத்திற்குப் பயந்து அந்தக் குமாரனைப் பெட்டியில் வைத்து, கங்கை நீரில் விட்டாள். அந்தக் குந்தியென்ற பெண்ணை உம்முடைய பிதாமகருக்குப் பிதாவாகிய

பாண்டு கல்யாணஞ் செய்துகொண்டார். சுருத்தேதவா வென்பவனைக் கருசருடைய புத்திரராகிய விருத்தகர்மா வென்பவர் விவாகஞ்செய்து கொண்டார். அவளிடத்தில் தந்தவக்திரன் பிறந்தான். சுருத்தேர்த்தி யென்பவனைக் கேகயன், திருஷ்டகேது என்ற இருவர்களும் திருட்டுத்தனமாக அடைந்தார்கள். கேகயனுக்கு அவ்ளிடத்தில் பிரதர்த்தனர் முதலிய ஐந்து புத்திரர்கள் பிறந்தார்கள். ராஜர்த்தேவிக்கு அவந்தியென்பவர் புத்திரன். அவருடைய புத்திரர் ஐயத்சேனன். சேதி தேசத்தரசனாகிய தமகோஷரென்பவர் சுருதசிரவஸ்ஸை விவாகஞ் செய்துகொண்டார். அவருடைய புத்திரர் சிசுபாலர். அவருடைய பிறப்பைப்பற்றி முன்னமேயே சொல்லியிருக்கிறோம். தேவபாகருக்குக் கம்ஸாவென்பவளிடத்தில் சித்திரகேது, பிரகத்பலன் என்ற இருபுத்திரர்கள் பிறந்தார்கள். தேவசிரவஸ்ஸைப்பவருக்குக் கம்ஸவதியினிடத்தில் ஸுவீரன், ஈஷுமான் என்ற இருபுத்திரர்கள் பிறந்தார்கள். மாந் என்ற இருபுத்திரர்கள் பிறந்தார்கள். கங்கருக்குக் கங்காவென்பவளிடத்தில் பகன், ஸத்யஜித், புருஜித் என்ற மூன்று புத்திரர்களுண்டானார்கள். புருஜித்யருக்கு ராஷ்டிரபாலியென்பவளிடத்தில் விருலிருஜ்யருக்கு ராஷ்டிரபாலியென்பவளிடத்தில் விருஷன், துர்மர்ஷணன் முதலியவர்கள் பிறந்தார்கள். சியாஷன், துர்மர்ஷணன் முதலியவர்களிடத்தில் ஹரிகேசன், ஹிரண்யாமகருக்கு இருபுத்திரர்கள் பிறந்தார்கள். வத்ஸகன் என்ற இருபுத்திரர்கள் பிறந்தார்கள். யென்ற ரென்பவருக்கு மித்ரகேசி யென்ற தேவமாதினிடத்தில் விருகன் முதலியவர்கள் பிறந்தார்கள். விருகருக்குத் தூர்வாக்ஷி யென்பவளிடத்தில் தக்ஷன், புஷ்கரன், தூர்வாக்ஷி முதலியவர்கள் பிறந்தார்கள். அஸிகருக்கு ஸால்வான் யென்பவளிடத்தில் ஸுமித்திரன், அஸிஸுதாமனி முதலிய புத்திரர்கள் பிறந்தார்கள். கன், பாணன் முதலிய புத்திரர்கள் பிறந்தார்கள். ஆனகருக்குக் கர்ணிகா வென்பவளிடத்தில் ரித்தாமா, ஐயன் என்ற இருபுத்திரர்கள் பிறந்தார்கள். ஐயன் ஆனகதுந்துபியென்ற வசுதேவருக்குப் பெளரவி, ஆனகதுந்துபி, பத்ரா, மதிரா, ரோசனா, இளா, தேவகி முதலியவர்கள் பத்தினிகள். மேலும் அவருக்கு ரோஹிணியவர்கள் பலன் (பலராமன்), கதன், ஸாரணன், துர்யினிடத்தில் பலன், துருவன், கிருதன் முதலிய புத்திரர்கள் மதன், விபுலன், துருவன், கிருதன் முதலிய புத்திரர்கள்

பிறந்தார்கள். பின்னுமவருக்குப் பெளரவியென்ப வளிடத்தில் ஸுபத்திரன், பத்திரபாகு, துர்மதன், பத்திரன், பூதன் முதலிய பன்னிரண்டு புத்திரர்கள் பிறந்தார்கள். இன்னுமவருக்கு மதிராயென்பவளிடத்தில் நந்தன், உபநந்தன், கிருதகன், சூரன் முதலியவர்கள் பிறந்தார்கள். மேலுமவருக்குப் பத்ராவென்பவளிடத்தில் குலத்திற்குத் தீபம்போன்ற கேசியென்ற ஒரு புத்திரன் பிறந்தான். ரோசனா என்பவளிடத்தில் ஹஸ்தன், ஹேமரங்கதன் முதலியவர்கள் பிறந்தார்கள். இளாவென்பவளிடத்தில் உருவல்கன் முதலிய சிறந்த யாதவர்கள் பிறந்தார்கள். திருததேவா வென்பவளிடத்தில் திருபிருஷ்டனென்ற ஒரு புத்திரன் பிறந்தான். சாந்திதேவா என்பவளிடத்தில் பிரசிரமன், பிரசீரிதன் முதலியவர்கள் பிறந்தார்கள். உபதேவா வென்பவளிடத்தில் கல்பவிருஷ்ட முதலிய பத்துப் புத்திரர்கள் பிறந்தார்கள். ஸ்ரீ தேவாவென்பவளிடத்தில் வஸு, ஹம்ஸ, ஸுதன்வா முதலிய ஆறு புத்திரர்கள் பிறந்தார்கள். தேவரகிதா வென்பவளிடத்தில் கதன் முதலிய ஒன்பது புத்திரர்கள் பிறந்தார்கள். சுகதேவாவென்பவளிடத்தில் புருடன், சுருதன் முதலிய எட்டுக்குமாரர்கள் பிறந்தார்கள். அது தர்மத்திற்கு எட்டுக்குமாரர்கள் பிறந்தது போலிருந்தது. மேலும், வசுகுமாரர்கள் பிறந்தது போலிருந்தது. மேலும், வசுகுமாரர் தேவகியிடத்தில் கீர்த்திமான், ஸுஷேணர், பத்திரஸேனர், ரிது, ஸமதனன் (மதனெனன்று சிலர் சொல்லுவார்கள்.) பத்திரன், ஆதிசேஷருடைய அம்சமாகிய பலராமன் ஆகிய ஏழு புத்திரர்களை யுண்டு பண்ணினார். தேவகியினிடத்தில் எட்டாவது கர்ப்பமாக ஸ்ரீமந் நாராயணன் ஸ்ரீ கிருஷ்ணனென்ற திவ்ய நாம தேயத்துடன் தாம் அவதரித்தார். பின்னும், வசுகுமாரருக்குத் தேவகியினிடத்தில் ஸுபத்ராவென்ற ஒரு கன்னிகை யுண்டானாள். ஓ மகாராஜ! அந்த ஸுபத்ரை உம்முடைய பிதாமகராகிய அர்ஜுனருடைய பத்தினி. எந்த எந்தக் காலத்தில் தர்மம் குறைந்து பாவம் விருத்தியாகுமோ, அந்த அந்தச் சமயத்தில் ஸ்ரீமந் நாராயணன் தம்மைத் தாம் கிருஷ்டிக்கிறார் (அவதரிக்கிறார்). அந்தப் பகவான் மாயைக்கு அதிபதி; ஒன்றிலும் பற்றுதி

லில்லாதவர்; சாட்சியாக விருப்பவர்; எல்லாவற்றிற்கும் ஆத்மாவாக இருப்பவர்; அப்படிப்பட்ட பிரபுவிடம் உண்மையில் ஜனனமில்லை. அவர் பூமியில் அவதரிப்பது, கர்மங்களைச் செய்வது முதலியவை அவருக்குக் கிரட்டையே யொழிய ஸம்ஸாரிகளுடையவைகள் போலல்ல. இம்மாதிரியான பகவானுடைய மரியாதை மானது ஜீவர்களை யுண்டுபண்ணுகிறது; காப்பாற்றுகிறது; அழிக்கிறது; அது ஜீவர்களுக்கு அனுக்கிரகமேயாம். அந்தச் சிருஷ்டி முதலியவைகள் இல்லாமலிருக்கும் பொழுது மோஷத்தையும் கொடுக்கிறது. மேலும், அசுரர்கள் அநேகர்கள் அரசர்களாகப் பிறந்து பூமிக்குச் சுமையாக இருந்தபடியால் அவர்களை நாசஞ்செய்து பூமியை அனுக்கிரகிப்பதற்காகவே பகவான் பூமியில் அவதரித்தார். அந்த ஸ்ரீ கிருஷ்ண பகவான் பலராமனுடன் சேர்ந்து செய்த லீலைகள் அற்புதமானவை; அவைகள் தேவர்களுடைய மனத்திற்கும் எட்டாதவை. இனி, கலியுகத்தில் உண்டாகும் ஜனங்கள் "இவைகளைக் கேட்டும், படித்தும் ஸம்ஸார துக்கங்களை நிவர்த்துக் கொள்ளட்டும்" என்று ஸ்ரீ கிருஷ்ண பகவான் அற்புத விளையாட்டுக்களைச் செய்தார். சாதுக்களுடைய செவிகளுக்கு அமிருதமான பகவானுடைய கிர்த்தியாகிய மேலான நிரைச் செவிகளாகிய அஞ்சலியால் எவன் பாணஞ்செய்கிறானோ (கேட்கிறானோ) அவனுக்குக் கர்மவாசனை நிவர்த்தியாகும். அந்தப் பகவானுடைய சரித்ததைப் போஜர்கள், விருஷ்ணிகள், அந்தகர்கள், மதுக்கள், ருரசேனர்கள், தாசார்ஹர்கள், குருக்கள், விருஞ்ஜயர்கள், பாண்டவர்கள் ஆகிய இவர்கள் சிலா கித்தார்கள். அந்த ஸ்ரீ கிருஷ்ண பகவானுடைய அழகான சிரிப்பு, பார்வை, கம்பீரமான வார்த்தை, விளையாட்டு, மிக்க ரமணியமான சுகல அவயவங்களுள்ள திவ்யசரீரம் ஆகிய இவைகளை ஜனங்கள் தரிசித்தார்கள். மேலும் அவருடைய முகமானது மகரகுண்டலங்களாலும் அழகான செவிகளாலும், பிரகாசிக்கும் கன்னங்களாலும், விலாசமுள்ள மந்தஹாசத்தாலும் ரமணியமானது; எப்பொழுதும் சந்தோஷத்தைக் கொடுக்கக்கூடியது. தாமரை மலர்போன்ற அந்த முகத்தைத் தரி

சித்த புருஷர்களும் பெண்களும் போதுமென்ற திருப்
தியை அடைவதில்லை; நிமிஷத்தை (கண்கொட்டலை)
யுணர்பண்ணும் நிமிஷினிடத்தில் கோபங்கொண்டார்
கள். (இடைவிடாமல் பகவானைத் தரிசிக்க விரும்பு
கிறார்களென்று வருத்து) பரமபுருஷன் தேவகியினிடத்
தில் தம்முடைய சொரூபத்துடன் அவதரித்து, பின்பு
மனுஷ்ய சரீரமுள்ளவராகி, தகப்பனார் வசித்த காரா
கிருகத்திலிருந்து நந்தகோகுலஞ் சென்றார். அவ்வி
டத்திலிருக்கும் கோபர்களுக்குச் சகல புருஷார்த்தங்களை
யும் அளித்தார். பூதனா முதலிய சத்துருக்களைக்
கொன்றார். ருக்மிணி முதலிய எட்டுப் பெண்களையும்,
மற்ற பதினாறுபிரம் பெண்களையும் விவாகஞ்செய்து
கொண்டு, அவர்களிடத்தில் அநேக புத்திரர்களை
யுண்டாக்கினார். வேத மார்க்கத்தை உலகத்தில்
பரவச்செய்வதற்காக யாகங்களை யநுஷ்டித்துத் தம்
மையே ஆராதித்தார். பின்னும் அவர், கௌரவர்கள்
ஒருவருக்கொருவர் விரோதப்பட்டு யுத்தஞ்செய்யும்
பொழுது பூமிக்குச் சுமையாக இருக்கும் அநேக அரசர்
களைத் தம்முடைய பார்வையாலேயே அடித்து (அவர்க
ளுடைய சக்தியை அபகரித்து) வென்று அர்ஜுனன்
வென்றாரென்று உத்தேசித்து, உத்தவருக்கு ஆத்ம
தத்வத்தை யுபதேசித்துத் தம்முடைய இடத்தை
(தேஜஸை) அடைந்தார்.

நோட்டு

மாயைக்கு அநிபதி—மாயை அவருக்கு வசப்பட்டது. அதனால்
அவர் மாயாவி. ஸம்ஸாரியான ஜீவனோ மாயைக்கு வசப்பட்ட
வன். பரமாத்மா ஆபிமானமற்றவர். ஜீவனோ சகல விஷயங்
களிலும் திருடமான ஆபிமானமுள்ளவன்; பரமாத்மா சாட்சி
யாக இருப்பவர்; ஜீவனோ எல்லாவற்றையும் அனுபவிப்பவன்.
பரமாத்மா வியாபகர். ஜீவன் வியாபயன். ஆனதால் இவர்
களுக்குப் பலவகையிலும் மிக்க வீத்தியாசமிருப்பதால் அவ
ருடைய ஜனனமும் சரித்திரமும் ஜீவனுடையது போலல்ல.
ஜீவன் கர்மத்துக்கு வசப்பட்டவனாகையால் கர்மாதீனமான
சரீரத்தை யடைகிறான். பகவான் தமக்கு விருப்பமிருந்தால்
சரீரத்தை யெடுத்துக்கொள்வார்; ஆனதால் பகவான் பூமியில்
வசுதேவருக்குப் புத்திரனாகப் பிறந்து, ருக்மிணி முதலிய பெண்

களை விவாகஞ்செய்துகொண்டு ஸம்ஸாரியாக இருந்தபடியால் அவரும் நம்மைப்போலொருவரென்று சிலர் சொல்வது முற்றிலும் பொருந்தாது.

ஜ்ஞானயிலை—பகவான் அவதரிப்பதற்கு அவருடைய சங்கற்பமே காரணம். ஜீவனுக்குப் புண்ய பாவங்களால் சரீரமுண்டாவதுபோலல்ல. பரமாத்மா புண்யபாவங்களற்றவர். அவர் புண்ய பாவங்களைச் செய்யும் ஜீவகோடிகளைப் பார்த்துக் கொண்டு சாட்சியாக இருப்பவர். சித்சித் சொரூபமான மூன்று உலகத்தையும் வியாபரித்த, அதன் தர்மங்களுடன் சம்பந்தியாமலிருப்பவர். மேலும், பகவானுடைய மாயா விலாசம் ஜீவர்களை அனுக்கிரகிப்பதற்காகவே. மாயை விலகும்பொழுது அதவே மோட்சத்திற்கும் காரணமாகிறது.—விராகவியம்.

ஓம் ஸ்ரீ கிருஷ்ணாய் பரப்பிரம்மணே நம :

ஒன்பதாவது ஸ்கந்தம்

முற்றிற்று.